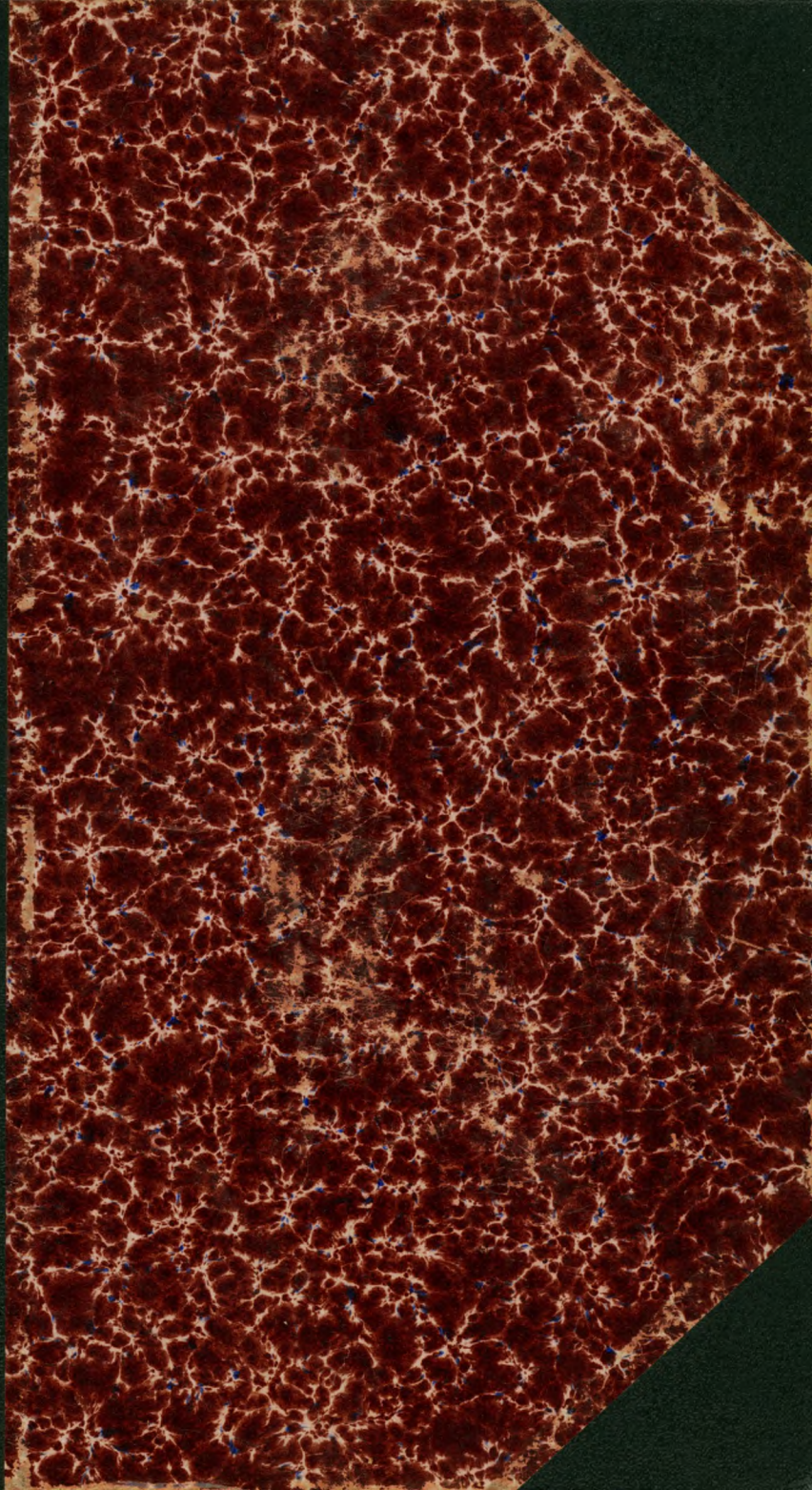

Az Erdő 1941.

Kötés 3.40.

OEE Könyvtár
Áll.Ell. 2018

ORSZÁGOS ERDÉSZETI EGYESÜLET
KÖNYVTÁRA.
ÁK. 5579 tételsz.
Csep. V. szám.

Borshegyi Géza
könyvtárosa
Budapest, V. ker.

Domokos elvétel

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. JANUÁR

1. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

felvétel

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672.
AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST

SZERKESZTI:
DARÓCZY MÁRTON

SZERKESZTŐSÉG
ÉS KIADÓHIVATAL:
ESZTERGOM.
ERZSÉBET KIRÁLYNÉ-U. 25—27.

TARTALOM:

ernyei NAGY DOMOKOS:
Magyar Testvérek! Kartársak!

JEGYZŐKÖNYV
választmányi ülésről

SZY FERENC:
*Az erdészeti segédszemélyzet
helyzete*

EGYESÜLETI HIREK

PÉNZTÁRI BESZÁMOLÓ

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

HIVATALOS KÖZLEMÉNY

HIRDETÉSEK

EGYESÜLETÜNK CIME:
TATA.
II., ESZTERHÁZY-UTCA 1. SZÁM

MINDEN MEGKERESÉS
E CÍMRE INTÉZENDŐ

Hivatalos közlemény.

Közhirré teszem, hogy a büdszentmihályi, 1906. évi szeptember 7-iki születésű, Kálmánchelyi László részére, az 1928. évi 160. törzskönyvi szám alatt az erdőri és vadöri vizsga letételéről kiállított eredeti bizonyítvány megsemmisült s a helyett nevezett részére 1940. évi 401. szám alatt az eredetivel egyenlő értékű hiteles másolat adatott ki.

Királyhalom, 1940. december 31.

A szakiskola igazgatója :

Fodor Gyula s. k.

m. kir. főerdőmérnök.

„Mesterséges és Természetbeni Fácántenyésztés“

Írta: Dr. csicseri Orosz Károly György

A munka kimeríti teljes mértékben a természetes és mesterséges vilier tenyésztést, tenyészanyag kiválasztását, tojáskezelést, csibenevelést, fácán és fogoly, fácánok különböző betegségeit és az ellene való védekezést. A munka 1939. július havában jelent meg, tele illusztrációkkal.

Ára 3·20 P.

Beszerezhető a szerzőnél.

KNÉBL FERENC

PUSKAMŰVES

Budapest, VIII., Baross-utca 17.

Telefon: 134-475.

Fegyver, lőszer, javítások jutányosan!

Távcsővek, dúvadcsapdák, bőráruk nagy választékban!

Kérjen árjegyzéket!

Egyesületünknel kapható :

„Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói.“

Írta : DR. TOMASOWSZKY IMRE

nyug. miniszteri tanácsos.

Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára fűzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

Nyomatott a könyvnyomtatás feltalálásának 500-ik évében.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. FEBRUÁR

2. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Miniszter változás

Osztályfőnöki kinevezés

Tájékoztató

Kérvény a Földművelésügyi Miniszterhez

Kinevezések

Egyesületi hírek

Különlélek

Pénztári beszámoló

Szerkesztői üzenetek

Hirdetések

Pályázati hirdetés.

Erdőgazdaságban gyakorlattal bíró, fiatal, nős, szakvizsgázott erdőőr felvétetik észsaksomogy megyei nagyobb erdőbirtokra. Sajátkezüleg megírt, eddigi szolgálatát s igényeit feltűntető jelentkezés a következő címre küldendő: Ellinger Richard tisztartó, Budapest, Uri-utca 39. 52/1941.

Erdőkezelést, vagy erdőgazdaság önálló vezetését vállalja kitűnő szakképzettséggel, 20 évi erdőgazdasági üzemi és igazgatási gyakorlattal bíró 38 éves róm kat. erdőkezelő. Magyarországon kívül jól beszél németül és keveset oroszul. 40/1941.
Címe a kiadóhivatalban.

Kisebberdő, mező vagy szőlőgazdaság önálló kezelését vállalom, esetleg fakereskedésbe betársulnék. Ötvenöt éves, r. kat. vallásu, özvegy ember vagyok, 31 évi erdő- és vadgazdasági szolgálattal. Szives megkereséseket a kiadóhivatal továbbbit.

Alkalmazást keres 24 éves alerdész-szakiskolát végzett akár irodai, akár külső alkalmazásra. Címe a kiadóhivatalban.

Kevés a nyul, fogoly, fácán?
Sok a szarka, sok a róka!
Egyetlenegy dúvadírtó
Területed rendbehozza.

Ára használati utasítással 5 P 10 fillér.

Storz Albert, Gödöllő.

Szarvas és őz agancsok

hullatott és koponyával állandó vevője

Bruck Miksa Budapest,

II. Pasaréti-ut 64 sz.

Hirdetések felvétetnek a kiadóban.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. MÁRCIUS

3. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **VITÉZ SZEKERES KÁROLY**
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MUSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA**

AZ EGYESÜLET CIME, CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

*Ismét kidőlt egy hatalmas tölgy a magyar
élet-erdőből*

Meghívó

Alerdész társadalom!

Az új Otthonban

Mesterséges erdősitések kivitele

A pisztoly

Egyesületi hírek

Különtélek

Pénztári beszámoló

Szerkesztői üzenetek

Hirdetések

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Wächter Gyula és Fia. Kőszeg, Vas m.

Ajánl tavaszi szállításra legolcsóbb napi árakban: erdefenyő, feketefenyő, jegenyefenyő, vörösfenyő stb. vetőmagot, akác-magot, juharfélék, magas kőris minden fajtát, lombfamagvakat, erdészeti tű- és lombfa csemetéket saját faiskolájából, — gyümölcsmagvakat és vadoncokat.

Árjegyzék ingyen és bérmentve!

Keresztény cég!

Erdőkezelést, vagy erdőgazdaság önálló vezetését vállalja kitűnő szakképzettséggel, 20 évi erdőgazdasági üzemi és igazgatási gyakorlattal bíró 38 éves román kat. erdőkezelő. Magyarországon kívül jól beszél németül és keveset oroszul. 40/1941.

Címe a kiadóhivatalban.

Kisebb erdő, mező vagy szőlőgazdaság önálló kezelését vállalom, esetleg fakereskedésbe betársulnék. Ötvenöt éves, román kat. vallású, özvegy ember vagyok, 31 évi erdő- és vadgazdasági szolgálattal. Szíves megkereséseket a kiadóhivatal továbbítja.

Alkalmazást keres 24 éves alerdész-szakiskolát végzett akár irodai, akár külső alkalmazásra. Címe a kiadóhivatalban.

Kevés a nyúl, fogoly, fácán?

Sok a szarka, sok a róka!

Egyetlenegy dúvadhívó

Területed rendbehozza.

Ára használati utasítással 5 P 10 fillér.

Storcz Albert, Gödöllő.

Szarvas és őz agancsok

hullatott és koponyával állandó vevője

Bruck Miksa Budapest,

II. Pasaréti-ut 64 sz.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. ÁPRILIS

4. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Husvét az erdön

Az erdőör is helyet kér a nap alatt

Vadászati kiállítás

Tikölő, sólyomvércse és egyebek

Egyesületi hírek

Különfélék

Pénztári beszámoló

Szerkesztői üzenetek

Hirdetések

Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár

Wächter Gyula és Fia. Kőszeg, Vas m.

Ajánl tavaszi szállításra legolcsóbb napi árakban: erdeifenyő, feketefenyő, jegenyefenyő, vörösfenyő stb. vetőmagot, akác-magot, juharfélék, magas kőris minden fajtát, lombfamagvakat, erdészeti tű- és lombfa csemetéket saját faiskolájából, — gyümölcsmagvakat és vadoncokat.

Árjegyzék ingyen és bérmentve! Keresztény cég!

KNÉBL FERENC

PUSKAMŰVES

Budapest, VIII., Baross-utca 17. Telefon: 134—475.

Fegyver, lőszer, javítások
jutányosan!

Távcsövek, dúvadcsapdák, bőrárúk
nagy választékban!

Kérjen árjegyzéket!

Egyesületünknel kapható:

Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói.

Irta: DR. TOMASOWSZKY IMRE nyug. miniszteri tanácsos.
Könnyen zsebben hordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára fűzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

Kevés a nyul, fogoly, fácán?

Sok a szarka, sok a róka!

Egyetlenegy dúvadhívó

Területed rendbehozza.

Ára használati utasítással 5 P 10 fillér.

Storz Albert, Gödöllő.

Eladó 25 P-ért 1 drb. 3 éves sárga hím, fajliszta kotorék eb, kitűnő rókaugrató. Cím Horváth erdőőr Ujkér, Sopron m.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. MÁJUS

5. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

† Teleki Pál gróf

A Magyar Erdészeti és Vadászati Mű-
szaki Segédszemélyzet Országos Egye-
sületének választmányi- és közgyűlése

Hirdetések

Ei ... süi
... st
Al. utmányu. o.

A Perecsenyben tervezett vándorgyűlést a közbejött viszonyok miatt megtartani egyelőre nem lehet.

Felvétel a községi és budatétényi missziósházakba. Az Isteni Ige Társasága missziós szerzetesrend ezen két missziósházába felvételt nyerhetnek a **gimnáziumnak mind a nyolc osztályára** olyan jó, jól tanuló és egészséges fiúk, akik az Isteni Ige Társaságában hithirdető papok akarnak lenni. — **Érettségi bizonyítvánnyal** jelentkezők azonnal a rend noviciátusába nyerhetnek felvételt. — A felvételre vonatkozólag bővebb felvilágosítást nyújt a **Szent Imre Missziós Szeminárium házfőnöksége, Kőszeg.**

Erdőört keresünk Székesfehérvár melletti sárpentelei erdők kezelésére, lehetőleg azonnali belépésre. Feltétlenül erdőrti szakvizsgát tett, erdőkezelési és vadtenyésztési gyakorlattal bírók ajánlatukat — bizonyítvány másolatokkal melyek vissza nem küldetnek — gróf Széchenyi Viktor Öngyméltósága pusztaszemesi erdészete u. p. Kőröshegy, Somogy megye címre küldjék.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr, Veréb, Fejér m.

Helyszűke miatt lapunkban nem közölhettük a befizetéseket és a szerkesztői üzeneteket, a jövő számunkban pótoljuk.

Megvételre keres 1—1 drb. Balástól: Erdőművelés tan, Katonától: Erdő. becléstán tankönyvet. Rubányi Ede uradalmi erdész, Hidegkut. U. p. Tót-vázsony, Veszprém m.

Közgyűlésünk határozata értelmében felhívjuk egyesületünk minden tagját, hogy tagdíjhátralékát befizetni szíveskedjen, mert aki egy hónap alatt nem nyilatkozik hátralékának rendezése ügyében, azt kénytelenek leszünk a közgyűlési határozat értelmében ügyészünknek átadni. Bírák csekken a 45.672 csekkszámom, MEVME. Budapest címen kérjük befizetni.

KNÉBL FERENC

PUSKAMŰVES

Budapest, VIII., Baross-utca 17.   Telefon: 134—475.

**Fegyver, lőszer, javítások
jutányosan!**

**Távcsővek, dúvadcsapdák, bőrárúk
nagy választékban!**

Kérjen árjegyzéket!

Szarvas és őz agancsok

hullatott és koponyával állandó vevője

Bruck Miksa Budapest,

II. Pasaréti-ut 64 sz.

Közvetítőket díjazok!

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. JUNIUS

6. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **VITÉZ SZEKERES KÁROLY**
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HÍVATALOS LAPJA** ==

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Köszöntünk Benneteket ...

Ismét a ragadozókról

Főerdész Úr!

Altiszti kinevezések

Egyesületi hírek

Különfélék

Pénztári beszámoló

Szerkesztői üzenetek

Állást keresnek

Hirdetések

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

1941. április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar.
Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres 116/1941.

Április elsejével való belépésre állást keres szakvizsgázott erdőőr 13 évi állandó gyakorlattal, az erdészet és vadászat minden ágában jártas, 29 éves, nős, róm. kat. vallású. Címe: Pál János Zalalövő, V. ker.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr, Veréb, Fejér m.

Hönlig „Vadőr” című könyve eladó. Ára 10 pengő.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. JULIUS

7. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Mostoha gyermekek ...

Kívülállókhöz

Panaszos levél

Ismét lesz vadászat?

Egyesületi hírek

Különfélék

Szerkesztői üzenetek

Pénztári beszámoló

Hirdetések

Tek:

C 97.E.

si

ül

t.

Tata, u.

Állást keresnek:

Segéderdész, (adjunktus) nőtlen, lehetőleg gyakorlattal és némi német nyelvtudással, havi P. 200 fizetéssel uradalmi intézőségtől azonnali belépésre **kerestetik**. Kérvények „megbízható és kötelességtudó” jeligére a lap kiadóhivatalába kértetnek. 368/1941.

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50% os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy utca 1.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikor belépéssel állást keres. 116/1941.

29 éves őskeresetény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdészi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr Veréb, Fejér m.

Eladó 1 drb. 11 mm.-es kakasnélküli golyós fegyverem kitűnő céltávcsővel együtt 320 P-ért. Cserébe is adom 1 drb. kitűnő állapotban levő keveset használt, jó gyártmányú kakasnélküli 16-os sörétes vadászfegyverért. Cím: Horváth István erdőőr Ujkér, Sopron m.

Hönig „Vadőr” című könyve eladó. Ára 10 pengő.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. AUGUSZTUS

8. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Rendezetlen helyzetünk

A törvény

*Évzáró ünnepély az esztergomi alerdész-
szakiskolában*

Néhány szó az erdővédelemről

*A m. kir. földművelésügyi miniszter ren-
delete a vadászati tilalomról*

Egyesületi hírek

Különfélék

Szerkesztői üzenetek

Pénztári beszámoló

Hirdetések

Egyesületi hírek
1. rész.

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgai bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatoltsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres. 116/1941.

29 éves őskeresztény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdészi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában, kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr Veréb, Fejér m.

Hőnig „Vadőr“ című könyve eladó. Ára 10 pengő.

Bajtársak! Értesítem a tisztelt Bajtársakat, hogy akár a védkörletükben, akár a szomszédságukban levő területeken megvenném az eladásra szánt vadcseresznye, kőris, szil, hárs, kanadai vagy egyéb nyárfákat. Kisebb erdőrészeket lábon is megveszek. Kérem szíves értesítésüket a fa neve, átmérője és mennyiségének megjelölésével.

Szijártó József fanagykereskedő Budapest, VI.,
Csengery-utca 56.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. SZEPTEMBER

9. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: **VITÉZ SZEKERES KÁROLY**
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

**A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA** =====

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Sajgó sebünk

*Az egyesület szükségességéről és a tagok
kötelességéről*

Ismét lesz vadászat

Néhány szó az erdővédelemről.

Egyesületi hírek

Különfélék

Szerkesztői üzenetek

Pénztári beszámoló

Hirdetések

Állást keresnek :

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nő, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

30 éves őskeresztény szakvizsgázott erdőőr, aki erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint apró és nagyvad óvásban és vadászatában is nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, 1942. április hó 1-re állást keres. Cím a kiadóban. 545/1941.

18 éves, róm. kath. vallású erdőgyakornok állást keres. 2 évi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Szucsák Ferenc Tiszagyulaháza, u. p. Tiszaszederkény.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nő, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nő, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres. 116/1941.

29 éves őskeresztény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdészi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában, kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr Veréb, Fejér m.

Hőnig „Vadőr“ című könyve eladó. Ára 10 pengő.

Kartársak! Felkérem mindazon kartársakat, kik tűzifa vagy műfának alkalmas kemény vagy puhafa és lábön álló erdő eladásáról tudomást szereznek, értesítsenek, költségüket megtérítem.

Szijártó József szkv. erdő és vadőr, fanagykereskedő.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. OKTÓBER

10. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

- Beiktattuk országzászlónkat*
*Mi legyen egyesületünk reformpro-
gramja?*
*Mit kíván a mai belterjes mezőgazdálko-
dás az erdőirtől*
*Az állami és magánuradalmaknál alkal-
mazott szakiskolát végzett, erdővédek
jövőjének biztosítása baleset és munka-
képtelenség esetére*
Akinek nem inge, ne vegye magára
Egyesületi hírek
Különfélék
Szerkesztői üzenetek
Pénztári beszámoló
Hirdetések

„Révai“-könyvnyomda Tata, Fazekas-utca 23. Cégtulajdonos: Pataky Jenő.

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

30 éves őskeresztény szakvizsgázott erdőőr, aki erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint apró és nagyvad ővásban és vadászatában is nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, 1942. április hó 1-re állást keres. Cím a kiadóban. 545/1941.

18 éves, róm. kath. vallású erdőgyakornok állást keres. 2 évi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Szucsák Ferenc Tiszagyulaháza, u. p. Tizzaszederkény.

Vadászat terén, hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres. 116/1941.

29 éves őskeresztény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdészi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

26 éves rk. vallású nős, katonaviselt egyén vagyok, szerezny javadalmazás mellett azonnali belépésre állást keresek oly erdőgazdaság vagy vadászatgazdaságnál, ahol a vadőri vizsgáláshoz szükséges 3 évi gyakorlatot megszerezhetném, szíves megkeresést kérek; címem: Bánkerti János Esztergom, Mátyás király-u. 23 sz.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr Veréb, Fejér m.

Hőnig „Vadőr” című könyve eladó. Ára 10 pengő.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. NOVEMBER

11. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY
Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

Meghívó

*A magyar erdészeti és vadászati műszaki
segédszemélyzet új útján*

Félszázad távlatából

*Az erdő szerepe a háborús győzelem
szolgálatában*

Hirdetmény

Egyesületi hírek

Különfélék

Szerkesztői üzenetek

Pénztári beszámoló

Hirdetések

„Révai”-könyvnyomda Tata, Fazekas-utca 23. Cégtulajdonos: Pataky Jenő.

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

30 éves őskeresztény szakvizsgázott erdőőr, aki erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint apró és nagyvad óvásban és vadászatában is nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, 1942. április hó 1-re állást keres. Cím a kiadóban. 545/1941.

18 éves, róm. kath. vallású erdőgyakornok állást keres. 2 évi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Szucsák Ferenc Tiszagyulaháza, u. p. Tiszaszederkény.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres 116/1941.

29 éves őskeresztény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdézi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

26 éves rk. vallású nős, katonaviselt egyén vagyok, szerezny javadalmazás mellett azonnali belépésre állást keresek oly erdőgazdaság vagy vadászatgazdaságnál, ahol a vadőri vizsgáláshoz szükséges 3 évi gyakorlatot megszerezhetném, szíves megkeresést kérek; címem: Bánkertti János Esztergom, Mátyás király-u. 23 sz.

25 éves, alerdész szakiskolát végzett, több évi gyakorlattal bíró (szakképzett előrajzoló) perfekt írógépeléssel, akár külső, akár irodai munkára állást keres. Cím a kiadóban.

Vizsgázott 21 éves nőtlen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr, Veréb Fejér m.

AZ ERDŐ

XV. ÉVF.

1941. DECEMBER

12. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

Szerkesztőség és kiadóhivatal: Tata II. Esterházy-utca 1.

A MAGYAR ERDÉSZETI ÉS VADÁSZATI
MŰSZAKI SEGÉDSZEMÉLYZET ORSZÁGOS
EGYESÜLETE HIVATALOS LAPJA

AZ EGYESÜLET CIME CSEKKEN RÖVIDEN: MEVME BUDAPEST
EGYESÜLETÜNK CSEKKSZÁMA: 45.672

TARTALOM:

A szeretet ünnepén . . .

December 6.

Régen volt . . .

Lesz vadászat

Legyen kötelező rangjelzéses egyenruhánk

Ózhívás, szarvasbőgés

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki
Segédszemélyzet Országos Egyesületé-
nek választmányi gyűlése

Egyesületi hírek

Pályázati hirdetések

Különfélék

Szerkesztői üzenetek

Pénztári beszámoló

Hirdetések

Most jelent meg!

Nikolits György : a

Vadászati Utmutató

1941|1942. évi XV. évf.

jubiláris kötete

aranyozott kék díszkötésben, 800 oldal terjedelemben, igen gazdag, változatos és eleven tartalommal nagyon sok eredeti felvétellel és képpel illusztrálva.

Vezető cikk: **A Hiúz és Vadászata!** szenzációs és szak-szerű tanulmány, mely tárgykörből eddig még a világvadászati irodalomban sem igen jelent meg ily bő terjedelemben, sok képpel és hasznos tudnivalókkal együtt!

E kiváló gyakorlati vadászati szakkézíkönyv **közli**: a vadászat, vadvédelem, vadismeret, vadászati-jog, vadászati igazgatás, vadászeb, hivatalos vadászati közlemények stb. stb. hasznos tudnivalókat, amelyekre minden erdésznek és minden vadásznak feltétlenül szüksége van;

ismerteti: a vadászati joggyakorlatot, a bírósági döntvényeket, elvi jelentőségű határozatokat és rendeleteket; valamint **tartalmas** gyakorlati útmutatásokat, értékes tanácsokat ad a vadászat minden ágában.

Közreadja az erdészeti, vadőri, erdőőri vonatkozó hivatalos közleményeket is.

E könyv hasznos és nélkülözhetetlen minden vadásznak, erdésznek, vadőrnek és vadászat-tal foglalkozó uradalmi és erdészszemélyzetnek.

A könyv bolti ára 15 pengő.

Egyesületünk igazolt tagjai 25 százalékos kedvezményt kapnak, vagyis díszes kötetenként 10'50 pengő plusz portó árban rendelhetik meg a

Vadászati Utmutató Kiadóhivatalában,

Budapest, VI., Szinyei Merse-utca 11. sz.   Telefon : 111—491.

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. JANUÁR

1. SZÁM

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: DARÓCZY MÁRTON

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Esztergom küldendők.

Magyar Testvérek! Kartársak!

A felszabadult erdélyi csiki végekről első gondolatom országgyarapító Kormányzó Urunk és vitéz katonái felé irányul, kik nekünk szabadságot és megélhetést adtak.

A szabadság nevét és gondolatát csak az tudja mindennél többre becsülni, aki huszonnégy esztendőn át rabigában szenvedett.

Isten jóvoltából, Kormányzó Urunk bölcs akaratából, Magyarország nagy Barátai támogatásával szétpattantak a rabbi-lincsek és újra szabad székelyekké lettünk.

Az első szabad újesztendő alkalmával szeretettel köszöntöm összes kartársaimat, — adjon a Mindenható egészséget, boldogságot és megelégedést az új esztendőben.

Fogadjuk meg, hogy Hazánkat önfeláldozással szolgáljuk, hivatásunknak becsülettel eleget teszünk és minden erőnkkel, ha kell életünk árán is küzdeni fogunk Nagy-Magyarország és a szebb, jobb magyar Jövőért!

ernyei Nagy Domokos

hat. erdőőr Gyimesközéplak (Csikmegye).

Jegyzőkönyv

a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete Választmányának 1940. december hó 15-én délelőtt 10 órakor, Budapesten, VIII., Rákóczi-út 15., II. 13. alatt, a Székely Főiskolai hallgatók Egyesületének kistermében tartott

választmányi ülésről.

Jelen voltak: vitéz Szekeres Károly ügyv. elnök, Sikrai Ferenc alelnök, Cservenka Ferenc titkár, Pálmai József főszámvévő, Tomka Pál pénzt. ellenőr, Tarnay Gusztáv és Schwendtner Antal számvizsgálók, Endrődi Sándor, Vasváry Vilmos, Kiss Tóth Tamás, Tihanyi István, Kiss József, Poprádi Kálmán, Poprádi Béla, Szöllősi Sándor, Szablár András, Kovács Antal, Köhalmi József, Scheili Lipót, Timár Ferenc, Szijj Ferenc, Hauk Ferenc, Hugl Pál, Koszovány János, Gunszt Ferenc választmányi tagok. Távolaradásukat kimentették: Hevesi József, Cseh János, Jeremiás János választmányi tagok.

Ügyvezető elnök az ülést megnyitja és a megjelent tagok számára való tekintettel kijelenti, hogy a választmány határozatképes. A jegyzőkönyv vezetésére Cservenka Ferenc egyesületi titkárt, annak hitelesítésére Tarnay Gusztáv és Kiss József választmányi tagokat kéri fel.

Mélyen tisztelt Választmány!

Ezen év nemcsak egyesületünk életében volt mozgalmas, hanem országos szempontból is, mert meghozta számunkra Keletmagyarország és Erdély egy részének visszatérését.

Kormányzó Urunk Ófömlétségű bölcs és előrelátó ország-lása hatalmas barátaink segítségével vér nélkül szerezte vissza huszonkét évig rabságban synylódott testvéreinket: Dicső honvédségünk szeptember 5-én megkezdte bevonulását arra a földre, mely ezer éven át Szent István birodalmához tartozott, amelyet az átkozott Trianonban elszakítottak tőlünk.

Az a lelkesedés, mely a bevonuló csapatainkat mindenütt fogadta, bizonyítéka annak, hogy e terület mindig magyar volt és a hosszú elnyomatás alatt is megmaradt annak.

Örömteljes feladat számomra az erről való megemlékezés és úgy hiszem, hogy ebben az ünnepélyes pillanatban legfőbb kötelességem, hogy hálatelt szívvel emlékezzem meg a legelső magyarról, Kormányzó Urunk Ófömlétségűéről. Hódolattal fordulunk országgyarapító Fömlétségű Urunkhoz és mélységes ragaszkodásunkat fejezzük ki nagy állampferfiúi bölcsességé és magas személye iránt.

Mélységes tisztelettel üdvözöljük gróf Teleky Pál miniszterelnök és gróf Csáky külügyminiszter urakat, akik fáradságot nem kímélve harcoltak igazságos ügyünk érdekében.

Igaz szeretettel üdvözöljük visszatért testvéreinket, akiket huszonkét évi rabság után megfogyva bár, de törve nem, nehéz küzdelmekben megacélosodva, újra mint szabad magyarokat köszönhetünk.

Szomorúan kell azonban megemlékeznünk azokról a testvéreinkről, akiknek továbbra is az a sors jutott osztályrészül, hogy határainkon kívül maradjanak, de bízunk az örök igazságban és dicső nemzetünk törhetetlen élniakarásában, visszatérnek ők is nem sokára.

Fentiek előrebocsátása után üdvözlöm a m. t. választmányt. Márciusi közgyűlésünk egyhangú határozatának engedve, azzal az igazi és becsületos szándékkal vettem át egyesületünk ügyvezetését, hogy az egyesületbe tömörült tagjaink sérelmeit személyesen tárjam fel az illetékesek előtt és mutassak rá azokra az égető problémákra, melyeknek megoldása feltétlen szükséges ahhoz, hogy karunk tagjai a végzett és nehéz munkájukért megfelelő bánásmódban részesüljenek.

Első kötelességemnek tartottam, hogy a közgyűlés határozatának megfelelően emlékiratunkat illetékes helyre juttassam. Ebben azonban megakadályozott a katonai szolgáltra történt behívásom és így emlékiratunk átadásánál személyesen nem vehettem részt. Katonai szolgálatom öt hónapig tartott, mely idő alatt csak levelezés útján tudtam az érintkezést fenntartani munkatársaimmal. Ezen idő alatt egy pillanatig sem szüntem meg egyesületünk érdekében tevékenykedni és igyekeztem tőlem telhetőleg, az adott körülményekhez képest, egyesületünknek barátokat és tagokat szerezni. Felhasználtam rövid szabadságomat arra, hogy dr. Ajtay miniszteri tanácsos urat kinevezése alkalmából az egyesület nevében üdvözljem és jókívánságaimat kifejezzem és egyben megkértem, hogy beadványunkat jóindulatúlag támogassa.

Mindazokon a felszabadult helyeken, ahol megfordultam és kartársakkal hozott össze a sors, minden rábeszélő tehetséggel azon voltam, hogy egyesületünkbe való belépésre birjam őket.

Az új helyzet új feladatokat ró a vezetőségre. Eddigi tapogatózásunk eredményre még nem vezetett, mivel a felszabadult területeken erdészeti beosztások s a személyzet átvétele folyamatban van.

A felszabadult területen élő kartársak beszerzése érdekében több oldalról kaptunk olyan értesítést, hogy ott élő kartársak névjegyzékét beküldik. A beérkező névjegyzékek alapján mindezen kartársakhoz felhívást küldünk és az országzászló felállításával kapcsolatosan tartandó vándorgyűlésünk alkalmával az ottani kartársakat beszerezzük.

Beadványunkra eddig még választ nem kaptunk. Személyes érdeklődésünkre annyit azonban sikerült megtudni, hogy az erdőgazdasági szakiskolát végzetteket erdészekké minősítették és pedig azért, mert a visszacsatolt területeken élő hasonló végzettségű és a szerzett jog alapján ilyeneket vettek át, tehát őket azokhoz kellett felemelni. Az illetékeseknek ez az intézkedése mélyen sérti az anyaországbeli azon kartársakat, akiket az 1935. évi erdőtörvény e fentiekkel együtt alerdésszé minősített. Sérelmes azért is, mert ugyanazt a munkakört tölti be az erdőgazdasági szakiskolát végzett is, mint többi végzettségű, tehát az igazságos elbánás azt kívánja, hogy egyenlő munkateljesítményért egyenlő elbánásban részesüljenek.

Az elnök bejelentésére óriási zaj keletkezett, úgy, hogy csak igen erélyes fellépéssel tudja az elnök a rendet fenntartani és beszámolóját továbbfolytatni.

Azt hisszük, hogy nem volt még példa arra, hogy különbséget tegyenek az egyes pályákon egyforma munkát teljesítő egyének között, akkor, amikor a törvény alapján egyenlő jogúak. Természetes, hogy a kultúra fejlődésével állandóan fejlesztik a szakoktatást is, de ez nem vonja maga után a már működő egyéneknek az új végzettségükkel szemben való külön elbírálását. Lásd: tanítók, jegyzők, stb. eseteit.

Mindezek dacára csüggedésre nincs okunk, mert felsőbb-ségünk figyelemmel kíséri ténykedésünket és miután látják azt, hogy az mindenképpen helyes irányban halad, a legnagyobb megértéssel vannak irányunkban. Épen ezért, kedves kartársaim az a kérésem Hozzátok, hogy a megértéssel párosult jószándék és jóakarát legyen irányelvünk, nem pedig az erőszakoskodás, türelmetlenség és a vezetőség nehéz és fáradságos munkájának meg nem értése.

Mielőtt beszámolómat befejezném, kötelességemnek tartom, hogy titkárunknak úgy a magam, mint az egyesületünk nevében itt a Választmány színe előtt köszönetet mondjak azért a fáradságos és megfeszített munkásságért, amit egyesületünk érdekében kifejtett azon idő alatt, amíg én katonai szolgálatot teljesítettem.

Most, midőn hazatértek otthonotokba, arra kérlek Benneteket, legyetek jó apostolai egyesületünknek és igyekezzetek minél több tagot és pártfogót toborozni, mert csak így, létszámban gyarapodva, tudjuk kivívni a szebb jövőnket.

Felkéri az alelnököt beszédének megtartására.

Alelnök válaszolja a Választmány előtt az emlékirat beadásának történetét, megállapítja, hogy viágosan láthatjuk, hogy csak saját erőnkre támaszkodhatunk s nem számíthatunk támogatásra. Ezért bejelenti, hogy tisztában kell lenni minden egyes tagnak azzal, hogy a mai naptól fogva egyedül állunk, s egyedül kell jövőnkért dolgozni. Mert az Országos Erdészeti Egyesülethez fűzött reményünk is túlzott volt, nem karolták fel beadványunkat azzal a szeretettel, amelyet elvártunk volna. Mindazok a kérelmek, melyek beadványunk 8 pontjában vannak felsorolva, olyanok, hogy azokat minden további nélkül teljes egészükben magukévé teheték volna.

Köszönetet mond a vezetőségnek eddigi lelkes munkájáért, s kéri, hogy a jövőben is ugyanily lelkesen dolgozzon az erdészeti személyzet szebb jövőjéért.

Elnök felkéri a titkárt beszámolójának megtartására.

Jelentem a Választmánynak, hogy amikor az egyesület titkári tisztségét átvettem, teljes tudatában voltam annak a nehéz és felelősségteljes munkának, mely e tisztséggel jár. Tudtam, hogy ma kétszeresen nehezebb lesz számunkra a munka, mert a

tagok mindegyike gyors megoldást vár immár türhetetlen helyzetének jobbrafordulásában. Minden igyekezetünk arra irányult, hogy ezen célt el is érjük. Sajnos, a mai rendkívüli viszonyok ezen akaratumk keresztülvitelében nagy mértékben megakadályoztak.

Alig értem haza a közgyűlésről, már is megkaptam a katonai szolgálatra való behívásomat, ami természetesen megnehezítette az elindulást és az elnöktől megvonta a segítséget, amire pedig minden új dolog kezdeténél nagy szükség van. A kezdet nehézségein azonban szerencsésen átjutottunk és én egy hónapi katonai szolgálat után leszereltem és megkezdhettem a tényleges munkámat.

A leltári tárgyak megérkezése után már rendelkezésre állottak azok a dolgok, melyek mellett a munkát eredményesen végezhattük.

Legelső dolgunk volt, hogy egy olyan emlékiratot állítsunk össze, mely a kar tagjainak sérelmeit teljes egészében felöleli. Ennek összeállítása és alapos indokolása elég hosszú időt vett igénybe, mert a sok sérelem és annak tárgyilagos és alapos indokolása nagy megfontolást igényel. Az a szándék vezetett bennünket, hogy emlékiratunkban oly világosan tárjuk fel sérelmeinket s azok orvoslásának szükségességét úgy indokoljuk meg, hogy sérelmeink jogosságát úgy a minisztérium, mint az Országos Erdészeti Egyesület elismerje, s ennek megfelelően az orvoslást meg is adja.

Azt hiszem, minden tagunk elolvasta beadványunkat, s mert csak egy levél érkezett hozzánk, mely a nyugdíjbiztosítás általunk kért módozatát kifogásolta, ellenben igen sokan elismerték beadványunk helyességét, tehát úgy gondoljuk, hogy munkánk a tagok meglegedését kiváltotta. Az egyetlen kifogás tárgya: miért nem kértük az erdő- és gazdatiszti nyugdíjbiztosításba való felvételünket? Erre a feleletet a következőkben adtuk meg. „Az erdő- és gazdatiszti nyugdíjbiztosítási törvény egyenesen kímondja, hogy az erdőgazdaságnál alkalmazott erdőörök itt nem biztosíthatók.” Már most, ha mi mégis azt kérjük, hogy e törvény rendelkezését változtassák meg, illetőleg akként módosítsák, hogy az erdőörök is itt legyenek biztosíthatók, akkor ez vagy nem ment volna, vagy pedig évek kellettek volna hozzá, míg megvalósul. Viszont az OMBI-törvény kapcsán mód van arra, hogy a biztosítási összeg emeltessék, s így, ha a birtokosok vállalják a magasabb biztosítási összeget — amit egyikünk sem von kétségbe — akkor ez a mód gyors megoldást hoz. Ennek a kérdésnek gyors megoldása pedig egyike a legfontosabb sérelmünknek, mert igen sokan vannak, akik teljesen nélkülözik a végelbánást, vagy oly csekélységet kapnak, ami nem nevezhető nyugdíjnak.

Ügyvezető elnökünk május hó 12-én katonai szolgálatra bevonult, s ezzel a vezetőség ismét akadályozva volt munkájában.

Ez a tény azonban nem késleltethette emlékiratunk beadását, azért, amint azt augusztusi beszámolómban megírtam, május 29-én ügyészünk- és alelnökünkkel együtt vittük a Minisztériumba és egyidejűleg az Országos Erdészeti Egyesületbe. Mindkét helyen biztosítottak arról, hogy ügyünket jóindulatúlag kezelik, s az erdészeti segédszemélyzet meg lehet győződve a felsőbbség jóindulatáról. Itt ki kell térnem még arra a téves felfogásra, hogy a négy középiskolai előképzettség bevezetése karunk tagjait sújtaná a legjobban, mert a legtöbb kartárs lakott helytől távol teljesít szolgálatot, gyermekeinek középiskolai taníttatása erejét meghaladja, s e pályára saját gyermekeit sem neveltetheti. Igaz, hogy nehéz próba elé állítja az iskoláztatás a szülőket, de kérdem, hogy melyik szülő nem hoz meg minden áldozatot gyermeke jövőjéért? Amint a szakiskolai pályázatokból kitűnik, az iskolába felvett tanulók 80—90 százaléka négy középiskolával rendelkezik, tehát a szülő még akkor is elvégezteti gyermekével a négy középiskolát, ha történetesen a szakiskolába való felvétel nincs is négy középiskolai előképzettséghez kötve. Teszi pedig azért, mert látja, hogy ma minden foglalkozási ágban megkövetelik a négy középiskolai előképzettséget, de mert a mai élet megköveteli, hogy legalább a középfokú képzettsége meg legyen gyermekének. Mert, ha mindenki elvégzi a négy középiskolát, csak ép az erdészeti személyzet gyermeke nem, akkor az életben bizony igen lemarad.

Ezen téves felfogás és az illetékesek megnyugtatósa érdekében lapunk júniusi számában felhívást intéztem karunk tagjaihoz, hogy szükségesnek tartják-e a négy középiskolai előképzettség bevezetését a szakiskolába való felvételhez? Nyugodtan állíthatom, hogy egyesületünkhöz nem érkezett be olyan levél, mely ellenezte volna a középiskola bevezetését. Ezt örömmel hoztam júliusi lapunkban kartársaim tudomására az azal a céllal, hogy illetékes helyen is olvashassák, hogy karunk tagjai egységesen kérik a szakoktatás magasabb előképzettséghez kötését, mert csak így látják biztosítva úgy a saját, mint gyermekeik, valamint az erdőgazdaság jövőjét.

A négy középiskolai előképzettséghez kötött szakoktatás bevezetése, amint azt emlékiratunkban is világosan megírtuk és indokoltuk, feltétlen szükséges a jövő erdőgazdasága, valamint a fakereskedelmi pálya érdekében is, mert a jövőben a keresztény ifjúságunk közül, ha megfelelő szakoktatásban részesülhetnek, igen sokan fogják e pályát választani élethivatásul. Mi pedig a cél érdekében meghozzuk azt az áldozatot, mely úgy az erdőgazdaság, mint fiainknak egy szebb és boldogabb jövőt biztosít.

A szociálpolitikai ügyosztályon feltártuk az OMBI-biztosítás ránk nézve sérelmes voltát, s kértük, hogy emlékiratunkban kért nyugellátásunkat jóindulatúlag elintézni szívekedjenek.

Tudjuk, hogy beadványunkat az O. E. E. június hó 18-án

választmányi ülésen tárgyalta és egy bizottságot alakított a beadványban kérték megvitatására.

Augusztusi lapunkban ezt ismertettük és egyben a lapunk útján is kértük, hogy beadványunkat az illetékesek jóindulattal és szeretettel kezeljék, rámutattunk cikkünkben az erdőgazdaság érdekeire, melyek megkívánják azt, hogy minél képzetesebb szakemberek álljanak rendelkezésre. Ezentúl azonban levélben fordultunk a bizottság erdőtiszt tagjaihoz, megküldtük lapunk júniusi számát, s jóindulatú támogatásukat kértük sérelmeink elbírálásához. Hálásan emlékezünk és mondunk köszönetet azoknak az uraknak, akik válaszukban jóindulatukról biztosítani szívesek voltak.

Szükségesnek tartotta a vezetőség, hogy beadványunkat tartalmazó lapunk egy példányát levél kíséretében szétküldje olyan uraknak, akikről feltételezhető, hogy ügyeink iránt érdeklődnek és befolyásukkal segítségünkre lehetnek. Ilyen lapot 47 helyre küldtünk meg.

Közben személyemet is behívták katonai szolgálatra július hó 1-én, szerencsére azonban helyben teljesítettem szolgálatot, s így fennakadás az ügymenetben nem volt. Aki ismeri a katonai irodát, annak fogalma lehet arról, hogy mily nagy erőfeszítésembe került az ügyek zavartalan menetét biztosítani, bár erre csak éjjel kerülhetett a sor. Fáradságot nem kímélve igyekeztem emberileg mindent elkövetni, hogy igazságos és jogos ügyünk elintézése késedelmet ne szenvedjen.

Elkészítettük emlékiratunkat közalapítványi kartársak érdekében, melyet lapunk augusztusi számában leközöltünk, s amelyet július hó 17-én ügyész urunkkal együtt nyújtottunk be a Kultuszminisztérium Erdészeti Főosztályán. Beadványunk felőleli mindazokat a sérelmeket, melyek megoldása közalapítványi kartársainknak jobb helyzetet teremteni van hivatva.

Ez alkalommal személyesen tisztelegtünk ügyész urunkkal dr. Ajtay Öméltóságánál, s az egyesület minden tagja nevében őszinte jókívánságainkat fejeztük ki előléptetése alkalmából.

Az O. E. E. augusztusi lapjában megjelent Sólyom „Névtelen hősök” című cikke, mely minden tagunkban a hála és szeretet érzetét váltotta ki, s melyre a Nimród vadászujtság Szerkesztőségéhez továbbítás végett megküldött levelünkben egyesületünk minden tagja nevében őszinte köszönetünket fejeztük ki. E nemes cél érdekében felhívtuk tagjainkat, hogy tegyék magukévá ezen ügyet, s indítsák meg a gyűjtést, hogy a „Névtelen hőseinknek” minél imponálóbb emlékművet állíthassunk. Ennek a gyűjtésnek eredményéről főszámvevőnk fog beszámolni. Mi csak arra kérjük kedves kartársainkat, hogy minél szélesebb körben ismertessék e nemes mozgalmat, s használjanak fel minden alkalmat, hogy a gyűjtés eredménnyel végződjék.

Kérjük a mélyen tisztelt Választmányt, hogy az egyesület által adandó összeg nagyságát megállapítani szíveskedjenek.

A választmány egyhangúlag 100 pengőt szavazott meg e nemes célra.

Keletmagyarország és Erdély egy részének visszatérése alkalmával hódoló táviratban üdvözlöttük Kormányzó Urunk Öfőméltóságát, a Miniszterelnök és Külügyminiszter uraink Önagyméltóságait, melyekért köszönetüket nyilvánítani kegyeskedtek.

Nem hagyta figyelmen kívül a vezetőség a készülő új vadászati törvényt sem, s a vadörök érdekében felterjesztéssel élt, melyet lapunk októberi számában ismertettünk. A vadászati Főosztály vezetője, Bárczy Öméltósága a legnagyobb jóindulattal és szeretettel fogadott, megértéssel szólt a vadőrökről és biztosított, hogy a készülő törvény a vadörök érdekeit szem előtt tartja.

Itt említem meg Székelyhidi Vilmos kartársat, aki a vadörök beszerzését kilátásba helyezte s azóta is igen eredményesen dolgozik az ügy érdekében. A vadörök óhaja az, hogy egyesületünkön belül, érdekeik védelmére, alosztályt alakíthassanak, hogy érdekeiket hathatósan megvédhessék. Javaslatom az, hogy ehhez a választmány járuljon hozzá, s tegyen ily irányú előterjesztést a közgyűlésnek. Választmány örömmel veszi tudomásul s a közgyűlésnek ily értelemben előterjesztést tesz.

Még kell emlékezmem dr. Orosz Károly vadászati intéző úrról, aki egyesületünk tagjai sorába lépett, s az ott élő vadászati személyzetet egyesületünkbe beszervezte. Reméljük, hogy főleg a fácántenyésztésről, a vadászatok rendezéséről, a vadászatok eredményéről lapunkat tájékoztatni fogja. Az általa írt „Természetes és Mesterséges Fácántenyésztés” című könyvét egyesületünknek díjmentesen megküldte, melyért köszönetet mondunk, s mert könyve gyakorlati könyv, azért mindenkinek ajánljuk megvételre.

Vannak igen agilis tagjaink, akik egyesületünk érdekében mindent megtesznek, de ezzel szemben sokkal nagyobb azok száma, akik teljes közömbösséggel nézik az eseményeket, s nem igyekeznek hathatósan közreműködni egyesületünk életében. Pedig feltétlen szüksége, hogy úgy építsük ki országos szerveinket, hogy eredményesen működhessünk. Tehát az ország minden részében vállalni kell tagjainknak egy-egy rész beszerzését, az uradalmakban pedig szintén egy kartársnak kell ezt elvégezni, s főleg ügyelni arra, hogy a változásokat bejelentsék és a tagdíjak befizetését szorgalmazzák. Sajnálattal kell megemlékeznünk arról, hogy a tagsági díjak nem folynak be olyan mértékben, amilyenre egyesületünknek szüksége van. Erről azonban főszámvevőnk fog beszámolni.

Csak természetesnek tartom, hogy az ily kerületek ügyeinek intézésénél felmerülő póstköltségeket egyesületünk megtéríti tagjainak. Kérünk felhatalmazást, hogy a már ez ügyekben eddig felmerült póstköltségeket kiutalhassuk. Választmány egy-

hangúlag hozzájárult a kerületvezetők postaköltségeinek megtérítéséhez.

Szerkesztői tisztség átvétele a gyakorlatban megtörtént, mert a lapanyagot mi állítjuk össze, azonban a bevonulás miatt nem tudtuk megszerezni a szükséges engedélyt, s így még mindig Esztergomban van a lap kiadása. Az átvételre szükséges lépéseket azonban megtettük, s ez most már rövidesen meg lesz.

Itt ki kell térnem arra az eshetőségre, mely a háborús világban előadódhat. Ugyanis, ha az egyesület vezetősége katonai szolgálatra bevonul, ebben az esetben az ügymenet megáll.

A választmány bejelentésünket tudomásul vette, azonban erre vonatkozólag döntést nem hozott.

A Görgényszentimre-i szakiskola visszatértével felvetődött az a gondolat, hogy Görgényszentimre községnek egy országzászlót ajánljunk fel, amit lapunk útján már ismertettünk. Ezen ügyet a tagok részéről megnyilvánult általános helyeslés alapján a vezetőség már folyamatba tette.

A választmány ezen bejelentést általános helyesléssel vette tudomásul, s utasította a vezetőséget, hogy a bemutatott tervek helyett egy olcsóbb tervet készíttessen, s az országzászló felállításához szükséges intézkedéseket tegye meg.

Kéri a vezetőség az egyesület tagjait, hogy az országzászló budapesti beiktatásán, melyet annak idején lapunk útján közölni fog, legalább budapest-környéki kartársaink jelenjenek meg, hogy azt minél ünnepélyesebbé tegyék.

A visszatért területen lakó kartársak beszerzése még igen kezdetleges, mert még az átvétellel kapcsolatos bizonytalanságok és kinevezések késleltetik a tagok belépését. A megadott címekre igen sok lapot elküldöttünk, s felkértük Kremm Ferenc Görgényszentimre és Nagy Domonkos Gyimesközéplak-i kartársakat, hogy szervezzék be egyesületünkbe az ott élő kartársakat, azonban a már fentemlített okokból ez még nem történhetett meg. Több oldalról kaptunk biztatást, hogy névsort küldenek, s ebben az esetben mindazoknak lapot és ismertetést küldünk.

Félix Endre neves kutyaszakértő szerkesztésében megjelenő „A Vadászkutya” című szaklapot a szerző cserepéldányként szíves volt felajánlani, melyet köszönettel vettünk. Ez a szaklap nagy hézagot pótol, s a kutyakedvelőknek, de a hivatalos erdész- és vadászoknak is nélkülözhetetlen, mert hasznos és szakszerű útbaigazítással szolgál a vadászeb és véreb tanításiára.

A választmány egyhangúlag és örömmel veszi tudomásul.

Tiszteletpéldányt ajánlottak fel „Sólyom”, a „Névtelen Hősök” cikk szerzőjének, a Nimród vadászujság főmunkatársának, dr. Zsindely Endre miniszteri osztálytanácsosnak és az esztergomi alerdész szakiskola Önképzőkörének. Örömmel emlékezem meg az alerdész szakiskola tanulóiról, akik áldozatkészségükkel

követendő példát mutattak azáltal, hogy maguktól vonták meg filléreiket és 34.50 pengőt gyűjtöttek.

A választmány helyesléssel veszi tudomásul.

Mélyen tisztelt Választmány!

Közgyűlésünk által megadott utasításhoz hiven eljártunk sérelmeink ügyében, minden alkalmat megragadtunk, hogy ügyeinket előbbrevigyük és havonként érdeklődtünk illetékes helyen beadványunk sorsa felől.

A jelenlegi helyzetben kénytelenek voltunk felhívást intézni a választmányi tagokhoz, hogy az egyesület készpénzvagyonát miként helyezzük el. Ez a helyzet most is fennáll, ezért kérjük az igen tisztelt választmányt, határozzon ebben az ügyben.

E kérdés felett élénk vita fejlődött ki, s végül a választmány úgy határozott, hogy megbízza Schwendtner, Timár és Szablár kartársakat, hogy föld vagy házhelyet nézzenek, s amennyiben találnak, azt az egyesület vezetőségével közöljék. A vétel lebonyolításával a mindenkori elnököt és Sziij és Tarnay választmányi tagokat kérte fel.

Bezerédy kartársunk választmányi tagságáról lemondott, s helyette Poprádi Béla kartársunk, mint póttag behívását tisztelettel javasoljuk.

Egyhangúlag tudomásul vétetett.

A vándorgyűlésünket a rendkívüli viszonyok miatt nem tarthattuk meg. Tudomásul vétetett.

Egyesületi tagjaink sorába felvételüket kérték : 114.

Egyesületünkől kiléptek : 9,

Elhelyeztünk négy állástalan kartársat.

Állást keresnek 25-en.

Az állástalanok elhelyezését az adott körülmények között szorgalmazzuk.

Ezzel beszámolómat befejeztem, kérem a választmány igen tisztelt tagjait, hogy azt tudomásul venni szíveskedjenek.

Gunszt Ferenc felszólalásra kér engedélyt. Elnök megadja.

Május óta vagyok az ungvári erdőfelügyelőségénél, kora reggeltől késő estig, sőt éjszaka is dolgozom. Munkával felettesem meg van elégedve, az ellen kifogás még nem merült fel. Csodálkozom, hogy külömbiséget tettek a törvény által egyformának minősített alerdészek között. Nem végeznek más munkát az erdőgazdasági iskolát végzettek sem és az erdészeknek átvettek sem, mint mi, s azok mégis megkaphatták az erdész címet. Az egyenlő elbánás és igazság alapján kéri a vezetőséget, hogy ezen súlyos sérelmet illetékes helyen tegye szóvá, s kérje az egyenlő és igazságos elbánást.

Sziij Ferenc kér szót : Nem érti meg mi vezette a felsőbbiséget ezen megkülönböztető eljárásra. Mert nem tudja senki megérteni azt, hogy hoszú szolgálata után szerzett tapasztalatai alapján ne lehetett volna egyenlő elbánásban része, az erdő-

szekek kinevezettekkel. Az illetékeseknek ezen eljárása teljesen ferde helyzetet teremtett, mert a gyakorlati életben tulajdonképpen az idős és kipróbált, gazdag tapasztalattal rendelkező, háborútjárt kartársakat mellőzte és alárendelt helyzetbe hozta. Ezt a bánásmódot nem érdemeltük meg! A helyzet pillanatnyilag sötét, de nem szabad csüggednünk, mert nem vagyunk egyedül, van elég sok jóakarónk az erdőtisztí karban, akik nem azonosítják magukat a hivatalos mai felfogással, mert tudják, hogy a személyzet munkája után más elbánást érdemelne.

Scheili Lipót kér szót: Ismerteti azt a felháborodást, amit az egyenlőtlen elbánás váltott ki kartársai körében. Méltánytalannak minősíti az eljárást s kéri, hogy a vezetőség kövessen el mindent e sérelmes intézkedés orvoslására. Kéri, hogy a külömbözeti vizsgát szorgalmazza. Vácsolja a Kárpátaljai kartársak nehéz helyzetét, s kéri, hogy ez ügyben is járjon el a vezetőség.

Többek hozzászólása után utasítja a választmány a vezetőséget, hogy karunkat ért sérelmek ügyében felterjesztéssel éljen illetékes helyen.

Elnök a vitát lezárja, s kéri a választmányt, hogy az idő rövidségére való tekintettel áttérhessünk a számadások tárgyalására.

Főszámvevő előadja, hogy december 1-ig befolyt összesen 7060.61 pengő, melyből átmeneti összegként kezeltetik 374.83 pengő. Ezzel szemben felmerült kiadások összesen 6589.12 pengő. Jelenti, hogy az egyes címeknél mutatkozik túllépés az előirányzattal szemben, azonban más címeknél megtakarítás van, s így túllépés nincs. A túllépés a választmányi ülés költségénél, mert rendkívüli választmányi ülés is volt ez évben, nyomtatványok beszerzésénél és különféle vegyes kiadásoknál, ami az átköltöztetésnél merült fel. A Sajtókamarai tagsági díj felemeléséből is származik több kiadás, mert ezen összeg 15 pengőre emeltetett fel.

A Választmány a bejelentést tudomásul veszi.

Több tárgy nem lévén, ügyvezető elnök megállapítja, hogy legjobb igyekezete és utánjárására sem sikerült olyan mérvű eredményt elérni, mint amelyet remélt, részint az idő rövidsége a katonai szolgálatra történt bevonulása, másrészt az illetékes helyre beadott „Beadványunk” késedelmes elintézetlensége miatt. Miután elismeri azt a nagy sérelmet, mely egyesületünk tagjait a megkülönböztetett bánásmód következtében érte, levonja a következményeket s kéri a választmányt, hogy lemondását vegyék tudomásul. Ebben az elhatározásában a tisztikar minden tagja osztozik, ezért kéri a választmányt, hogy új vezetőségről gondoskodjon.

A választmány tagjai, bár belátják a lemondás jogosságát, kéri azonban a vezetőséget, hogy egyenlőre vezesse tovább az

ügyeket. Ezen egyhangú óhajnak engedve, a vezetőség úgy határozott, hogy a közgyűlésig helyén marad.

A rendkívüli közgyűlés összehívására tett indítványt a Választmány nem tartotta szükségesnek, s úgy határozott, hogy a tavaszi Mezőgazdasági Vásár alkalmával tartsuk meg.

Több tárgy nem lévén, ügyvezető elnök az ülést bezárja.

Kmft.

Cservenka Ferenc s. k.
titkár.

vitéz Szekeres Károly s. k.
ügyv. elnök

Tarnay Gusztáv s. k.

Kiss József s. k.

hitelesítők.

Az erdészeti segédszemélyzet helyzete

Ködös, eléggé hideg napra virradtunk a december 15-iki választmányi ülés napjára. Fázósan siettek az emberek szép Budapest utcáin, ki-ki a maga darabka kenyere megszerzése vagy egyéb teendőinek elvégzésére. A sietők között itt is, ott is megpillantunk egy-egy kartársat a Rákóczi-úton, ők is siettek a választmányi ülésre, gondolataiktól terhelve.

Kilenc órára volt hirdetve a választmányi gyűlés kezdete. A vonatok késtek, a kartársak lassan gyülekeztek, az ülést csak tíz órakor nyithatta meg vitéz Szekeres Károly, a Mevme ügyvezető elnöke. A tisztikar beszámolójának befejeztével, ami legtöbb helyen a választmányi tagok lelkéből elkeseredett viharokat kényszerített ki, a választmányi tagok és a kar összes tagjainak bizalmát megköszönve, a tisztjéről lemondott. A tisztikar munkája — mondotta vitéz Szekeres Károly — oly nehézségekbe ütközött, amiket elhárítani nem tudott. Ebből folyólag a kar ügyeit nem tudta úgy intézni, ahogy azt a kar érdeke, a közérdek és a haladó kor szelleme kívánja. A tisztikarnak tehát nem lehetett más választása, mint a lemondás.

Mély megdöbbenéssel hallgatták a választmányi tagok a drámai keretek között történt lemondást.

Ne kíséreljük meg leírni a jeleneteket, úgy sem lehet, meg tudjuk, az elkeseredés szüleménye ha kívánczozna is, nem tehető papírra. A választmány, habár látta a lemondás jogosságát, nem

fogadta el és kérte a vezetőséget, tartsa meg a történetek után is a tisztet. Ha másik tisztikar jönne, a helyzet újra tanulmányozásra kényszerülne. A választmány bizalma a tisztikarral szemben teljes és tudja, hogy a kar ügyeinek elintézetlensége nem a mulasztásán vagy hanyagságán, hanem tőle távol álló, maradi gondolkodás következménye. A választmány kérésére a tisztikar az ideiglenes továbbvezetést vállalta.

Az ülés befejeztével a választmányi tagok, gondoktól még terhesebben, kedvetlenül távoztak. Még töredék részét sem vihették magukkal és adhatták át megbízóiknak abból, amit azok már oly régen vártak.

Kegyetlen, mostoha sors. Megáll a türelemmel az egyenesen gondolkozó ész. Hiába keres, hiába kutat, nem talál utat, gondolatfonalat, amelyen hittel elindulhsson. A kapott ígéreték benemtartása, a csalódások halmazata már lassan-lassan teljesen hitevesztetté teszi kar tagjait. Az igazságtalanság, ami ezzel a félretölt, mindenkitől elhagyott, erejében, tudásában a zsarolásig kihasznált karral történik, világosságra, a nyilvánosság elé kívánczik és azonnali orvoslást igényel.

Régóta kéri az erdészeti segédszemélyzet a helyzetének megfelelő, már rég kiérdemelt javítását. A kérelmek előterjesztésénél nem mulasztotta el soha azt sem, hogy ennek jogosságát és szükségességét adatokkal bizonyítsa. Az érdekcsoportok valószínűleg jóhiszemű kiszolgálásában nem hallják, vagy nem akarják hallani, a már nem haladó, hanem repülő kor szavát. Szükséges fejlődésében akadályozzák, a 61 év előtti szinten örökre rögzíteni akarják a segédszemélyzet helyzetét, fizetésben, rangban, tiszteletben. Úgy véli a segédszemélyzet, mindez az érdekcsoportok érdekében történik. De az nincs bebizonyítva, hogy az érdekcsoportoknak valóban előnyös-e az esetleg jóakaratú, esetleg ráerőszakolt kiszolgálás.

Az 1879. évi erdőtörvény meghozatala óta az erdészeti segédszemélyzet érdekében nem történt maradandó fejlődés. Voltak idők, amikor a kiemelkedő szakemberek szükségesnek látták a kar tudása és szintjének emelését. Ezen mozzanatok egyike a harmadéves továbbképző, a másika az erdőgazdasági iskola volt. Egyik sem tudott főtmaradni, iskolafejlődésünk nagy szegényére megszüntették.

Ha átpillantunk más szakágazatokba, hatalmas fejlődést látunk. Ebből a szempontból azonban nem is szükséges idegen ágazatra nézni. Saját fészekben is találunk példát. Ezelőtt 40—50 évvel az államnál az erdőtisztai kar nagy többsége mint főerdész, a segédszemélyzet nagy többsége mint főerdőr ment nyugdíjba. A tisztikar azelőtt három éves akadémiát, a segédszemélyzet két éves szakiskolát végzett. Azóta a három éves akadémiából négy éves akadémia, ebből főiskola, utána egyetem lett. A hat elemis, két éves erdőéri szakiskolából pedig hat elemis, két éves alerdész iskola lett. A főerdészből erdőmester, azután

erdőmérnök, erdőtanácsos, miniszteri tanácsos és államtitkár, a főerdőőrből 61 év óta a mai napig főerdőőr lett.

A tiszti kiképzés tehát az erdészethnél is a kor és a kívánalmaknak megfelelően fejlődött. Nem mondható ugyanez a segéd-személyzet kiképzésének fejlődéséről. Már pedig a segéd-személyzet kiképzésének és rangjának is fejlődni kellett volna, mert munkaköre a régebbinél ugyancsak sokkal többet és több tudást igénylő munkát követel tőle.

Nem állja meg a helyét az a föltevés, hogy az iskola végzésének négy középiskolához kötése, a kar színvonalának emelése és igazságosabb díjazása csak a segéd-személyzet érdeke, hogy gyermekeit is ilyenek nevelhesse. Hát igen; ezt a gondolatát nem teszi a kar véka alá, hogy gyermekeit legalább olyannak tudja nevelni, mint amilyen maga. De, mint főntebb is érintettük, nemcsak a személyzet érdeke, hanem és elsősorban közérdek.

Ha valaki nincs kellően kiképezve, nem végezheti jól feladatát. Ez talán nem lehet vita tárgya. A tökéletesebb kiképzéssel jön a szint emelése, ezzel a kielégítőbb fizetés. Az a másik föltevés, hogy az emelt fizetést nehezen bírja a birtok, csak lát-szólagos igazság, valójában sanda melléjebeszelés. Mert az erdészeti segéd-személyzet ismeri legjobban nemcsak a saját javadalmát, hanem az erdészet jövedelmét is. Ami díjazást kap, iparkodik keményen megszolgálni. Iparkodik azon kézenfekvő okból is, mert ha hanyagul dolgozik, gazdáját anyagi romlásba segíti, mely esetben enyerét veszíti, nem is szólva az esküről és a magyar becsületről. Aki nem dolgozik minden képességét felhasználva teljes erejével kenyéradója javára, megérdemli, hogy tisztjétől megfosztva, favágónak tétessék.

Az elhanyagoltság mellett most egy újabb sérelmes kinövés van fejlődőben. Hallomás szerint a gazdasági iskolásokat az államnál m. kir. erdészekké kinevezik. Már előzőleg megtörtént az a nagy hiba, hogy a visszatért területeken maradt személyzet szakiskolás csoportja m. kir. erdész kinevezést kapott, mert mondja a magyarázat, ilyen rangot viseltek. A segéd-személyzet részére ez meglepő. Mi úgy tudtuk a mindenkori értesülés szerint, hogy az utódállamokban balkáni állapotok voltak. Most azt látjuk, hogy saját hazánkbn idegenek alárendeltjei, csak másodrangú személyek lehetünk.

Nem a csehektől átvett, a román brigádér silvicből vagy a gazd. iskolásokból lett m. kir. erdészt nehezményezi a segéd-személyzet kimaradni tervezett része, de bántja, *fölháborítja* a méltatlan, igazságtalan lebecsülés. Igazság és jog szerint a régebbieket illeti esősorban az átvettek és gazdasági iskolások előtt az előrehaladás akkor is, ha 50 év után az átvettek és gazdasági iskolások két középiskolával vagy egyévi szakiskolával többet végeztek is. Uraink, — hol maradt itt a szerzett jogok szentsége, igazsága ?

A szerzett jogokat vitatni még csak nem is lehet. Ha valaki ezelőtt 35 évvel elvégzett két éves szakiskolát, az nem lehet kisebb értékű annál, aki utána 25 évvel végzett két éves szakiskolát, még abban az esetben sem, ha 25 év után az akkori két középiskola helyett, most négy középiskolával végezte is a két éves szakiskolát. És, mert régebben a magánvizsgások bizonyítványa is egyenrangú volt a szakiskolásokéval, beosztásuk is ugyanolyan volt, nem lehet őket sem az előhaladás elől elzárni. Az egy éves iskolásoknak pedig lehetőséget kell biztosítani arra, hogy az előrehaladásnak teljes részesei lehessenek. Ne legyen mostoha gyermek egy sem. Ez a fokozatos fejlődésnek a megmásíthatatlan kiinduló igazsága.

Többféle bizonyítvány van a kar tulajdonában. A kar erről nem tehet. Ezért nem lehet, nem szabad büntetni. Egyenlő elbárást kér és vár a kar ugyanúgy, mint ahogy ez a tisztikar fokozatos fölfelé fejlődésénél történt. Ott a három éves akadémiát végzett sem kisebb érték, mint az egyetemet végzett. Nem többet, a segédszemélyzet is csak ennyit kíván. Kár a kérdés megoldását éveken keresztül halasztani. A mai erdőőr már nem erdőőr, sem énjében, sem foglalkozásában. Más a beosztása is, nem erdőőrzés. Legyen megadva tehát a cím is, a tényleges foglalkozásának, a népnevelő és társadalmi helyzetének megfelelő. Ne kelljen emiatt szégyenkeznie. Vannak helyek, ahol a közérdekű tevékenysége folytán fogalom az erdőőr neve. Persze nem erdőőrnek, hanem erdésznek tisztelik a vidék hálás lakószai. Az erdőőr cím ma már túl öreg. Az alerdész cím lehetetlen, kibírhatatlan cím. Rendeztessék már egyszer a szakoktatás ügye és adassék meg végre az erdész cím. Legyen nyugalom, békesség, eredményesebb munka.

Szy Ferenc.

Egyesületi hírek

Még a mai napig is érkeznek pénzküldemények póstautalványon. Ismételten kérjük kartársainkat, hogy pénzküldeményeiket csekken küldjék be. Ha nem áll rendelkezésükre egyesületi csekklap, úgy biankó-csekken küldjék be, a 45.672 számra, M. E. V. M. E. Budapest.

Kérjük kartársainkat, hogy értesítsék a vezetőséget, ha lapjukat nem kapják meg, vagy ha a címzésben hiba van, hogy címüket helyesbíthessük, illetőleg a lapot címükre megküldhessük.

Mindenki tegyen eleget kartársi köteletségének.

Egyesületünk csak úgy tudja elvégezni a rá háruló feladatokat, ha minden tag eleget tesz tagdíjfizetési kötelezettségének.

Ígyekezzen minden tagunk egy másik tagot szerezni, s akkor megerősödve hamar elérjük céljainkat.

Ne feledkezzünk meg azokról, akik hűséges szolgálatuk közben lettek áldozatai az erdőnek. Az erdők névtelen hőseinek emlékművére adakozzunk.

A választmány elfogadta az Országzászló felállításának tervét, s ez alapon kérjük tagjainkat, hogy e szép cél érdekében fejtsenek ki propagandát, s küldjék be adományaikat.

Akik a visszatért Keletmagyarországon és Erdélyben ismerik kartársaink címét, azt velünk közölgék, hogy a megadott címre elküldhessük lapunkat.

Örömmel hozzuk kartársaink tudomására, hogy Fekete Imre kartársunk leányát, Margitkát, eljegyezte Ősz István kartársunk Bakonyszentlászlón, december hó.

Gyuricza Margitka és Balogh Antal jegyesek. Sopron.
Weinrauch Erzsébet és Laczy István jegyesek. Bustyaháza.
Eljegyzésükhöz sok szerencsét kívánunk. Vezetőség és a Szerkesztő.

Minden tagunknak kellemes karácsonyi ünnepeket, valamint sok-sok boldogságot kívánunk az új esztendőben.

Mindazon kartársaknak, akik a karácsonyi és újévi ünnepek alkalmával jó kívánságaikkal felkerestek, ezúton mondunk hálás köszönetet. Vezetőség.

Pénztári beszámoló

November havi befizetések folytatása : Szabó István Fenyőfő 6, Szűcs László Ravazd 4.50, Dusanek József Marcaltő 15, Strumperger István Hercegszántó 3, Varga József Tormaszentmiklós 5.43, Magyar József Abádszalók 2, Kantsits Pál Tamási 2.30, Szabó Árpád Barnabás 3, Nagy Sándor Orosháza 5, Koholy Ferenc Szabadbattyán 2, Daliás Dániel Sósút 12, Kircsi János Tapolcafő 20, Szűcs László Ravazd 2, Véghelyi István Surd 3, Nagy Domonkos Gyimesközéplak 7, Kiss József Gödöllő 3, Németh Ferenc Uzsa 6, Csibulya Pál Nagybatány 9, Erdősi Imre Pilisszentlászló 3, Hák Pál Trizs 6, Hevesi József Zánka

A Z E R D Ő

XV. ÉVFOLYAM

1941. FEBRUÁR

2. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár; egész évre 6 pengő. fél-
évre 2 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

Miniszter változás

Kormányzó Urunk Ófőméltósága vitéz Teleky Mihály gróf földművelésügyi miniszter urat saját kérelmére és szolgálatainak teljes elismerése mellett a földművelésügyi tárca vezetésétől felmentette és helyébe m. kir. földművelésügyi miniszterré Bánffy Dániel báró nagybirtokos, országgyűlési képviselő urat nevezte ki.

Mély megilletődéssel bucsuzunk a volt földművelésügyi miniszter úrtól, akinek minden ténykedéséből kiviláglott a magyar erdő és a vele foglalkozók szeretete.

Amikor örömmel üdvözljük az új földművelésügyi miniszter úr személyében báró Bánffy Dániel földművelésügyi miniszter urat, remélni merjük, hogy elődjéhez híven Ő is szeretetébe fogadja az erdőgazdaságot és a vele foglalkozókat.

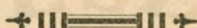

Osztályfőnöki kinevezés.

Őszinte örömmel hozzuk tudomására kartársainknak, hogy Kormányzó Úr Ófőméltósága, Molcsány Gábor miniszteri tanácsos urat, miniszteri osztályfőnökké léptette elő.

Óméltósága előléptetése őszinte örömet váltott ki a segédszemélyzet tagjai között.

Ezen alkalommal az erdészeti segédszemélyzet igaz és hazafias lélekkel fejezi ki jökvánatait, s kéri a jó Istent, hogy nehéz és fáradságos munkájára és az erdőgazdaság felvirágoztatására adja áldását.

Tájékoztató

Mult év december hó 15-én megtartott választmányi gyűlésünk egyhangú határozata értelmében beadvánnyal fordultunk a Földművelésügyi Minisztériumhoz. Beadványunk tartalmát lapunk más helyén szószerint közöljük. Ez alkalommal illetékes helyen velünk szemben megnyilvánult és tapasztalt jóindulat alapján reméljük, hogy az erdészeti segédszemélyzet ügyei kedvező elintézészt nyernek.

Igen sokan fordultak levélben a vezetőséghez, melyben tarthatatlan helyzetükről panaszkodnak és folyton a vezetőség eredménytelen munkájával foglalkoznak. Ezek között számosan voltak olyanok is, akik az utóbbi években teljesen visszavonultak az egyesületi élettől, mert amint írják: „megunták a hosszú évek meddő küzdelmét“.

Most azonban ismét jelentkeznek, mert úgy látják, hogy eddigi magatartásuk helytelen volt és rájöttek, hogy csakis az összetartás, a közösségért való áldozatkészség hozhatja meg számukra a sérelmek orvoslását.

Az érdeklődésnek ezen megnyilvánulása arról győz meg bennünket, hogy a vezetőség mégis csak a helyes úton jár és eddigi munkájával sikerült felébreszteni azoknak az érdeklődését is, akik eddig távol tartották magukat az egyesületi élettől.

A tagoknak ezen felismerése és saját helyzetükkel való foglalkozása biztató jel a jövőre nézve, mert csak abban az esetben dolgozhat a vezetőség eredményesen, ha munkájában a tagok összesége támogatja.

A beérkezett panaszok jogosságát elismerjük és tudatában vagyunk annak, hogy igen sok helyen még oly javadal-mazásban sem részesül a segédszemélyzet, mely a mindennapi szükségleteit biztosítaná.

Teljesen átérezzük azoknak a leveleknek tartalmát, amelyek arról beszélnek, hogy az egész tél folyamán kora reggel-

től késő estig, nap-nap után erdei és vadászati külső munkálatoknál teljesített szolgálatát csak megfelelő téli-ruha és lábvelivel tudja lelkiismeretesen és kenyéradója érdekeinek megfelelően ellátni. De kérdezi, honnan és hogyan szerezzék be mindezen legszükségesebb és a szolgálatához feltétlen szükséges ruházati cikkeket, amikor fizetése a létfenntartást sem fedezi.

Szomorú dolgok ezek: azonban bízunk abban, hogy illetékes helyen is tisztában vannak a külső szolgálatot teljesítő személyzet helyzetével, tudják, hogy ebben a kemény téli időben lelkiismeretes szolgálatot csak azoktól várhatnak, akik fáradságos és nehéz munkájukért megfelelő javadalmazásban részesülnek. Reméljük, hogy nem késik már soká a legkisebb javadalmazás megállapítása e foglalkozási ágban sem, mely hivatva lesz biztosítani az emberséges megélhetést.

Szekeres Károly.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

Alulírottak, mint a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének megbízott vezetője, a magyar erdészeti segédszemélyzet nevében mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy az erdészeti segédszemélyzet azon tagjait, akiket az 1935. évi IV. t. c. alerdészeknek minősített, az egyenlő és igazságos elbánás elve alapján ugyanolyan elbírálásban részesíteni kegyeskedjék, mint a visszatért területi és hazai erdőgazdasági szakiskolát végzetteket.

Mély tisztelettel az alábbiakban indokoljuk kérelmünket.

A visszatért területi, valamint a hazai erdőgazdasági szakiskolát végzett erdészeti segédszemélyzet rendeleti úton m. kir. erdészé, irodatiszté neveztetett ki, ezzel a törvény által az erdőgazdasági szakiskolásokkal egyformán alerdészekké minősített többi szakiskolát végzett segédszemélyzet, amely a visszatért területiekkel egyenrangú szakiskolát végzett, hátrányos helyzetbe került.

Ez az intézkedés nem veszi figyelembe a szerzett jogot és a törvény rendelkezését. Sérelmes és hátrányos ez az intézkedés a törvény szerinti alerdészekre azért, mert hosszú, becsületes és szorgalmas munkájuk után az igazság és jog szerint őket illeti elsősorban az előrehaladás.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

A kor fejlődésével természetesen haladni kell a szakoktatásnak is, de ez nem történhet a hosszú gyakorlattal bíró ki-próbált segédszemélyzet rovására.

Nem volt még arra példa, hogy a szakoktatás fejlődésével valamely foglalkozási ágban egyszerűen mellőzték, illetőleg lealacsonyították volna a gyakorlati életben már elhelyezkedett és hosszú szolgálattal bíró kipróbált egyéneket, a később végzett és ugyanolyan munkakörben alkalmazottakat pedig ezek rovására előnyben részesítették volna.

Valamikor az erdőtishti, tanító, jegyző, közigazgatási stb. képesítés is kisebb volt a mainál, mégsem történt meg, hogy a legutoljára végzetteket előnyben részesítették volna a már állásban lévőkkel szemben.

A gyakorlati életben ezen intézkedés egész ferde helyzetet teremtett, mert ugyanolyan munkakörben, egyenlő értékű munkáért kétféle mértékkel mér; az idős, kipróbált, gazdag tapasztalatokkal rendelkező, háborút és az azt követő nehéz időköt hősiesen végigküzdött segédszemélyzetet mellőzte és alárendelt helyzetbe hozta. Ezt a bánásmódot nem érdemelte meg az az erdészeti segédszemélyzet, aki felelősségteljes munkájában mindenkor derekasan megállta a helyét.

Mély tisztelettel kérjük Nagyméltóságodat, hogy a segédszemélyzet kérését meghallgatni és kegyes intézkedésével az igazságos elbánás alapján; a törvény által alerdészekké minősítették előlépésük során az erdész, illetve az erdészeti irodatiszt rangot is elérhessék.

Kérésünket Nagyméltóságod kegyes jóindulatába ajánljuk, s maradunk Nagyméltóságodnak készséges hívei

hazafias tisztelettel

Cservenka Ferenc

titkár.

vitéz Szekeres Károly

üggy. elnök.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének vezetősége mély tisztelettel azon kéréssel fordul Nagyméltóságodhoz, hogy a vármegyei közös erdészeti segédszolgálati szervezetbe tartozó alkalmazottakat államosítani kegyeskedjék. Amennyiben ez nem volna lehetséges, úgy kérjük, hogy a vármegyei közös erdészeti segédszolgálati szervezetbe tartozó alkalmazottak megyei alkalmazottakká való átvételét elrendelni kegyeskedjék.

Fenti kérésünket mély tisztelettel az alábbiakban indokoljuk:

A járási kerületi erdészeti segédszemélyzet javadalmazása

nem egységes, hanem az járasonként a gondjaikra bízott erdőbirtokok teherbírásához mérten más és más. Az államerdészeti segédszemélyzet javadalmazásának és nyugdíjazásának mintájára itteni alkalmazása Nagyméltóságod bölcs elhatározásával megoldható lenne. Ezek az alkalmazottak bár ugyanolyan képzettséggel rendelkeznek, mint az államerdészeti alkalmazottak, ugyanolyan munkakörben teljesítenek szolgálatot, mégsem élvezik azt a javadalmazást, mint az államerdészeti alkalmazottak. Ezek az alkalmazottak 15–20 évi szolgálat után is ugyanazt a javadalmazást élvezik, mint alkalmaztatásuk kezdetén.

A járási erdészeti segédszemélyzettel az államerdészeti hivatalok úgy rendelkeznek, mint az állam alkalmazottaival, s ezen rendelkezések teljesítésénél felmerülő költségeiket csekély utiáltalányuk terhére kötelesek teljesíteni. Méltányosságból kéri a vasúti félárújegy váltására jogosító arcképes igazolvány megadását, ami szociális helyzetük javítása és szolgálati érdekből kívánatos.

Mély tisztelettel kéri, valamely betegségyelzöbe való felvételüket, mert mindezideig ezirányban róluk gondoskodás nem történt.

Kéri az 1935. évi IV. t. c. végrehajtását az erdészeti segédszemélyzetre vonatkozóan, mert a mai napig egyetlen egy alerdészi pályázat vagy más kinevezés nem történt, annak dacára, hogy az új erdőtörvény már öt éve érvényben van.

Nagyméltóságú Miniszter Úr! Kegyelmes Urunk!

Fent előadott kérésünket mély tisztelettel felhozott indokaink alapján kérjük megértő jószívvvel megfontolás tárgyává tenni és módot találni arra, hogy kéréseink kedvező elintézés nyerjenek, ami által Nagyméltóságod egy jobb sorsot érdemlő kar minden egyes tagját örök hálára kötelez.

Kérésünket Nagyméltóságod kegyes jóindulatába ajánlva, vagyunk

hazafias tisztelettel

Cservenka Ferenc s. k.

titkár.

vitéz Szekeres Károly s. k.

ügyvezető elnök.

A bustyaházi m. kir. erdőigazgatóság területén megtörténtek a kinevezések

Ezen alkalommal igen meleg hangon üdvözölte az erdőigazgató a kinevezetteket. Az üdvözlő beszédet és az arra adott választ szószerint leközöljük, azonban a kinevezettek névsorát a lap terjedelme miatt nem áll módunkban névszerint hozni. Kinevezésben részesültek 72-en.

A beszéd szövege a következő:

„Kedves Munkatársak!

Most, amikor a magyar állam Önöket átvette a szolgálatba és ezzel 19 hónap türelmetlen várakozásának végeszaktadt, szívem melegevel üdvözlöm önöket, mint a magyar kir. erdőaltiszti kar új tagjait és egyúttal felhasználom ez alkalmat, hogy Önökhöz egyrészt egy pár komoly szót intézzek, másrészt az Önöket legjobban érdeklő kérdésekről informáljam.

A Magyarország területéből 1919-ben elcsatolt részek alkalmazottainak visszavétele és újból való beillesztése, az országrészek gyors visszatérésére eléggé fel nem készült anyarszági szolgálati szervezeteknek korántsem volt könnyű dolog és az adja meg a magyarázatát ügyünk elhúzódásának.

Szívünkben hálával eltelve mondjunk köszönetet az Istennek, aki ezt is megengedte érnünk és a m. kir. földművelésügyi kormánynak, amely igyekezett minket a lehetőség határain belül megfelelően és a szolgálati és egyéni szempontokat mérlegelve, elhelyezni és beosztani.

Amennyiben mégis a legjobb törekvés mellett egyesek részére ez nem úgy ütött volna ki az átvétel és besorozás, mint ahogy remélték, ezért ne a földművelésügyi minisztériumot okolják, amelynek tisztviselői emberfeletti munkával készítették elő a mai napot. Tényleg indokolt és jogos panaszok orvoslása nincs kizárva, épen ezért arra kérem Önöket, hogy azokat szolgálati úton juttassák el az erdőigazgatósághoz.

Mindannyian tudjuk, hogy gyors ütemben menetelünk az új Európa és egyben a fokozatosan megújuló Magyarország felé. A menet élén zászló halad, amelyen a haladó Magyarország jelszavai és azok között első helyen a becsületes munka, a másodikon pedig a becsületes munka megbecsülése olvasható.

Az első jelszó tehát a becsületes munka. Ez alkalommal szükségesnek tartom hangsúlyozni, hogy a közszolgálatban a legelső és legfontosabb személyes kellék az abszolút becsületesség, feltétlen megbízhatóság, államhűség, tiszta családi élet és a tiszta kéz, amelyhez semmi szenny sem tapad.

A letűnt cseh uralom alatt és az azt követő átmeneti időben egyesek bizonyára megtántorodtak és letértek a becsület útjáról, sőt a megvesztegetés, hűtlen kezelés és a szolgálat elhanyagolásának esetei fordultak elő. Felhívom mindannyiok figyelmét, hogy az Önök mostani átvétele ideiglenes jellegű és ez az állapot 2 évig fog tartani. A kifogástalan jellemű és szolgálatukat hűen teljesítő alkalmazottak véglegesítése magától értetődően automatikusan fog bekövetkezni. Azokat azonban, akiknek becsületessége és megbízhatósága nem állja ki a próbát, a földművelésügyi minisztérium minden nyugdíjigény és kártalanítás nélkül fogja a szolgálatból elbocsátani. Szívlelje-

ezt meg mindenki és vegye tudomásul, hogy a becstelenséget az erdőigazgatóság szigorúan fogja üldözni és a szolgálatból kiirtani.

Jelszavunk második szava a munka. Emberileg megérthető, hogy az új időknek s követelményeknek megfelelően megnagyobbodott üzemi tevékenységekből a várakozás meddő bizonytalanságának idejében egyesek nem vették ki azt a részt, amit gyakorlatuk és tehetségük mellett ki kellett volna eddig is venniök. A bizonytalanság azonban most megszűnt, hivatalos címük elé jogosan írhatják a „m. kir.“ jelzöt és így a szolgálat Önöktől most már elvárhatja a legteljesebb erő kifejtést és ha a cseh uralom alatt megfeszített erővel kellett dolgoznunk, mennyivel jobban kell dolgoznunk most, amikor az annyiszor visszavágyott Magyarország szebb és jobb jövőjéről van szó.

A különböző munkáknál foglalkoztatott munkásokkal bánjanak emberségesen és igazságosan. Ne feledjék el, hogy az ő testi munkájuk nélkül a mi minden igyekezetünk meddő maradna, azonban ne feledkezzenek meg arról sem, hogy ez az ország túlszegény ahhoz, hogy a munkát értéken felül fizesse. A munkabérek terén az Önök felelőssége igen nagy és ezt a felelősséget csak lelkiismeretes ember vállalhatja. Ne feledjék, hogy egyszer mindannyian számot kell adjunk sáfárkodásunkról.

Fel kell továbbá hívnom Önöket arra is, hogy ne politizáljanak, hanem bízzák azt azokra, akik avval hivatásszerűen foglalkoznak. Európa és Magyarország sorsáról az Isteni Gondviselés megbízásából arra hivatott vezetők döntenek. Bízzák ezekre sorsukat és ne adjanak hitelt álhír-terjesztőknek és hazaárulóknak.

Higyjük rendületlenül, hogy Magyarország, amely az első 1000 évet átélte, elég erős és életképes a következő 1000 évre is. Bízzunk az ország erejében, mert ez az erő belőlünk is fakad, a mi hazaszeretetünkől, államhűségünkől és becsületes munkánkból.

Tudatában kell lenniök annak, hogy Önök a magyar közgazdaság igen fontos munkásai és az erdőgazdasági szolgálat alapjai, akiknek feladata az ország mai faellátásán túl a jövő nemzedék faszükségletének a biztosítása is és ez a tudat adjon Önöknek önértetet, öntudatot, egyúttal pedig felelősségérzetet és kötelességtudást is nehéz és sokféle munkájuk teljesítésében.

Gondozzák hűen és a jó gazda körültekintésével az Önökre bízott igen jelentékeny értékű állami vagyont és hassa át Önöket őszinte szeretete annak az erdőnek, amely nemcsak munkát és gondot, de kenyeret és ruhát is ad nekünk és családunknak.

Amily bizalommal az erdőigazgatóság Önök iránt viselte-

tik, ép oly bizalommal forduljanak Önök is az erdőigazgatósághoz, amely becsületesen törekszik az Önök szociális és anyagi jólétét a lehetőség keretein belül előmozdítani. A szolgálati utat azonban tartsák be és ne iparkodjanak maguknak előnyöket, vagy könnyítést protekció útján biztosítani.

A földművelésügyi minisztérium gondoskodott a cseh uralom alatt rendszeresített állomáshelyet betöltötték egyenruhájáról, amelyet azonban a rendkívüli idők miatt nem tud természetben kiszolgáltatni. A rövidesen fejenként kiutalandó 272 pengőt fordítsák meglevő egyenruhájuk rendbehozatalára és pótlására, hogy a szolgálatban és azon kívül is lehetőleg kifogástalanul, tisztán és a m. kir. erdőaltiszti karhoz méltóan jelenhessenek meg.

Az anyaországból idehozott szaktársak megérkezése és az Önök átvétele lehetővé teszi a külső szolgálatnak az új gazdasági viszonyok által parancsolt átszervezését. A földművelésügyi minisztérium célja az eddigi indokolatlanul nagy és nehezen ellátható erdőőri védkerületek területének csökkentése.

Az átszervezés munkája most, az Önök átvétele után veszi a kezdetét. Az erdőigazgatóság iparkodni fog minden védkerület élére lehetőleg minden tekintetben, főleg azonban megbízhatóság szempontjából megfelelő egyént kijelölni. Ez szükségszerűen hozza magával az erdőaltiszti személyzet átcsoportosítását.

Az erdőigazgatóságot az áthelyezéseknél a szolgálati érdekek mellett az áthelyezendőek családi, stb. viszonyaira való figyelem is vezeti, e tekintetben azonban a lehetőségek igen korlátozottak, mert hisz a legbelterjesebb kezelés éppen az iskoláktól és beszerzési forrásoktól legtávolabb fekvő részekben folyik. Ne iparkodjék tehát senki magát az itt átgondolt és kellően mérlegelt áthelyezés alól kivonni és főleg ne iparkodjék idegen protekcióval az erdőigazgatóságot befolyásolni, mert ez eredménytelen marad. Az erdőigazgatóságot az igazságosság, méltányosság és a szolgálati érdekek vezetik és protekciót semmi formában nem fogad el és nem gyakorol.

A szolgálat érdekei mellett nem hanyagolja el a m. kir. erdőigazgatóság az Önök szociális és anyagi érdekeit sem, mint ahogy azt a zászlóra írt második jelszó is kívánja.

Ép most rendelte el az erdőigazgatóság a lakások és azok állapotának, valamint egyéb, az Önök magánviszonyaira vonatkozó adatoknak felvételét és 1941/42-ben iparkodik elsősorban az erdőőri lakokat rendbehozatni és újakat építtetni.

Iparkodik továbbá az illetményföld ügyét is rendezni, főleg azok részére, akiknek felettes erdőhivataluk azt természetben ki nem adhatja. Ezek a legközelebbi, elegendő földdel rendelkező erdőhivatal kerületében fognak illetményföldet kapni.

Együttal pedig a jutalmak és segélyek javasolásánál törekedni fog elsősorban és főleg a több gyermekes és kötelességüket távolabbi helyeken hűen és jól teljesítő egyéneken segíteni.

Végül az iskoláktól távol fekvő vidékeken működő erdőaltisztek gyermekeinek nevelését elősegítendő, javaslatot tett a legilletékesebb helyen internátusok felállítására, amelyek az arra érdemes erdészeti altisztek gyermekeinek házon kívüli nevelését és iskoláztatását vannak hivatva elősegíteni. Meg van minden remény arra, hogy az internátusokat a megnagyobbodott Magyarország a közelebbi jövőben meg is fogja valósítani.

Ezek azok az intelmek és közlések, amelyeket szükségesnek tartottam az Önök tudomására hozni.

És most, amikor visszatérnek állomáshelyükre, hogy az eddiginél nyugodtabb lélekkel folytassák munkájukat, ahhoz az Isten segítségét és áldását kérem és kívánom mindnyájuknak.“

„Nagyságos Erdőigazgató Úr!

Mi, akik a Nagyméltóságú Földművelésügyi Miniszter Úr által a magyar altiszti kar tagjaivá kinevezettünk, köszönettel vesszük tudomásul Erdőigazgató úr magyaros és atyai intő szavait, amit igyekezni fogunk megszívlelni és azoknak az útmutatása szerint haladva élni s ez által a m. kir. erdőkincstárt és édes hazánkat szolgálni.

Köszönjük a magyarok Istenének, hogy meghagyta érni, hogy ismét a magyar hazát szolgálhatjuk.

Nagy meglepedést keltett körünkben az, hogy a Nagyméltóságú Földművelésügyi Miniszter Úr módot adott az esetleges sérelmek orvoslásának lehetőségére és Erdőigazgató Úr ezt nekünk tudomásunkra adta és kilátásba helyezte azok jóindulatú elintézését.

Kérjük Erdőigazgató Urat, hogy atyai jó szívében továbbra is tartsa meg karunk tagjait, akik a magyar erdők hűséges Méhei vagyunk és intézze életünk útját továbbra is igazsággal.

Egyben kérjük a magyarok Istenét, hogy Erdőigazgató Urat tartsa meg körünkben jó egészségben, hogy elérje azt a fokot, amit elérni megérdemelt, hogy sok jót és igazságot tessen az általános Erdészeti kar előnyére.

Kérjük a magyarok Istenét, hogy sok, az Erdőigazgató Úrhoz hasonló erdőtisztet adjon karunknak.“

Egyesületi hírek :

Örömmel közöljük tagjainkkal, hogy a külömböztelti vizsgaletétele ügyében az Országos Erdészeti Egyesülethez beadott külön kérelmünket az egyesület igazgató-választmánya múlt év december hó 19 én megtartott gyűlésén teljesen magáévá tette, és egyben felterjesztéssel élt a földművelésügyi miniszter úrhoz.

Ennek a gyűlésnek ránk vonatkozó kivonatát, valamint a közgyűlésen elhangzottakat szösz szerint alant közöljük.

„A titkár a továbbiakban bemutatta a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének a levelét, amelyben az egyesület támogatását kéri a földművelésügyi minisztériumhoz beadott és a legutóbbi választmányi ülésen is letárgyalt emlékirat 3. pontjának a kedvező elbírálása érdekében.

Az erdőtörvény végrehajtási utasítása t. i. úgy intézkedik, hogy azok az erdészeti altisztek, akik a régebbi, egy-évfolyamú erdő- és vadőri iskolát végeztek, vagy pedig csak erdőőri szakvizsgát tettek, csupán abban az esetben lehetnek alerdészek, ha valamelyik mostani m. kir. alerdész szakiskolában még egy évig tanulnak.

A régebbi rendszer alapján képesítést nyert altisztek azonban ma már idősebb, nagyobb részét jól begyakorolt szakemberek, akik anyagi okokból sem vállalhatják az egy évig tartó iskolai tanulást. De ezért nem büntethetők a szaktudásuk alapján őket megillető cím használatának eltiltásával, mert nem az ő hibájuk, hogy annak idején nem volt kétéves iskola.

A MEVME kérelmét, hogy t. i. a régebbi képesítésűek az alerdész címet egy kiegészítő vizsga alapján is megszerezhesék, az igazgató-választmány teljesen méltányosnak tartotta és a titkár indítványára egyhanguan úgy határozott, hogy ilyen értelemben pártoló felterjesztéssel fordul a földművelésügyi miniszter úrhoz.“

„A megértés és segíteni akarás őszinte szándéka vezérel bennünket is, amikor hűséges munkatársainknak az erdészeti altiszteknek az ügyét magunkévá tesszük. Nehéz helyzetüket jól ismerjük és minden erőnkkel azon vagyunk, hogy különösen megélhetési és szociális viszonyaikban mielőbb javulás következze be.

A cselédsorból való kiemelésük érdekében az egyesület ismételten fordult kellően megokolt felterjesztéssel a kormányhoz, mert meggyőződésünk, hogy a munkáját hivatásnak érző, lelkes és minden tekintetben megbízható segédszemélyzet odaadására a magyar erdőknek a jövőben fokozott szükségük lesz.

A földművelésügyi miniszter úrhoz nemrégben benyújtott emlékiratukkal legutóbbi választmányi ülésünk foglalkozott. A

gazdasági nehézségekre való tekintettel a kívánságok egyikének-másikának a teljesülése ezidőszerint talán még nehézségekbe ütközik, de a szaktudás gyarapítása, az érdemes munka elismertetése és a törhetetlen nemzeti szellem érvényesítésére irányuló törekvésben a magyar alerdészek érdekképviselője mindig maga mögött tudhatja egyesületünket.“

A pilisszentkereszti kir. közalapítványi erdőhivatal altiszti kara az általános kinevezés és előléptetés alkalmából folyó hó 5-én este a pilisszentléleki Hangya szövetkezet vendéglőjében kartársi összejövetelt tartott. Megjelentek a két erdőhivatal személyzetén kívül a szomszéd Esztergom városi és Primaciai kartársak is nagy számban családjaikkal együtt.

Összejövetel és kölcsönös bemutatkozás után vacsorával kezdődött és kitűnő zene mellett reggelig tartó táncmulatsággal folytatódott. Hangulat mindvégig igazi bajtársias és szeretetteljesen gond felett jó volt. Ezen alkalmat megragadták a szegődményesekből I. o. erdőörökké kinevezett kartársak és egyöntetűen kérték az egész tagdíjasok sorába való felvételüket. Nevezetesen: Balogh Bálint, Timár Ferenc, Lengyel László, Erdősi Imre, Honti Pál, Erdő Károly, Molnár Gyula, Janszky Lajos, Sáros Bálint, Schoflicz Ferenc. Hunyadi János és Nagy Kálmán.

Mi a magunk részéről igaz örömmel vesszük tudomásul, hogy a kari összetartozásnak ismét szép példáját adta az a néhány kartársunk, akik áldozatkészségükkel is megmutatták, miként kell önzetlenül szolgálni a közösséget. Cselekedetüket követendő példának állítjuk oda azok elé, akik még mindig nem ismerték fel azt az igazságot, hogy „egységben az erő“.

Kinevezések. Gróf Esterházy Pál rédei uradalmának bakonyszentlászló, valamint rédei erdőgazdaságban az alábbi kinevezések történtek:

Balogh József erdőőrt, főerdőorré, Szalai József és Kapui Károly erdőőröket I. o. erdőörökké, a rédei erdőgazdaságban: Mocsári József és Prém Béla erdőőröket I. o. erdőörökké kinevezték.

Kinevezésükhöz őszintén gratulálunk.

Különfélék

Weinrauch Erzsébet és Laczi István m. kir. erdőőr mult év december hóban tartották eljegyzésüket.

Eljegyzésükhöz szívből gratulálunk.

Az erdészeti zsebnaptár megjelenésének ideje öt-hat hónappal eltolódott, mert az időközben visszatért területek erdőgazdasági, személyzeti és egyéb adatok összegyűjtése, és annak feldolgozása több időt igényel.

Akik az alant közölt tagok lakcímét ismerik, kérjük közöljék azt az egyesülettel.

Baranyai Ferenc, Eger. Arlai Frigyes, Level. Balogh Antal. Sopronkövezsd. Ifj. Kováts Lajos, Püsztapótharaszti. Berényi Rezső, Ungvár. Németh István, Ungvár. Jagasits Ferenc, Zalaerdő.

Pénztári beszámoló

1940. december havi befizetések folytatása: Együd Gyula Korláti 5, Közigazgatási kirendeltség Ungvár 15.90, Király Sándor Gödöllő, Birosz Pál Kőrösmező 24, Magyar József Kéthely 10, Horváth János, Horváth Imre és Strobly Józsefné 50-50 fillér, Magyarcsik Károly Alsókalocsa 12, Hunyadi József Pusztamaróti 1, Hesz Ferenc Mohács 8.50, egédi Balázs Antal Pécs 3.50, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 5, Bagó Bertalan Somlyóvásárhely 8, Baganics János Szuhaharanka 11, Szabó Ferenc Lasztonya 6, Traxler Ferenc Bustyaháza 6, Draxler János Szedres 6, Perlaki Ferenc Bustyaháza 2.20, Taskovics István Técső 0.50, Ughi József Hont 0.50, Berze Lajos Gödöllő 0.50, Rothveil Miklós Fenyőfő 5.50, Nacsa István Remete 2, Dávid Sándor Búvad 0.50, Hamar János Orgovány 5, Nagy Mátyás Enröd 3, Erdélyi János Réde 6, Mocsári József Réde 6, Lőke Sándor 14, Jancsi Mihály Bustyaháza 6, Barnák István 12, Bratu Lajos Etes 18, Póczos Sándor Ágasvár 7, Mata Lajos Gyöngyössolymos 20, Ézsiás János Ravazd 6, Pethő István Királytelek-puszta 2, Kovács László Nagytoldi-puszta 12, Járányi Ferenc Somogy 6, Németh Lajos Neszmély 6.50, Szür József Gombás-puszta 6.50, Zsurzsman Tivadar Hollóháza 20, Horváth Károly és Lovász József Zalaapáti 9, Németh József Budapest 6.20, Tarafás Mihály Kajetánháza 3, Ruzsics János Tolnanémedi 15, Mráz Gyula Budapest 8, Geer Mihály Kiszána 6, Loránt Antal Beregdaróc 6. Összes befizetések december hóban 979.64 pengő.

1941. január havi befizetések: Poprády Béla Budapest 3, Adorján István Nagyveleg 6.50, Bene István Szentadorján 6, Erdősi József Arló 2, Karabélyos Gyula Felsősbibnice 3, Máté István Keselyűs 14, Pasztorek Antal Drégelypalánk 3.50, Özv. Mayer Oszkárné Dömös 0.50, Kardos Ferenc Mélykút 12, Dampf Gábor Szentgothárd 2, Samosi János Nógrád 20, Zsidi

Lajos Hetes 2, Nagy Géza Andos 8, Csiszár Kálmán Hánta 14, Stubnya Mihály Pilismarót 13, Kiszél András Gyűrűfü 3, Fischer Géza és neje Alcsut 4.20, Németh János Bakoca 12, Pölcz Kálmán Erd 3, Kárpáti András Hajmáskér 11, Paultyuk Gyula Huszt 5, Kasza József Pécs 2, Tóth Szalkai Imre Kőrösmező 17, Erdész Mihály Fülel 5, Fehér István Peszérádacs 7.50, Szakony István Pusztamagyaród 12, Mészáros József Csesznek 12, Horváth József Bogyoszló 12, Spánitz Henrik Léva 1.50, Komáromi László Alsosztkirály 12, Székács Endre Mezőhegyes 10, Ujlaki Tivadar Vajszó 3.50, Boczner János Szekszárd 3, Kósa János Bucsuta 10, Kiss Ferenc Pécs 9.50, Cservenka Ferenc Tata 26.50, Szabó Ferenc Mezőtúr 9, Forgács Mihály Fedémes. 8, Kasza Ferenc Orfű 12, Tardos Ferenc Bodrogszentmária 5, Gábris István Pusztaván 13, Pribula Nándor Selgébényetelep 5, Szendrey István Cserépfalú 5, Csabalik Gyula Diósgyőr-vasgyár 6, Csontos József Tormaújfalú 1, Nemes György Nyékládháza 6, Juhász János Miskolc 13, Etl Ignác Magyarpolán 2, Fekete József Gödöllő 20, Murányi János Gyöngyössolymos 12, Scwendtner Antal Nagykovácsi 10, Kothay István Nyergesújfalú 7, Garami Árpád Ungvár 10, Németh Ferenc Uzsa 0.50, Varga Sándor Iharkút 12, Hugli Pál Gyöngyössolymos 3.50, Scheiti Lipót Kőrösmező 4, Péter János Oroszmokra 10.70, Sági János és neje Budapest 25, Szákács István Muraszemenye 4.50, Mesterházi Géza Felsődomonya 5, Bátor József Parany 0.50, Pronai Zoltán Kútberk 3.20 Kothay Mihály Drégelypalánk 4, Cservenák Pál Aszíkópuszta 6, Gottwald Pál Erdősmecske 24, Grellneth János Pálcapusztá 1, Retkés László Pásztó 6, Huszti Lajos Szentes 7, Kiss Aladár Várpalota 8, Mogor József Abádszalók 3, Horváth Géza Tengőd 14, Özv. Béri Imréné Debrecen 5, Zenkó István Tisza-bogdány 18, Laki József Körmend 10, Pintér Lajos Tamási 14, Csepanszki Miklós Csernaholova 6, Szálka László Királymező 2, Baráth Gábor Csőde 15, Mátrahegyi János Mátraszentlászló 2, Hoffer Ferenc Petőc-puszta 7, Szekeres Mihály Bátaszék 3, Fekete József Gödöllő 3, Kapui Károly Bakonyszentlászló 10, Szalai Péter Mekényes 19.50, Perger Ferenc Bükkzsércz 10, Sarosdi János Aszóló 20, Dávid Sándor Búvad 12.50, Rauch József Bejcgertyános 6, Sente József Szentpéterföldre 3, Ránás Ferenc Somoskőújfalú 6, Várnai Béla Székesfehérvár 2, Szalai Lajos Erdőháza 12.50, Kiss Bertalan Orosháza 3.50, Paszicsnuk Ignác Feketevíz-puszta 14, Hajas József Berecsény 10.50, Takács László Somogyszil 12, Markus Mihály Mecsek-alja 16, Pál István Izabellaföld 12, Zsigmond Endre Parád 24, Csernyi István Királymező 6, Tamás János Esztergom 2, Györki László Dunaszentbenedek 6, Vancsura Antal Baja 8, Patonai Károly Bükk-szentlászló 12, Nádaskay Rihárd Budapest 20, Perhács Péter Nagybatony 13.20, Bekes Rezső Putnok 5, Steiner

József Eplény 10, Frey György Dunacsím 6.10, Tölgyes Lajos Pilisszentkereszt 6, Köveskúti Imre Nevicke 6, Illés István Turjapolena 10. pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Emlékműre befizettek: Magyar József Kéthely 0.50, Varga Pál Réde 1, Berze Lajos Gödöllő 1, Kovács László Nagytoldi-pusztá 1, Kárpáti András Hajmáskér 1, Szabó Ferenc Mezőtúr 1, Forgács Mihály Fedémes 2, Mocsári József Réde 1. Stolcz Albert Gödöllő 3, Gödöllői erdőhivatal 20, Fekete József Gödöllő 2, Bujtás József 3, Kiss József 1, Tarnai Gusztáv 1, Tihanyi István 1, Fenyvesi János 1, Gácsi György Gödöllő 1, Mészáros András 1, Huszti Lajos Szentés 2, Kiss Bertalan Orosháza 0.50, Szakács István Muraszemenye 1, Győrki László Dunaszentbenedek 0.50, Csernyi István Királymező 2, Tóth Szalkay Imre Kőrösmező 5, Fehér István Pecséradás 2.50 pengő.

Előző gyűjtéssel együtt 392.20 pengő.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek: Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 2, Berze Lajos Gödöllő 1, Kovács László Nagytoldi-pusztá 1, Adorján István Nagyveleg 1, Huszti Lajos Szentés 1, Szakács István Muraszemenye 1, Győrki László Dunaszentbenedek 1.50, Csernyi István Királymező 6.50 pengő.

Előző gyűjtéssel együtt 28 pengő.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József

főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek

Németh Lajos Neszmély. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezési segélynél 1 pengő túlfizetése van.

Szűr József Gombás-pusztá. Tagdíja 1941. június hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Zsurzsman Tivadar Hollóháza. 1941. évben mint egész tagdíjas. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezési segélynél 10.50 pengő túlfizetése van. A beküldött 20 pengőt tagdíjra számoltuk el.

Horváth Károly Zalaapáti. Tagdíja 1941. március hó 15-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér hátraléka van.

Lovász József Zalaapáti. Tagdíja 1941. március hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Mogor József Abádszalok. Temetkezési segélyre minden haláleset után 50 fillér fizetendő.

Sóvári Béla Mocsolyástelep. Tagdíja mint fél tagdíjas 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér hátraléka van.

Szoszko István Pótharasztpusztá. Tagdíjhátraléka a katonai időt leszámítva 1940. év végéig 7 pengő.

Maár Károly Nagyberég. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 9 pengő. Temetkezés 1 pengő.

Ezsiás János Ravazd. Tagdíja és temetkezési segélye a most küldött 6 pengővel 1940. év végéig rendezett.

Németh Béla Himód. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 3.50 pengő. Temetkezés 1 pengő.

Erdősi József Pilisszentlászló. 1941. január hó 1-től egész tagdíjasnak irtuk elő. Tagdíja és temetkezési járáléka 1940. év végéig rendezett.

Kasza József Pécs. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 19 pengő.

Erdősi József Arló. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 2 pengő. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetés.

Kósa János Bucsuta. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Tardos Ferenc Bodrogszentmária. Tagdíja 1941. év május hó 1-ig rendezett. 1941. január hó 1-től egésztagdíjas.

Bozner János Szekszárd. Tagdíja 1941. május hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 1 pengő túlfizetés.

Fekete József Gödöllő. Tagdíja 1941. május hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Perkács Péter Nagybátöny. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési alapnál 1 pengő túlfizetése van.

Bekes Dezső Putnok. Tagdíja a most küldött 4 pengővel 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezési alapnál 50 fillér túlfizetése van.

Fehér István Peszéradács. Tagdíja 1941. július hó 1-ig rendezett.

Kárpáti András Hajmáskér. Tagdíja 1941. május hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Forgács Mihály Fedémes. Tagdíja 1941. május hó 1-ig rendezett. Temetkezési alapnál 2 pengő túlfizetése van.

Király Sándor Gödöllő. Tagdíja 1941. május hó 15-ig rendezett.

Garami Árpád Ungvár. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 21 pengő. A most küldött 10 pengőből 5 pengőt temetkezésre számoltunk el s így temetkezési hátraléka nincs.

Prónai Zoltán Kútberg. Tagdíja 1940. év végéig rendezett.

Szente József Szentpéterföldre. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Márkus Mihály Kővágószőlős u. p. Mecsekfalja. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 2.50 pengő túlfizetés.

Tőke István Felsőszászberek. Tagdíjhátraléka a katonai időt leszámítva 17 pengő 1940. év végéig.

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50°/_o-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

300 pengővel jutalmazom annak a fáradozását, aki mint vizsgázott vadórt, állandó erdőőri vagy vadőri állásba segít.
Értesítést: Vörös Lajos Tamási címre kérek.

1941. április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar.
Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitra megye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

Róm. kat. 28 éves szakvizsgázott erdőőr, aki mind az apró, mind a nagyvad óvásában, erdőtelepítésben, méhészet kezelésében nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, fizetésmegjelöléssel állást keres. Cím: M. E. V. M. E., Tata II., Esterházy-utca 1 szám.

Felhívás. Kiss Jenő háromszéki lakos, kinek védterülete nem csatoltatott vissza az anyaországhoz, kéri, hogy bármilyen erdőőri vagy vadőri állásba segítsék. Címe: Kiss Felicia szoc. tv. jel. Budapest, Thököly-út 69. XIV.

8 méter előírással erdész loden sötétzöld színű, I. rendű minőségben méterenkint 25 P. Cím: Csermák János Nagyadóc-telep 28. U. p. Komárom É.

A Z E R D Ő

XV. ÉVFOLYAM

1941. MÁRCIUS

3. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

Ismét kidőlt egy hatalmas tölgy a magyar élet-erdőből

Alig pár éve vesztettük el nemzetünk egyik legnagyobb fiát: Gömbös Gyulát, akinek ravatalát megdőbbsenve, könnyezve, fájdalmasan vette körül az egész nemzet, mert hiszen a keresztény, nemzeti irányzat egyik legelső és legerőteljesebb harcosa volt. Őt követte Darányi Kálmán, aki szintén ezen irányzat erős harcosa volt. Most pedig Csáky István nagy külügyminiszterünk frissen hantolt sírjánál állunk, elszorult szívvel, könnyes tekintettel és a mélységes hálából fakadó azon érzéssel, hogy emlékét örökké őrizni fogjuk.

A nemzet nagy halottja, a magyar feltámadás legeredményesebb munkása, akiben minden magyar ember hite, ereje és fanatikus, erőit meghaladó erőfeszítése megtestesült — nincs többé és hiánya nagy úrt hagy maga után a magyar nemzet élet — erdejében.

Sokat veszített vele a nemzet összessége és a nemzeti társadalom minden egyes tagja, de munkája és annak eredménye megmaradt számunkra.

Különösen az erdész társadalom köszönhet sokat, időt, fáradságot és önmagát nem kímélő munkájának; visszajöttek gyönyörű erdeink, a Felvidék, Erdély északi része és Kelet-Magyarország, ahol a mi kis társadalmunk új és nagy működési teret, lehetőséget és feladatokat kapott.

*Hálás magyar és erdész szívvel gondolunk erre és emlékét úgy gondoljuk legméltóbban megőrizni, hogy amit ő visszaszerzett, azt mi megtartjuk, felvirágoztatjuk és megőriz-
zük az örök magyar nemzet javára.*

v. Szekeres.

Meghívó

Az egyesület igazgató választmánya folyó évi március hó 30-án délelőtt 9 órakor tartja választmányi ülését a Fővárosi Altisztek Közművelődési és Önségélyező Egyesülete Budapest, VIII. Mária-utca 10. I. emelet. Kérjük a választmányi tagok teljes számban való megjelenését.

A M. E. V. M. E. elnöksége ezúton értesíti az egyesület t. tagjait, hogy 1941. március hó 30-án délelőtt 10 órakor a Fővárosi Altisztek Közművelődési és Önségélyező Egyesülete Budapest, VIII. Mária-utca 10. I. emelet tartja

évi rendes közgyűlését.

TÁRGYSOROZAT:

1. Elnöki megnyitó.
2. Jelentés az 1941. évi működésről.
3. Tisztújítás.
4. Esetleges indítványok.*

Tata, 1941. február hó 28.

CSERVENKA FERENC
titkár.

v. SZEKERES KÁROLY
ügyv. elnök.

Felhívjuk tagjaink figyelmét az Országos Mezőgazdasági Vásár alkalmával igényelhető 50⁰/₀-os kedvezményes vasuti jegyekre; választmányi tagjainkat pedig figyelmeztetjük, hogy fenti kedvezményt annál inkább is vegyék igénybe, mert csakis az 50⁰/₀-os kedvezményes jegy árát térítjük meg.

*Alapszabályunk 16. §-a értelmében a közgyűlésen csak azt az indítványt lehet tárgyalni, amely a közgyűlés előtt 4 nappal a vezetőséghez be lett nyújtva.

Pályázati hirdetés

A veszprémi Káptalan erdőhivatala pályázatot hirdet egy megüresedett és április hó 1-én elfoglalandó erdőőri állásra. Kérvények 1941. március hó 10-ig a Káptalani Erdőhivatal Veszprém címre küldendők keresztlevél és szolgálati bizonyítványokkal felszerelve. Fizetési feltételek megtudhatók az erdőhivatalnál.

***Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek
és fizess meg a hátralékos tagdíjadat és
temetkezési hozzájárulást.***

Alerdész társadalom !

Európa arca napról-napra változik ! Régen a népek kényelemszeretéből a hagyományaikból akartak élni, de annál több temperamentummal, élniakarással törnek előre most, hogy kivívják maguk számára mindazt, amire joguk van.

A mai társadalomtól is megkívánja a jelenkor szelleme, hogy minél többet, minél tökéletesebbet nyújtson az emberiség javára. Mi alerdészek is igyekszünk lépést tartani a rohanó élettel, hogy a valóságban ne maradjunk le ebben a nagy versenyben. Szükséges, hogy minél képzetebbek, minél műveltebbek, minél acélosabbak és minél nagyobb rajongói legyünk foglalkozásunknak az erdészetnek és vadászatnak.

Végzettségünk terén a multban nem kívánták mindazt, amire a jelenkori időkben egy kulturnemzet alerdész fiainak szüksége van. A négy elemi iskolai végzettséggel rendelkező egyének közül bizony nem mindegyiknek adatott meg az a született rátermettség, mellyel egyszínvonalra emelkedhetik azon szerencsésebb kartársaihoz, akik a középiskola padjaiban megtanulhatták mindazt, amire a mai korban feltétlenül szükség van.

Az erdészet sokoldalúsága lehetővé teszi, hogy különböző képességű egyéneket foglalkoztasson. Vannak egyszerűbb munkák, mint a szó szoros értelemben vett erdő és vad őrzése. Hogy miként kell a fatolvajt, vagy a vadorzót megfogni, azt az iskolában valóban nem lehet megtanulni. Ehhez az egyébként veszélyes mesterséghez érzék, rátermettség, de mindenek előtt bátorság kell. Az őrzési teendőkön kívül azonban még igen sok tenni valója van egy alerdésznek, mely teendők elvégzése kivétel nélkül magasabb végzettséget, alaposabb szaktudást és korszerűbb gondolkodást kívánnak, mert az alerdész nemcsak őrzi az erdőt, hanem kezeli is.

Értenie kell : A védelemtől kezdve a telepítési-, ápolási-, gyéritési-, termelési-, becslési-, rendezési és az adminisztrációs munkálatokhoz. Sőt ezen túlmenően a kitermelt faanyag ok-szerű feldolgozásához és az erdei termékeknek, elsősorban a fának értékesítéséhez, minek következtében a kereskedelemhez is értenie kell.

Midőn valamennyien egy közös célért a magyar alerdész-társadalom szebb és jobb jövőjéért küzdünk és dolgozunk, vizsgálja meg minden kartársunk saját lelkiismeretét. Vizsgálja meg önmagát, megfelel-e egy olyan társadalomnak tagja lenni, amilyent kívánunk. Legyünk őszinték. Ma nem tisztán a rang, iskolánk alacsonyfokúsága gáncsa társadalmi fejlődésünknek, hanem sok esetben mindennapi életünk is. Senkit sem akarok vádolni.

Pillantsunk csak vissza a multba és állapítsuk meg, hány esetben nem úgy viselkedtünk, ahogy a társadalmi élet azt

megköveteli. Ha valamennyien — kivétel nélkül — társadalmi érintkezésünk alkalmával udvariasak leszünk másokkal szemben és megjelenésünkkel a művelt ember benyomását fogjuk kelteni, így az eredmény és fejlődés nem maradhat el.

Mindenki igyekezzék építeni, mert ez a harc nemesebb annál a harcnál, ahol kicsinyes egyéni érdekek elérése végett egymás ellen törnek, hogy mások romjain felépülhessenek. Nem érte el célját az, aki úgy akar kartársa fölé emelkedni, hogy azt leépíti, mert ezzel társadalmát — melybe tartozik — lealacsonyítja. Aki hiányosságot fedez fel önmagában; igyekezzék csiszolódni, a művelt embereket követni, felnőni hozzájuk.

Ha valamennyien kifogástalanok leszünk szolgálatunk teljesítése közben, ha intelligenciánk nem lesz hiányos, ha társadalmi életünk példás lesz, akkor nem kell restelnünk semmiféle rangot, mert befog következni az a csoda, hogy nem mi fogunk pirulni rangunk miatt, hanem a rangunk, mert érezni fogja, hogy nem méltó a társadalmához. Ha így lesz, akkor nem lesz címkérdés; jön magától.

Egyet azonban ne felejtünk el és pedig azt, hogy erdészek vagyunk mindenek előtt. Nekünk minden törekvésünk közepette is szerényeknek, természeteseknek és igaz magyar erdészeknek kell maradnunk.

Scheili Lipót.

Az új Otthonban

Csendben, minden bejelentés és közhírré tétel nélkül történt meg az a jelentős esemény, hogy „Erdők” az új rendeltetési helyére költözött, s annak vezetését — irányítását az új szerkesztő vette át.

Régi vágyunk teljesült ezzel, mert meggyőződésünk az, hogy jó mesterünk csak akkor és úgy lehet, ha annak műhelye és szerszámja a kezeügyében van.

Mesterünknek és hűséges munkatársának műhelyéből hiányzott a legfontosabb szerszám. Ennek dacára pillanatnyilag sem tétlenkedtek, hanem közmegelegedésre olyan munkateljesítményt végeztek el már eddig is, amelyért bőszégesen kiérdemelték kartársaik legteljesebb elismerését.

Csak dióhéjban vázolom működésük terét: a tagok érdekében úgy személyesen, mint írásban megjelentek ott és akkor ahol és amikor azt a szükségesség parancsolta.

Késlekedéssel, mulasztással még a rosszindulat sem tudja őket megvádolni.

Élénk és hatásos ténykedésükön felül, pusztán szemé-

Nyúkkal már megnyugvást, békességet teremtettek az Egyesület életében. Ez a jelenség magában véve olyan eredmény, melyért viszonzásul legegységesebb kötelességünk a Vezetőséget minden tehetségünkkel és erőnkkel támogatni s mind egy szálig utánuk sorakozni.

Nem céлом a Vezetőséget feldicsérni, erre reáutalva nincsenek, mert izgalmas, küzdelmes munkájuk eredményét tények fogják igazolni — és merem hinni — hamarosan.

Ellenben céлом a sajtónknál maradni és azzal foglalkozni, kérve mindenkit, illetve akit illet, foglalkozzunk azzal többet, fejlesszük azt ki jobban, tegyük azt erősebbé és nívósabbá, mert csak ez esetben remélhessük mielőbb sorsunk, helyzetünk jobbrafordulását.

A sajtó az az erő és olyan erő, mely megfelelő hangjával mindent el tud éni, mindent életre tud hívni.

Ismerjük fel végre ennek az eszköznek nagy erejét, szükségességét, célját s azt, hogy ennek a szócsőnek felhasználásával fejlődhet Egyesületünk azzá, amire szántuk.

A küszöbön álló természet ébredésével hívjuk új életre „Az Erdő”-nket az új Otthonában! Járuljon ki-ki tehetségével mértelen lapunk tartalmához, anyagához, hogy az ezután bőségesebb, egészségesebb gyümölcsöt termő vezérágat hajthasson.

Nagy tévedés azonban Kedves Kartársaim, ha ezt a nagyterjedelmű szerepkört csupán a Szerkesztőre és annak szűkebb körü munkatársaira bizzuk, s önmagunkat kivonjuk a köteles s reánk háramló munkarész elvégzése alól. Kevés akarattal árásszuk el lapunkat szellemi termékkel! Ez bőven akad vádászatarisznyánkban. Ezen felül nem kell és nem szabad megfélelkezünk sérelmeink szellőztetéséről, azoknak ki tudja, hányadszori megismétléséről.

A szakirodalmi részt díjazással is, de fejleszteni kell. A kari együttérzés szellemét, a megértést, az egymás iránti ragaszkodás gondolatát is, csak sajtó képes kellőleg istápolni, s ezért, ha e téren többen és többet forgatjuk meg pennánkat, hiszem, valamennyien egy, egymást teljesen megértő táborban leszünk.

Erőnk, fejlődésünk „Az Erdő” nivójától függ, ez kétségtelen.

Szerkesztőnk személye garancia arra, hogy ebbeli kötelességét tökéletesen elfogja végezni, rajtunk mulik tehát egyedül, kívánjuk — óhajtuk-e „Az Erdő”-nket tartalmasabbá, fejlettebbé, egyesületünket pedig ezután erősebbé, elismertebbé tenni, vagy sem?

E kérdésre valamennyien csak igennel válaszolhatunk. E reményben új Szerkesztőnk munkájára, lapunk minden egyes betűjére a jó Isten bőséges áldását kérem és ragaszkodó szeretettel köszöntöm „Az Erdő”-t az új otthonában!

Bezeréti Lajos.

Mesterséges erdősítések kivitele

A mesterséges erdősítések sikerét befolyásolják: a talaj, az erdősítési mód, a mag jósága, a csemeték kora és egészsége, az idő kiválasztása, a vetés vagy ültetés gondos munkája és nem utolsósorban a vetés vagy ültetés utáni kedvező időjárás, valamint a csemeték további ápolása.

A talaj igen fontos szerepet játszik az erdősítésnél nemcsak abból a szempontból, hogy termelhető-e abban a kivánt értékes fafaj, hanem azért is, hogy az jól legyen elkészítve vetés vagy ültetés alá.

Akár erdőtalajról, akár pedig rétről, vagy legelő területről legyen szó, amelyet vetéssel akarunk felújítani, vagy azon erdőt telepíteni, a körülményekhez képest (már t. i. ahol a terep ezt megengedi) 1—2 évig mezőgazdasági használattal kezeljük. Szikes területeknél (porhanyítás, talajkezelés) ez még tovább is tarthat 1—2 évvel. Homokon mellőzzük a mezőgazdasági előhasználatot és csak abban az esetben vezetjük be, illetve alkalmazzuk, ha a területen élő gyomféléket ki akarjuk irtani.

A talaj felszántása mindig ősszel és a talaj termőrétegének vastagságához mérten eszközözendő, igen sovány talajt ne hozzunk felszínre. Különösen vigyázzunk e tekintetben a szikes talajnál.

A megmunkált és vetésre előkészített talajnak jó porhanyóságnak kell lenni.

Legyünk figyelemmel a mag származására, hogy azok szép és egészséges fákról szedettek legyenek és vizsgáljuk meg jól csiraképességüket és ennek figyelembevételével vessünk. Természetesen csak sorosvetést alkalmazunk nemcsak azért, hogy kevesebb mag kell ehhez, de a fiatal erdő kezelése (kapálás, tisztítás, gyérítés) is könnyebb, no meg így a mezőgazdasági köztes használat könnyen keresztülvihető.

Mezőgazdasági köztes használatnál a következő gazdasági növények jöhetnek számba: tengeri, burgonya, gyalogbab és répa. Szokták még a tölgy-makkot (ott ahol a vaddisznóktól nem kell tartani, hogy télen kitérjék és felegyék) ősszel rozs-szal elvetni és a rozsot érés után magas tarlóval kaszálni.

Itt említem meg a tölgy és fenyőmagnak (leginkább erdei fenyő) alátelepítéssel történő vetését.

Szokásos még a vágásterületeknek fenyőmaggal, fészkes vetéssel történő felújítása is, természetesen olyan helyen, ahol a vágásterületek tiszták, illetve gyommentesek.

A kikelt csemetéket a nyílt vágásterületen sokszor nagymértékben előretörő gyomoktól a csemeték körül tisztán tartjuk.

Vetéssel nagyobb területeket erdősíteni általában a tölgyfélékből és akácból szoktunk.

A sortávolság tölgynél rendszeren 1'2—1'5, akácnál 1'8—2 méter.

Az természetes, hogy a köztes használatnál igen ügyelünk arra, hogy a mezőgazdasági növények gondozása mellett a földolog a csemeték gyomlálása és kapálása legyen.

Ott, ahol a vadállomány (vaddisznó) miatt tartanunk kell, a tölgy-makkvetést tavasszal végezzük. Ilyen esetben természetesen a tölgy-makkot nem igen meleg pincében, esetleg erre a célra készített veremben tároljuk tavaszig.

Rossz magot, vagy makkot (igen gyenge csiraképességűt) lehetőleg ne vessünk, mert nagyon hiányosak lesznek a sorok és egyenetlen sűrűségű, az ilyen helyen a póllásokkal elég nagy a baj.

Csemete ültetéssel felújítandó, vagy új erdők telepítésénél is feltétlenül szükséges a talajnak részbeni megmunkálása, fel lazítása, a csemete nagyságához mérten 30–50 cm. átmérőben és a talaj nemétől függően 30–40 cm. mély gödörnek a kiásása. A kötött talajok gödrei mindenkor ősszel készítenők el, ezek így tavasszal — miután a fagynak ki vannak téve — jó porhanyósak lesznek és alkalmasak a rendes ültetéshez.

Az ültetésnél használjunk ép és erőteljes csemetét.

A csemete né legyen hosszú és vékony törzsű, vagyis olyan helyről származó, ahol az a cél, hogy a bérelt kis területen minél több csemetét termeljenek és sűrűn nevelik, hanem inkább rövid törzsű, zömök és jó dús gyökérszetű.

Az esetleg fagyos időben szállított csemetéket jól vizsgáljuk meg, nem-e fagyottak, mert akkor hiába való költséget okozunk. A fagyást úgy vizsgáljuk meg, hogy a csemetét egy pár óráig meleg helyiségben tartjuk és azután újjunkkal a gyökérszálon gyengén végig húzunk s ha ekkor a gyökérszál felső kerge hámlik, úgy a csemete meg van fagyva.

A csemeték közül lombfáknál csak az akácot vágjuk vissza közvetlenül a földszint felett tavasszal, még akkor is, ha az ősszel lett elültetve. Más lombfacsemetét nem szoktunk visszavágni. A suhángokat, miután azok gyökerét megnyestük, megfelelő mértékben a koronát is megnyessük. Csemeték megsérült gyökereit éles késsel lemetszük.

Száraz talajokon és száraz klíma alatt lehetőleg erős (idősebb vagy iskolázott) csemetét használjunk, mert ezek gyökere mégis olyan mélyen van, hogy ott a talaj nem szárad ki oly hamar.

Az ültetés idejének kiválasztása szintén fontos. Általában jobb a tavaszi ültetés. Tavaszi ültetésnél az legyen a főgondunk, hogy amikor már lehet, meg is kezdjük az erdősítést. Az őszi ültetésnél gondunk legyen arra, hogy időről-időre csak annyi csemetét emeljünk ki, amennyit el is tudunk ültetni, ha pedig hirtelen fagy következett be, a csemete veremlést úgy végezzük, hogy a csemeték egész vékonyan elteregtetve legyenek.

Ne ültessünk főleg kötött talajon akkor, amikor a talaj olyan nedves még, hogy összeáll, mert az ilyen erdősítés után

a gyökerek közt származó úrök a gyökér gombásodását idézhetik elő és a csemete idővel kipusztul.

Nedves talajon legfeljebb dugványozni lehet.

Fagyos, hideg és esős időben ne vessünk vagy ültessünk, mert a munkás ilyenkor tökéletes munkát végezni nem tud, de nem is lehet.

Nagy szelekben az ültetendő csemetétet kellően óvjuk, hogy gyökereik ki ne száradjanak, legjobb sűrű pépbe mártani gyökerüket.

Az erdősítési munkálatokhoz pedig gyakorlott és fegyelmezett munkásokat alkalmazzunk, mert az erdősítés sikerének főalapja, — ha egyébként a szükséges feltételek megfelelőek, — a gondos vetés, illetve ültetés.

Az ültetési munkálatnál egy-egy ellenőrző személyre 20—25 munkást lehet számítani, akiket kellően lehet ellenőrizni.

Igen fontos, hogy tavasszal későn ne vessünk vagy ültessünk, hanem olyan időben, hogy amikor a jó meleg beáll, addig 2—3 jó kiadós esőt kapjon az erdősítésünk, mert így az eredmény nem marad el.

Az erdősítéseket mindig figyelemmel kísérjük és óvjuk a gyomoktól, nehogy elnyomják a csemetétet.

Nem egyszer történik meg olyan eset is, hogy pl. be lesz ültetve egy bizonyos terület, amely tele van szederindával; a csemeték szépen megeredtek, fejlődnek is és augusztus forró napjaiban az egyébként kiirtott, de még jobban fejlődő szederinda alatt megfúlnak, kipusztulnak. De van más sok féle egyéb gyom is, amitől a csemetétet óvni kell mindaddig, amíg azok el nem nyomják a gyomokat.

A hiányosan megeredt erdősítést pedig pótoljuk a legközelebbi alkalommal, mert minden mulasztás csak kárt jelent.

Az igazi és lelkiismeretes erdészt szép és gondosan kezelt erdősítései jellemzik.

Orosz Imre.

A pisztoly

Sz. B. szakvizsgázott erdőőr kitöltve katonai szolgálati idejét, kérvényt adott be állásért, közben rendezni egyéb ügyeit, közte fegyvervásárlási engedélyt kér, mert fegyvere még nincsen.

Előitem fekszik a válasz, a fősztolgabírói rendelkezés. Nézem, olvasom tartalmát, látom és mégsem tudom hinni, pedig valóság, írva van. Szól pedig a következőképpen.

334/1941 sz. Előljáróságnak P. Sz. B. fegyvervásárlási engedély iránti kérelmét visszavárárolag azzal adom ki, jelentse,

hogy kérelmező hol van alkalmazva, mint erdőőr. Értesítse nevezettet, hogy csak pisztoly vásárlásra fogom az engedélyt kiadni, miután semmi szükségét nem látom annak, hogy mint erdőőr vadászfegyvert tartson. P.1941 január 24. olvashatatlan aláírás. Főszolgabíró.

Azután ismét elolvasom és kezdek valamire homályosan emlékezni. Az írásról felnézek annak átadójára. Kicsit sápadt, de mosolygást erőltet arcára, amikor mondja. „En, ha úgy adódik, végzem az erdőbecslést, a vágás kitermelést, utak iparvasutak építésénél közreműködtem, anyagokat kiszállítók, erdősítek, gyérítetek, raktárt kezelek, csemetekertben fűrésztelepen, irodában- vagy bárhol dolgozom, csak fatolvajokkal, orvvadászokkal többet nem vehetem fel a harcot. Pisztolyt nem veszek.”

A homályos visszaemlékezésem mindinkább tisztul és egyszer csak tisztán állanak előttem az egyik szaklapnak egymást követő cikkei. Az egyikben valami nagyon valószínűtlen eset miatt megdicséri a cikkíró az erdőőrt. Amikor olvastam a cikket, csóváltam a fejemet, az ilyen esetek csak nagyvárosi aszfalt fantáziában lehetnek, valóságban nem. Az ezt követő egyik számban, mert (úgy emlékszem) a cikkíró szerint három erdőőrt meghívott egy közös barátjuk vadászatra, le is vadászták a területet. Ebből kifolyólag pocskondiázta le a cikkíró az erdőőrt csunyán, közönségesen, hogy elmentek más határba, mikor fegyverengedélyük csak korlátozott területre szól. Kiáltott csendőr, rendőr ügyész bíró után, s úgy emlékszem itt volt szó arról, hogy az erdőőrtől el kellene venni a fegyvert, önvédelemre a pisztoly is elég. Meg a vadászat úri szórakozás (valahogy ilyenformán volt írva) és erősen sejtetni engedte, hogy az erdőőr nem úr, ilyesmihez joga nincs. — Röviden, — a cikkben az erdőőr a pocsolás sárgaföldbe van belegázolva, nem látszik belőle más csak egy szennyhalom. Emlékezésem szerint, amikor fegyverével együtt mindent leszedett róla, akkor megveregette az előbb bepiszkolt vállát, s mondja; mi igazságosak vagyunk, mert nem rég dicsértük meg az erdőőrt, mi mindig az igazat mondjuk stb. Lehet, erről a helyről indult el hódító útjára a pisztoly.

Amikor ezt a cikket olvastam, ismét megcsóváltam a fejemet és gondoltam. Ilyet csak egy munkájában teljesen lekötött, védekezésre rá nem érő, senki által nem védett társasággal szemben lehet elkövetni. A pisztolynak pedig nem tulajdonítottam jelentőséget. Az elvetett mag pedig kikelt, fejlődött és eljutott a főszolgabírói rendelkezésig.

Fáj egy bizonyos körnek, hogy az erdőőrök barátjuk meghívására elmentek vadászni. Emlegetik, hogy az erdőőr jogtalanul vadat lő szükségletére, sőt emlegetik azt is, hogy az erdőőr nemcsak saját szükségletére lő vadat, hanem el is adja.

Lehet, hogy van az állításokban igazság. De, ha van az erdő-
őrök között magáról megfélemedezett egyén, azt nem úgy kell
elintézni, hogy az életét védő fegyvert veszik el az összestől.
Annak meg van a maga rendes útja. Ezen az úton haladva
kell a kérdést megoldani. Az erdőőr legtöbb helyen egyúttal
vadőr is. Engedélyezzen a területtulajdonos, a vadásztársaság
kedvezményes áron, a vad minősége és mennyisége szerinti
1—2 drb. vadat, saját szükségletére, lelőhetésre. Ezzel a min-
dent megérő, jelentéktelen engedménnyel eleje vételett minden
esetleges kilengésnek, kellemetlenségnek. Az erdőőr, aki egész
ember, nem fog egy nyúlfiókkal sem többet lőni az engedélye-
zett drb. számnál. Ennek az engedélynek nem is sejthető erkölcsi és anyagi előnye lenne. Erkölcsi részből nagyobb jutna
az erdőőrnek, anyagiból a vadászterülettulajdonosnak. Azzal szemben pedig, aki az engedély adás után azt be nem tartja,
megvan a megoldás, el kell szolgáltatából bocsátani, de sem-
miesetre az önvédelem eszközét az összes kezéből kivenni.
A pisztoly ügy törvényerőre emelkedése esetén az erdőőr kény-
telen kétségbe vonni a gondolat elindítójának a szó értelmé-
ben vett úri mivoltát. Ilyesmit úr nem tesz, csak egy kapzsi,
üreslelkű valaki, hogy egy fegyvertelen embert szembe állítson
fegyveres, elvetemült emberrel. Aki azt hiszi, hogy az ember
csak az ő személyénél kezdődik, de ott be is fejeződik. Ilyes-
mire csak azt mondja a huszadik században a huszadik szá-
zad erdőőre jó magyar kifejezéssel, — fuj.

Az erdőőr csodálkozik azon, hogy komoly, intéző körök
ilyesmit elfogadnak, magukévá tesznek egész a főszolgabírói
intézkedésig. Szomorú, és csöppet sem megnyugtató, hogy
amikor a kérdésben teljesen az életéről van szó, nem kérde-
zik, hátha okosat tudna mondani az ügy megoldásáról, hanem
gondolkozás nélkül, lelketlen biztatásra elítélik. Ez az eset ha-
sonló ahhoz, mintha a harctéren az egyik felet arra kényszerít-
tenék, vívja meg harcát üres kézzel, a fegyverrel fölszerelt
ellenféllel. A pisztoly ezen a téren nagyon is komolytalan do-
log. Aki azt hiszi, hogy az komoly szerszám lehet a vadonba,
akasztófára jelöltekkel szembe, menjen, próbálja a saját életé-
vel, ne másokéval. Nem orvvadászsal, notórikus, kérges lelkű
fatolvajokkal szembe is csak játékszer a pisztoly.

Nap-nap után hallunk az orvvadász csendéletből szemel-
vényeket. A találkozásnál elég gyakran vagy az erdőőr, vagy
az orvvadász életével fizet. Épp most is az egyik napilapban
van a következő eset.

Orvvadászaton érte Sági József, Prantner József és Nagy
Istvánt szekszárdcsatári lakosokat a közalapítványi uradalom
sötétvölgyi erdejében Novikov József erdészgyakornok és ül-
dőzőbe is vette őket. Sági, akit 1935-ben a szekszárdi bíróság
4 évi fegyházra ítelt, mert az öcsényi határban rálőtt a vad-

őrré, most golyós vadászfegyverével az erdészgyakornokra is rálőtt. Szerencsére nem talált. A három orvvadászt letartóztaták. Idáig a hír, ami könnyen halálossá is válhatott volna.

Ha azt hiszi a pisztoly kitaláló, hogy a Novikov József erdészgyakornokok pisztolyokkal is üldözőbe veszik az orvvadászokat, mi tudjuk, megvagyunk győződve, tévednek. Sőt, a vadabb helyen történő találkozáskor, amit kikerülni már nem lehet, jó esetben illendően köszönti az orvvadászt Novikov, rossz esetben ég felé tartott ujjakkal esküdtetik meg a Novikovokat, hogy a találkozásról soha senkinek nem szól.

Ha a pisztoly, mint ahogy ezt a fősolgabírói rendelkezés mutatja, komoly, akkor felvirrad a fatolvajoknak, de különösen az orvvadászoknak. Azt meg a Novikovok éles szemekkel tisztán látják, hogy a pisztoly visszafelé sül. Sziij Ferenc.

Egyesületi hírek :

A miskolci erdőigazgatóság erdészeti műszaki személyzete február 22-én az újdíósgyőri Ker. szoc. otthonban táncmulatságot rendezett, melyre az egyesület vezetőségét meghívta.

Örömmel ragadta meg a vezetőség ez alkalmat arra, hogy személyes megjelenésével is megmutassa a teljes összetartozandóságot, s használja fel az alkalmat a kariársakkal való közvetlen megbeszélésre.

A korlátozott közlekedési viszonyok nehéz feladat elé állították a vezetőséget, de ezen nehézségek dacára is feltétlen szükségesnek tartotta, hogy a miskolci és környéki kartársakkal megismerkedjen.

Megérkezésünk alkalmával kartársaink közül hárman fogadtak a vasútállomáson, akik rövid beszélgetés után a bál színhelyére kalauzoltak.

A rendezőség kitüntető udvariassággal fogadott bennünket, mely udvariasság és kedves fogadtatás meggyőzött arról, hogy érdemes volt Miskolcra elmenni.

A 8 órára hirdetett táncmulatságra egyre sűrűbben érkeztek meg a kartársak és a vendégek családtagjaikkal.

Fél kilenc órakor vonult be az erdőtiszti kar, élén Lengyel Sándor min tan. úr, erdőigazgatóval és feleségeikkel a gyönyörűen díszített táncterembe.

Nagyhatású volt az erdőtiszti kar és családtagjainak megjelenése, ami arra enged következtetni, hogy Miskolcon az erdőtiszti-kar megbecsüli a segédszemélyzetikart.

Gondos, jól előkészített táncmulatságban gyönyörködhetünk, hol a meghívottak mindegyike jól érezte magát.

A megjelentek nagy száma bizonyosága annak, hogy e kar erkölcsi erejével tagjai között ébren tartja az együvértartozás nemes gondolatát. Csakis a közösség, a testvéri együvé tartozás tette lehetővé, hogy ily nagy társaság, ily díszes vendégkoszorú gyűlhetett össze, amely önmagában is biztosítéka lett nemcsak a pompás hangulatnak, hanem a kiváló erkölcsi sikernek is.

A megjelentek mindegyike azzal a kellemes érzéssel távozott, hogy érdemes volt a táncmulatságon résztvenni mert a hangulat mindvégig családias és emelkedett volt.

A siker, melyet a rendezőség fáradhatatlan munkájával elért, legyen buzdítója a jövőre is, hogy e szép és sikeres táncmulatságok megisméllődjenek.

Nem mulaszthatjuk el hálás köszönetünket kifejezni a rendezőbizottságnak fáradhatatlan munkájáért, szíves fogadtatásért és azért a nemes viselkedésért, mellyel a táncmulatság tiszta jövedelmét egyesületünknek ajánlotta fel.

Az esztergomi m. kir. alerdész-szakiskola „Magyar Erdész” önképzőköre február hó 14 én este 7 órai kezdettel teaesttel egybekötött zártkörű házi-bált rendezett, mely várakozáson felül igen jól sikerült.

A mulatság megrendezése nem kis gondot okozott a vigalmi bizottságnak, mert a tanulók saját otthonukban akartak berendezkedni a bál megtartására, ami hosszú és fáradságos munkával sikerült is. Az estélyen résztvettek az esztergomi „Szent Anna” egyházközség vezetői, továbbá az egyházközség leányegyesületei, a környékbeli erdészcsaládok, az iskola tisztikara, az itt Esztergomban katonai szolgálatot teljesítő végzett alerdészek stb.

A vendégek összejövele után a társaság teához ült, ahol Császár Ferenc önképzőköri ifjúsági elnök egyszerű szavakkal üdvözölte a vendégeket és megköszönte az egyházközség vezetőinek az alerdész-tanulók kulturális és erkölcsös nevelése érdekében kifejtett tevékenységét, továbbá azokat a felejtetetlenül kedves szórakozásokat, amiket eddig az erdészdiákoknak sohasem volt alkalmuk viszonzni.

Császár Ferenc szavai után dr. Kaiser Ferenc plébános úr emelkedett szólásra, aki viszont ezt a kedvesen megrendezett estélyt méltatta, majd a mulatság legfőbb szervezőjének és védnökének Ágfalvi Imréné erdőtanácsosné önnagyságának, a „KLOSZ” leányklub ajándékát átnyújtotta. Ezután a környék-szerte közismert „Zahovay” tánczenekar paltozó csárdással nyitotta meg a táncot és rövidesen olyan emelkedett hangulat kerekedett, hogy a viharvert nappali termék bizony szűknek bizonyultak. A kitünően megszervezett buffet kifogástalanul látta el a 150 vendéget étellel és itallal. Külön ki kell itt emelni Szabó József II. éves tanuló, Daróczi Iduka és Eröss Irénke

érdemeit, akik a kiszolgálást páratlan szakavatottsággal látták el.

A jó hangulat nem akart megszűnni még reggel felé sem és minden vendég azzal távozott, hogy az erdészek nemcsak a komoly becsületes munkához értenek, hanem amikor annak ideje van, tudnak igazán szívből, magyarosan mulatni is.

Halálozás. Kothay István nyug. főerdőőr február hó 2-án Nyergesújfalun elhunyt. Nevezett egyesületünknek a megalakulás óta lelkes tagja volt. Özvegyének a temetkezési segélyalapból 175 pengőt kifizettünk.

Őszinte részvétellel osztozunk özvegye mélységes fájdalmaiban.

Kérjük kartársainkat, hogy az esedékes 50 fillért temetkezési alapunkra beküldeni sziveskedjenek.

Különfélék

Kérjük tagjainkat, hogy pénzküldeményeiket biancó csekken adják fel, mert a postautalványon való pénzbeküldés költséges. A csekkre 45.672 számot írjanak és röviden az egyesületünk címét „MEVME” Budapest.

Péntek Franciska Pilismarót és Erdő Károly Pilisszentlélek jegyesek.

Az ifjú jegyespárnak sok sok szerencsét és boldogságot kívánunk.

Ne feledkezzünk meg Névtelen Hőseinkről, akik hivatásuk áldozatává lettek.

Hogy minél szebb országzászlót állíthassunk fel Görgény-szentimrén ne felejtjük az erre szánt összeget beküldeni.

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közöljék azt a szerkesztőséggel:

Lengyel Pál Császár, Fenyvesi Jenő Ujhuta, Baunsteiner László Diósjenő, Kiss János Túrje, Lankovics Mihály Máriagyüd. Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, ifj. Kovács Lajos Pusztapótharaszt, Berényi Rezső Ungvár, Németh István Ungvár, Gyüszü József Székesfehérvár, Szabó Sándor Keleviz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Pikó Sándor Hidvágardó, Major Lajos Lendvavedes.

Névváltozások. Drexler Antal „Dévényi“-re, Treiber Endre „Tamási“-ra, Szaller Ferenc „Szénási“-ra, Temmel Antal „Temesvölgyi“-re, Rotka Károly „Rétfalvi“-ra, Szklenár Tamás „Szemes“-re magyarosították nevüket.

A Nimród Vadászujságban olvassuk:

Szakvizsgázott etdőrőt keres ifj. gróf Peacsevich Mikó
Endre erdésze, Pálhálás, posta Zirc, Veszprém m.

Szakvizsgázott erdőőrőt keres gróf Draskovich Iván Erdő-
gondnoksága és Vadászati Hivatala, Sellye, Baranya m.

Szakvizsgázott vadőrőt keres, Erdőhivatal Csepreg.

A Szegedi Ipari Vásárt június 7—16 között rendezik meg.
A vásárt előkészítő munkálatok erős iramban megindultak, s
a kiállítók részvételi jelentkezése folyik. Azok a kiállítók, akik
március 1-ig jelentkeznek a Szegedi Ipari Vásár irodájában
(Szeged, Horváth Mihály utca 3. sz. telefon 14—15) 10% tér-
díj engedményben részesülnek. Az idei vásár alkalmából is
50%-os kedvezménnyel lehet Szegedre utazni.

Pénztári beszámoló

1941. január havi befizetések folytatása: Nagy Mátyás
Endrőd 3'20, Venil Imre Erdőd 6, Balogh József Bakonyszent-
lászló 13, Tihanyi István Kerepes 12, Szabó József Kerepes 6,
Olvád János Kerepes 6, Maár Lajos Nagybánya 6, Horváth
Károly Malomrét 7.50, Szakács József Beregszász 10, Magyar
József Somogykéthely 12, Lökös István Bánfalva 6, Hunyadi
Károly Ipolyszalka 6, Kovács Sándor Nova 3'50, Markocsány
Endre Kerekhegy 20, Teszárs Vilmos Óbarok 4, ifj. Sümeghi
Sándor Sorokmajor 20, Wiráner János Körösmező 15, Horváth
Lajos Kaszómező 5, Tajner János Gödöllő 3, Szabó István
Lice 6, Gunszt Ferenc Ungvár 8.

Összes befizetések január hóban 1.256'40 pengő.

Február havi befizetések: Szukop István Bekény 6, Dé-
vényi Antal Piliscsaba 10, Kapali Pál Zajk 4'50, Németh József
Bigyác 3, Cservenka Ferenc Tata 26'50, Parkasz István Bá-
nokszentgyörgy 3, ifj. Csorba István Alsószeleste 8.20, Füzi Ist-
ván Babát 6, Stefankó Rezső Decs 12, Péter János Oroszmokra
10, Sziklai Béla Kaposvár 3, Füsti Molnár Sándor Kaposvár 2,
Bata János Fürded 3, Szalkai László Dunaszentbenedek 1'50,
özv. Göboly Gáspárné Marosvásárhely 3, dr. Götze Árpád Bu-
dapest 3'60, Kasza József Pécs 2, Molnár András Hódmező-
vásárhely 5, Koczka Pál Mezőhegyes 3, Kecskeméti Mátyás
Mezőhegyes 3, Mengyán György Mezőhegyes 3, Kecskeméti
András Mezőhegyes 3, Bruck Miksa Budapest, Molnár Gyula
Pilismarót 5'50, Jähn György Bátaszék 20, Mengyán Ferenc
Mezőhegyes 3, Faragó István Mezőhegyes 3, Harangozó Imre
Mezőhegyes 3, Pósa István Mezőhegyes 3, Varga András Me-

zõhegyes 3, Kerekes Pál Mezőhegyes 3, Medve József Mezőhegyes 3, Székács Endre Mezőhegyes 10, Keresztes Ferenc Bakonycsérnye 6'50, Lengyel László Pilisszentkereszt 5, Szabó Márton Esztergom 3'50, Dukád Bertalan Miskolcz 10, Szász Nándor Diósgyőr 18, Golda Mihály Pilisszentkereszt 10, Grellneth János Patka-puszta 1'50, Hanosi Péter Kárász 17, Kurati István Szendehely 3, Farkas Ferenc Páka 8, Bazsó Sándor Gödöllő 4, Kis Tóth Tamás Lengyel 3'50, Csordás József Bakonyjákó 13, Mikóczy György Lyuta 3'50, Deli Antal Kán 8, Kiss Jenő Bükkösd 6, Bornemisza Ferenc Izbég 12, Baranyai Dezső Érd 3, Horváth István Alsószinevér 10, Németh Géza Himód 6, Szücs László Ravazd 5, Takács Sándor Rőjtokmuzsa 5, Alerdészi szakiskola Királyhalma 6, Rádóczy Béla Terebesfejérpatak 3, Orosz János Visk 12, Sümegi János Budafa 5, Hunyadi János Pilismarót 3, Cziller József Dambó 20, Balogh Lajos Esztergom 10, Majer Oszkárné 5, Stanka Sándor Ravazd 5, Bárány Sándor Királyszállás 3, Könczöl Kálmán Zalaapáti 15, Tuskó József Karád 6, Rész István Ravazd 3'50, Bihari Ferenc Debrecen 5, Földművelésügyi Minisztérium Budapest 108, Székelyhidi Vilmos Kovácsrét 24, Nacsa István Remete 12, Károly József Nagybjom 24, Hosszu Ferenc Kötcssecsicsal 6, Vincze Sándor Alsóizimice 12, Simon Jenő Iváncz 14, Eötvös Béla Nagykátány 13, Herb József Brusztura 3, Wächter Gyula és Fia Kőszeg 8'50, Imre Péter Tata 10, Cseh János Ujdiósgyőr 3, Ábrahám Géza Nagymegyer 8, Czigler Miklós Ipolyzalka 14, ifj. Pintér János Budapest 5.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Emlékműre befizettek : Balog József Bakonyszentlászló 2, Füzi István Babót 1, Havasi Péter Kárász 1, Deli Antal Kán 1, Kőhalmi József Sárpenetele 1, Eötvös Béla Nagybatány 1.

Előző gyűjtéssel együtt 399'20 P.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek : Balog József B.-szentlászló 1, Stefankó Rezső Decs 2, Havasi Péter Kárász 1, Deli Antal Kán 1, Storcz Albert Gödöllő 2, Kőhalmi József Sárpenetele 2, Eötvös Béla Nagybatány 1.

Előző gyűjtéssel együtt 38 P.

Kartársi üdvözlettel :

Pálmai József

főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek

Óhád János Kerepes. Tagdíja 1941. év végéig (mint $\frac{1}{2}$ tagdíjas) rendezett.

Szabó János Kerepes. Tagdíja 1941. év végéig (mint $\frac{1}{2}$ tagdíjas) rendezett.

Tihanyi István Kerepes. Tagdíja 1941. év végéig (mint egész tagdíjas) rendezett.

Fuchs Ferencz Káptalanfa. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 9— P.

Markocsány Endre Kerekhegy. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetés.

Markocsány Endrené. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetés.

„Vadászfi“ 24. Értesítését megkaptuk, az Egyesület nevében köszönjük.

Dévényi Antal Piliscsaba. Tagdíja 1941. év végéig rendezett.

Horváth András Hódmezővásárhely. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezési segély a most esedékes befizetéssel szintén rendezett.

Molnár Gyula Pilismarót. Tagdíja 1940. év végéig rendezett. 1941. évre egész tagdíjasnak írtuk elő.

Jähn György Bátaszék. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 7'50 P. Temetkezési segély 5'— P.

Keresztes Ferencz Bakonycsérnye. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 3'50 P. túlfizetés van.

Galda Mihály Pilisszentkereszt. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 6'90 P. Temetkezési hátraléka 2 P.

Havasi Péter Karász. Tagdíja 1941. év végéig rendezett.

Csiller József Dambó. Tagdíja 1941. év május 1-ig rendezett. Csiller Józsefné tagdíja 1941. december hó 31-ig rendezett. Temetkezési hátralék nincs.

Hosszú Ferenc Kőtcsecsicsal. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 1'50 P.

Állást keresnek :

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

1941. április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar.
Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

A Z E R D Ő

XV. ÉVFOLYAM

1941. ÁPRILIS

4. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Tatára küldendők

Husvét az erdőn

Hosszú dermedt pihenés után a táj éppen úgy nyújtóz-
kodik, mint az álmát hosszan elhúzó, telet átalvó állat, de
mint az édes álom után ébredező ember is. Telve van minden
élettel, csak a fakadást várják, hogy utána rohanva, pattogva,
kiáltva vigyék bele völgybe, lankába, síkföldre, de hegytetőre
is: itt a tavasz, a napsugár, a rügyezés, a zöld mező. Kiált az
alkony napja felé a rohanó vad, szeliden belefürdik a vad-
galamb a hegy fái között megjelenő napfénybe és együtt szá-
guldanak az alkony felé. Ez a tavaszi hangulat bódítóan tud
hatni, örömet varázsolni az erdő népébe.

Indul az élet új tájakon, friss utakon. Utakon, hol köttet-
nek új ismeretségek, gyöngéd odahajlásokkal. S míg a fagyos
télben büszke magatartással, kopáran emelkedtek a fa ágai az
ég felé, hogy nyílásaikkal helyet adjanak a zordon szeleinek,
most szeliden nyaldossák a köztük átmenőt, lehajolva, meg-
súgva nekik az örömrítmusokat: Tavasz. nap, meleg, rügy,
bimbó, fészlő virág. Alattuk erőtlén nyöszörgés, felettük erő,
mely véd és gyámolít, friss vér, kidudorodó erek, fészülő iz-
mok, megeredt források. élet... élet...

A kipattanó élet a tavasz nagy ajándéka, mely mint szép
festmény lép a mindenség fősínes rázmájába és hirdeti a Ki-
gondolót, a Tervezőt, a Mestert. Hirdeti, mert ugyan kinek
szólna éneke, kinek nyílna virága, kinek hódolna illatával?

Tavaszi csoda vesz körül bennünket, melyből kiérzik az
Isten. Isten érzi ki a közönséges tavaszi hérics virágából is,
mert oda is helyezte az életet. Az is eszik, iszik, lélezkzik, mo-
zog, válogat, keres, idegeskedik, elájul, van szerelme és társa-

dalmi élete. Ez a csoda kiált be hozzánk és visz, rohan velünk a csoda színhelyére. Akarja, hogy lássunk és halljunk életet, érezzünk illatot, mely bódítson bele hivatásunk, erdők szerelmébe! Erdő! Mindig van varázsa, de ha zöldel és ki-kiált belőle csicsérgés, indulóvá magasztosul, s akkor a léptek önkénytelenül felfelé menetelnek. Menetelünk erdők felé, hogy simogassunk ismerős ágakat, felfedezzünk új hajtásokat, mikbe beoltjuk szavunkkal és tekintetünkkel a gondoskodást. Ismerősei leszünk az erdő vadjainak, gondviselői a rengeteg rohanóinak és ápolói a lefelé rohanó forrásvizeknek, hogy el ne akadjanak, hanem üdítsenek és csendes csobogásával zenéljenek, muzsikáljanak a feltámadó erdei koncerten.

Mikor nagypéntek után megérkezett a feltámadás hajnala és útnak indultak az aloéval, hogy a halott testét illatosítsák, egy hang szól feljűk: mit keresitek az élőt a halottak között? Menjetek, mondjátok meg a többieknek: nincs itt, feltámadott. Nekünk is életet kell keresnünk a mi tavaszunkban, a mi életünket, mely annyira a miénk, hogy alig hasonlít másokéhoz. Mi is megkaptuk a küldetés nagy parancsát, melyben ott ég a büszke öntudat: a nemzet vagyonának nagy része ránk van bízva. A tavasz mindég meghozza a rügyfakadást és feltámasztja az alvó természetet és nincs mi meggátolja. A természet e nagy husvétjából nagy tanítás szól felénk: támadjon fel bennünk a küzdelmek szeretete és bátorodjunk hivatásunkban, ahol nincs külső erő, mi fékezze szent törekvéseinkben.

v. Szekeres.

Az erdőör is helyet kér a nap alatt

Tavasszal a napsugarak érintésére, biztató, simogató leheletére, megduzzadnak, kipattannak, fejlődésbe szöknek a fák rügyei. A jótékony lehelet az erdőket, a mezőket tele hinti pompázó, illatozó virágokkal. A fűszál, mintha azt hinné elkésik, karcsú, selymes termete erejét meghaladó gyorsasággal nő. A madarak fészkelő helyet keresnek, építik az új otthont. Az állatok keresik azt a helyet, amelyik az érkezendő apróságoknak menedéket nyújthat. Minden fejlődik. A természet minden munkája szünet nélkül folytatódik az idő, a napsugár parancsoló hatására.

Áttekintve az ember vonalra, itt is csodás fejlődést látunk. A tudomány, a művészet, a technika, a gazdasági és minden más téren. Itt is minden fejlődik olyan szédületes lendülettel, hogy a mértőldes lépés ezt az iramot már ki sem fejezi. Csak az erdészeti segítségzemélyzet ügye nélkülözi a fejlődést biztosító megértése napsugarát.

Ebben a szárnyakon nagy gyorsasággal haladó korban

az erdészeti segédszemélyzet ügye lemaradt. Oly kicsinek, oly értéktelennek minősítették, annyira elrejtették és elfelejtették, hogy a kor szele nem találta, nem tudta szárnyaira véve, ezt az ügyet is magával vinni, s mint a többi ágazatokét rendezni.

Nyugodt lelkiismerettel lehet elmondani, méltánytalanság, sérelem érte a kart. Amikor annak idején minden más ágazatnál megtörtént a fejlődés, átminősítés vagy egyéb formában, az erdőört hagyták erdőörnek minden személyi vonatkozásban. Tennivalója azonban nem maradt a régi, az fejlődött. Ezzel arányban fejlődött a képessége, a műveltsége is. Ma már valóban olyan értékes munkát végez az erdőőr, ami megbecsülést, tiszteletet érdemel és látásán tetőtől talpig pirulhat az erdőőr cím.

Dolgozik, éjjelét elég gyakran nappalá téve nemcsak azért, mert megszokta, nemcsak azért mert a rárótt munka elvégzésére az egésznap nem elég; nemcsak azért, mert az eléje sokasodó munkát becsületes felfogása szerint minden körülmények között elkell végeznie; nemcsak azért, mert a végzett munkájában örömet leli; nemcsak azért, hogy feljebbvalói becsülését, tiszteletét itt-ott elérje, hanem főként azért, hogy értékes munkájával bebizonyítsa a vele való elbánás igazságtalanságát.

Valahogy olyan az erdőőr érzése, mint azé lehet, akit ártatlanul börtönre ítélték, mert a körülmények hamisan ellene szólltak. Kénytelen tűrni a szenvedést, amiben csak az a tudat ad neki enyhülést, hogy ártatlan. Ő ezt tudja. S mert tudja, hittel várja szenvedéseinek jobbrafordulását, várja a börtönből szabadulást.

Az igazságtalanság börtönéből várja a kiszabadulást az erdészeti segédszemélyzet is. Egész biztos, nem érdemelte ezt az oly soká tartó büntetést. Érzéketlen, kőszív kellett a börtön megépítéséhez és az embertelenség vastag habarcsával kellett a falakat, a tartó oszlopokat bemalterozni, hogy az épület ily soká bírja az emberies gondolkodás elseprő viharát.

Jó volna csak egy picit betekinteni a még esetleg életben levő építőmesterek lélkébe. Oly jó volna kiolvasni, látják-e munkájuk kegyetlen következményeit. Éreznek-e vádat saját lelkiismeretük ellen és vajjon gondolják-e, ha módjukban volna, helyrehoznák-e az elkövetett hibát. Vajjon látják-e, mily terhes, mily lélekölő munkát hagytak a börtön tömeganyagának eltakarításával utódaikra, vajjon milyen szemmel nézik a tisztulást célzó takarítás kezdetét. Valószínű, mindezek örökre kérdések maradnak.

Amikor már merev tótágast állt a multban a kérdés, amikor nem lehetett börtönében visszaszorítani és megjelenése vádat emelt létrehozói ellen, lehetett hallani különböző, mentő kifogásokat. Persze, elfogadható nem igen akadt. A leghasznál-

tabb kifogás az volt, hogy a segédszemélyzeti kar között sok gyenge, tehetségtelen van, azért nemlehet ügyét előbbre vinni. Pedig éppen ez a kifogás a legfelháborítóbb. A kar minden tagja ott állt egyszer a vizsgabizottság előtt. Ha gyenge, tehetségtelen volt egyik-másik, tisztelettel kérdezi a többi, miért kapott bizonyítványt? Ott, a vizsgán a bizottság döntse el a tehetségtelenség kérdését. Ha a bizottság tehetségesnek találta és részére a bizonyítványt kiadta, az életben már ne lehessen azt mondani, hogy Kormos Petyi gyenge, főként ne bűnhődjön a Petyi bűneiért egy egész kar, évtizedeken keresztül.

Erre a mindenkor legsúlyosabbnak szánt kifogásra van egy, igaz nem nagyon szalonképes, de különösen találó magyar kifejezés, ami határozott és azt mondja „amit főztünk együk meg”. Csak az a baj, a szakácsok már asztalt bontottak, szét mentek, másokra hagyták a kellemetlen menü fogyasztását.

Azzal a segédszemélyzeti kar is tisztában van, hogy tagjai között vannak gyengék. De nyomban azt is megállapítja, hogy minden rendű, rangú hivatásuak és fokozatuak között lehet találni gyengét, tehetségtelent. Miért csak éppen az erdészeti segédszemélyzeti kar kap ezért szemrehányást és összességében kénytelen viselni az erősen nagyobbítotttság következményét.

A kar tagjai között található gyengék és tehetségtelenek jelenléte miatt a felelősséget a helyzet megteremtőire hárítja. Most már szinte tisztán látható az egykor kitűzött cél. Az erdészeti segédszemélyzet egyetemét gyengékkel, tehetségtelenekkel, egy éves iskolával, a lehetetlennététel szándékával spékelnis a gyengéket mindenhol eléje tární, szemébe mondani, — ugyan mit akarnak az egyéves iskolájukkal. mintha az egyéves iskola a kar életében nem éppen csak olyan epizód volna, mint egy ember életében egy 5 perces nyári zápor és mintha 2 éves iskola nem is lett volna, csak ős időktől egyéves.

Az ilyen nézettel, szellemmel körülkerített segédszemélyzeti karnak bizony hihetetlenül nehéz volt az élete. Nemcsak az állandóan fokozódott munkájával kellett megbirkóznia, de a közönyösség, a semmibe vétel kérdésével is állandóan kellett küzdenie. Hogyan becsülte volna érdeme szerint más, amikor felettesei, sorsát intézői voltak megfelelő megbecsülése ellen.

Semmi sem tart örökké, minden mulandó. Még az erdészeti segédszemélyzet mostoha sorsának is egyszer vége lesz. A kar tagjai látják a mind erősebb derengést a jóindulat nyomán. Látják a világosságot, az azelőtt annyira nélkülözött közvetlenebb érintkezés terén. Sőt látnak napsütést is, amikor a főbb helyeken álló vezetők nem eszköznek tekintik az erdőört, hanem a munkatárs értékes jelzőjével ereszkednek le hozzá. Mind-mind nagy érték, s biztosan a nem oly távoli ügyrendezés előre vetődő fénye.

Ám a segédszemélyzeti kar tagjainak is nemcsak kíváncsalmi, kérései vannak, de vannak kötelességei is. Ezt nem szabad a kar egyetlenegy tagjának sem soha elfeledni. Ha vannak, akik esetleg a kötelesség sok irányú terén ingadozáson csípi magukat, iparkodjanak ne csak nézetüket, de ha szükséges, egész életmenetüket is felülvizsgálat alá venni. Egy elhatározás, ennek betartása, semmi több. Iparkodjunk úgy a viselkedésünkben, mint végzett munkánkban a tőlünk tellő legjobbat adni, hogy mindent tökéletesen végezve, nyugodt lelkiismerettel kérhessük a kart megillető helyet a nap alatt.

Szijj Ferenc.

Vadászati kiállítás

A Nemzeti Vadászati Védegylet március hó 15-én nyitotta meg agancs bemutatóját a pesti Vigadóban. Félő kíváncsisággal vártuk, hogy a nagy tél nyomai milyen mértékben jelentkeznek.

A szarvasagancsoknál alig észrevehető súly visszaesés mutatkozik a múlt évekhez képest. Kormányzó Urunk Őfőméltósága impozáns páratlan 16-osa méltán foglalja el az első helyet, mint a kiállítás legjobb és legszebb agancsa 200.43 ponttal. A díjazott bikák hatalmas sora következik a nagy szem, jég és középágas Benyovszky grófné elhullott 12-ese, Hohenlohe herceg 16-osa stb. Végig gusztláljuk őket és elfelejtjük, hogy milyen volt az 1939—40-es tél.

Kellemes feledésünkből az őzagancsok keresgelése már fájón emlékeztet. A pár darab kiállított bak közül csak kettő díjaztatott, egy ezüst és egy bronz éremmel. Ilyen kevés őz-agancs még nem szerepelt a kiállításon, tehát ez a kedves, trofeás vadunk sínylette meg legjobban a borzasztó telet.

Dámlapátos a szokott mérsékelt számmal, a vadkanagyrak elég szép számmal szerepelnek. Egyiknél sincs aranyérem díjas.

A mufloncsigák között feltűnő sok az elhullott és díjazott erős csiga. A kegyetlen tél nem kímélte az üzekedés után kondícióban leromlott kosokat, jöllehet a kiállított gyönyörű csigák azt mutatják, hogy jól érzi magát nálunk ez a betelepített vad.

A kiállításon ujdonság Bárczy Eleknek a vadászati főosztály vezetőjének kapitális szika-szarvasa, amely méltón nyert aranyérmét.

Amilyen egyes érzelmekkel mentünk a kiállításra, olyan biztos tudattal távoztunk, hogy a magyar vad megküzd az idő viszontagságaival, ahol segítségére vannak és hogy a nagy tél után ilyen szép és eredményes az idei trofea bemutató, orosz-lánrész illeti meg az áldozatkész vadászterület tulajdonos mellett az erdészeti és vadászati személyzetet.

„Tiklő, sólyomvércse és egyebek“

Egy nagy erdőbirtokról negyedévenként beérkezik hozzám az azon elejtett ragadozó-madarak lőjelvénye. Minden elejtő egy kísézőjegyzékkel látja el a csomagot. Kötelességem ezeket a lőjegyzékeket átnézni, az elejtett ragadozókat szám szerint ellenőrizni stb., majd összesített kimutatások alapján számot adni az egész uradalom területén elejtett ragadozókról.

Gyakran előfordult már, hogy egyik-másik puskás alkalmazottunk azzal a reklamációval állított be később hozzám, hogy nem egyezik az általa beadott ragadozó lődíja, a kézhez vett pénzüsszeggel. Talán felesleges is mondanom, hogy az illető szánt szándékkal kapott kevesebb lődíjat, sőt büntetésjárt alább bőven részletezett műveiért. Kötelességemnek tartottam és tartom verni a port ott, ahol úgy látszik, hogy szükség van a porolásra, máskülönben vállalt kötelezettségemnek nem tennék eleget, a magam lelkiismeretének volnék, maradnék adósa.

Hogy negyedévenként miért mutatkozott a sokszor egész kis csinos összeget kitevő különbség, az alábbiakban ismertetem egyeseknek okulásul, másoknak pedig bosszúságul.

Legelőször is idézek egy-két lőjegyzékbeli mondatot: „küldök 5 sólyomvércse“ „54 kánya“ „8 tiklő“ „3 foglászósólyom“ stb. lőjelvényt. Felesleges talán magyarázatul még hozzátennem, hogy a sólyomvércséből vércse, a kányából varjú, a tiklőből egerészölyv, legjobb esetben gatyásölyv, a foglászósólyomból, a sasból és Isten tudja még mikből ismét a legkülönfélébb ártatlan, ragadozónak hitt madár lesz asztalomon.

Úgy érzem, hogy ezek olyan égbekiáltó bűnök, amiket csak úgy szó nélkül hagyni nem lehet. Arra készítették ezek a kiállításra való lőjegyzékek, hogy azoknak, akik esetleg még Az Erdő olvasótáborában nincsenek tisztában a leggyakrabban

előforduló ragadozó, vagy ragadozónak hitt madaraink villámgyors felismerésével, az alánbiakat elmondjam, kivonatossan ismertessem, leírom azok formáját, alakját, színét úgy, ahogyan *alulról röptében* látjuk őket. Igyekeztem rajzokban is úgy feltüntetni őket, hogy azok ne a rajzművészet felé, hanem inkább a madarak felismerésének megkönnyítése felé törekedjenek. Eppen ezért arra kérem ornithológiában jártasabb kártyásaimat, hogy ne bíráló, kritizáló szemmel nézzék, olvassák közleményemet, hanem vegyék úgy, amint én szántam, a fenti idézőjelben hozottakra válaszul.

1. *Galambász héja*. (Astur palumbarius.) Szórványosan előfordul hazánk majdnem minden vidékén. Fészket legszive-
sebben kimagasló fákra rakja. Baromfiainknak, galambjainknak ő a legfélelmetesebb ellensége, röptében fogja el a foglyot, fá-
cánt stb.-t, de az ülő, vagy futó vadnak sem kegyelmez, ha
úgy kívánja gyomra. Széles, kerekded szárnyairól, hosszú fark-
ról, hamuszürke színéről (hasán karéjozással) ismerhető fel
a legkönnyebben. Szárnyaival szaporán verdes, majd simán,
mozdulatlanul úszik a levegőben.

Sokan kíméletét emlegetik, de nekünk különösen künn
lakó embereknek ő nem valami jó akarónk. Egyik rokonom-
nak evg nyáron egy pár galambászhéja 158 drb. baromfit hord-
olt el, míg sikerült neki mindkettőt egy nap alatt lelőnie. Ki-
tömve mutogatja őket. Felesége már régen kidobásra ítélte, de
barátom féltve őrizi őket, így időnként aztán az ő keze szedi
le a port is róluk, mert ugyan felesége rájuk sem néz.

2. *Fakó rétihéja*. (Circus macrourus.) Eléggé hosszú, he-
gyes szárny, hosszú fark, megnyúlt és sovány benyomást keltő
testéről ismeri meg az ember. Repülése sirályszerűen himbál-
lódzó, színe halványan fehéres.

3. *Hamvas rétihéja*. (Circus pyrgus.) Megjelenése, repü-
lése, alakja nagyban hasonló az előbbihez, azonban alulról
nézve sötétebb színezetű. Farktollain a harántsávok élénkeb-
bek. Az ábrán a kettő közötti különbség jól kivehető.

4. *Gatyásölyv*. (Archibuteo lagopus.) Lomha, nehézkes
(néha sátoroz) repüléséről, lekerekített szárnyairól, legyezőszerű
farkáról, hol az egerészölyvtől nagyon is eltérően egy sötét
színű harántsáv húzódik, lehet megismerni. Színe barnás, hasa-
alja és szárnyainak alsó mezeje fehér, szárnyainak, illetve eve-
zőtollainak vége sötétebb színezetű. Nevét onnan kapta, hogy
csüdje a lábtőig tollas (gatyás), de nem köröskörül, hanem elől
és két oldalán, hátul tisztán látható a recés bőr.

5. *Darázsölyv*. (Pernis apivorus.) Repülésekor sokkal fehé-
rebb színt mutat az előbbinél, a farkán azonban több széles
sötét csík van. Fő eledele a földi darazsak, dongó álcái, báb-
jai, miket a földből úgy kapar kí, innen a neve is. Szórványo-
san fordul elő, de már törvényesen védett!

6. *Egerészölyv.* (*Buteo vulgaris.*) Az ő védelmére íratott le minden egyes betűm. Belőle pusztítja el a tudatlan ember a legtöbbet, őt kereszteli el sasnak, sólyomnak s a jó Isten tudja még minek nem. Tapasztalatból állíom azt, hogy elpusztított ragadozómadaraink 50—60⁰/₁₀-a egerészölyv. Pedig igazán könnyű felismerni nehézkes, lomha repüléséről, (talán ezért is esik annyi áldozatul) nagy testéről, lekerekített szárnyairól, legyezőszerű farkáról. Szárnyainak alsó felén egy hosszanti csik húzódik, majd fehéres mező következik s végül ismét sötétebb, ahogyan az ábrán is látható. Farkán több keskeny harántsáv húzódik, a vége előtt egy szélesebb, de feltűnően másképpen, mint a gatyásölyvnél. Fácánosokban tagadhatatlanul ragadozásra csábítja a sok inyenc és könnyen zsákmányolható falat, de máshol feltétlenül hasznot hajtó, éppen ezért a törvény is védi. Egérszopora esztendőben a gazda nem kis öröme szinte egymást éri a sok oda telepedett egerészölyv. Képzeljük el, milyen termés várna a gazdára akkor, ha az amúgy is rengeteg egér még szaporodna zavartalanul, nem volna ami irtaná. Szerény véleményem szerint nemzetgazdaságilag is jelentős hasznot hoznak hasznos munkájukkal, egerészgetésükkel!

7., 8., 9. *Vörösvércse.* (*Cerchneis tinnunculus.*) Nem hiszem el, hogy létezik sok ember, aki ne ismerné. Vékony-testű, hosszú-farkú, hegyes-szárnyú, a galambnál is kisebb testű madár. Háta sötétén, alsó fele világosabban vöröses színű, sötétebb pettyekkel. A farka majdnem szürke s végén egy fekete harántsáv látható. 8. ábra. Vadászat közben nagyon gyakran egy helyben lebeg, sátoroz, (9. ábra) így lesi prédáját az egeret, rovar. Ugyan az előbbieket képezik fő táplálékát, de megtörténik, különösen télen, hogy apróbb madarakra is ráveti magát, miért nagyon sokan összetévesztik a karvallyal, sólyommal, a kicsi hím héjával. Ő is védelem alatt áll.

10., 11. *Karvaly.* (*Accipiter nisus.*) Az előbbinél kissé nagyobb, szárnyai kerekesebbek, a farka hosszabb, harántsávokkal tarkítva. Szinezete felül szürkés, alul majdnem fehér, szürkés-vöröses karéyalakú harántsávokkal. Nagyon gyorsan repül, gyors szárnyapások után ez is mint a galambászhéja, mozdulatlanul úszik a levegőben, villámgyorsan szeli, szinte úszni látszik. Ilyenkor télen mondhatnám mindennapos házaink közelében, ahol apróbb madarakra vadászik. Általában az embernek az a benyomása látásakor, hogy egy kisebb fajta héjával áll szemben.

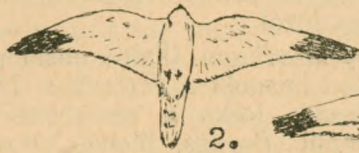
12., 13. *Vándorsólyom.* (*Falco peregrinus.*)

14. *Kerecsensólyom.* (*Falco lanarius.*) Mindkettő nagyon ritka madár, törvényesen is védelem alatt állanak. Csupán mint a sólymok legnemesebbjeit rajzoltam le és említettem.

Gyakoribb és nincs is védelem alatt a kis *kabasólyom.* (*Falco subbuteo.*) Roppant ügyesen repülő, állítják, hogy még

1.

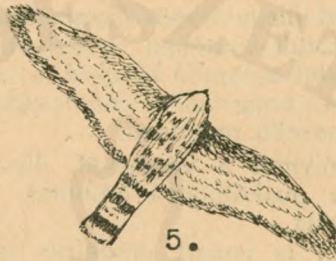
2.

3.

4.

5.

6.

7.

8.

9.

10.

11.

12.

13.

14.

a fecskét is elfogja röptében. Fejének fekete oldalai, a fehér nyakoldalra lehúzódó u. n. bajusz, a fehér hasi oldalán húzódo hosszanti foltosorok és a rozsdavörös tollazat a combon és farka alján, legbiztosabban megismertetik velünk ezt a kis veszedelmes ragadozót.

Törpe vagy kissólyom. (*Falco aesalon.*) A téli aprómadarak réme. Nagyon hasonlít a vércséhez. Hegyes, keskeny szárnyakkal rendelkezik, farka a vércsénél valamivel rövidebb. Villámgyorsan repül. Barnás, illetve kékesszürke a színezete. Vándormadár. Nyáron hiába keressük nálunk, csak ősszel jön és kora tavasszal megy vissza északi hazájába. Vakmerősége roppant nagy. Leüti röptében a foglyot, fácánt, kacsát, libát, sőt egyesek szerint a röpülő tűzokot is! Addig vág a szegény áldozat oldalába, amíg az le nem zuhan. Nagyon szép, de annál veszedelmesebb ragadozó.

Hogy a sólymot a vércsével, ölyvekkel stb. mennyire összetévesztik a puskáthordó emberek egyik-másika, alábbi közlésem bizonyítja.

Egy általam is ismert uradalom területén — ahol nem hozzáértő ember végezte az ellenőrzést — 10 év alatt esett összesen 259 drb. sólyom a löjegyzék tanúsága szerint. Tehát évente 25.9 drb. sólyom került puskacső elé, ami szinte egyenlő a lehetetlennel. Azóta, amióta olt az ellenőrzést szakember végzi, ezen szám hihetetlenül megkisebbedett. Ugyanazon a területen, ugyanannyi személyzet 5 év alatt összesen 27 darabot adott be! Az előbbi 5 év átlaga 129.5, az utóbbi 27 darab! Ebből láthatjuk (pedig ez csak egyetlen egy példa), hogy évente mennyi nem sólyom, sas, kányát pusztít el a hozzá nem értő személyzet. Természetesen mint fent is említettem, ezek legnagyobb része egerészólyv.

Kartársam! Tedd zsebre Az Erdő ezen számát s ha látsz künn egy madarat, amit még nem ismersz, annak alapján igyekezzél azt felismerni, megtanulni, de biztosan! Nem nehéz, csak egy kicsike jóakarát, egy parányi kis ismételtetés kell hozzá. Te ne húzzad el fegyvered ravaszát mindaddig, amíg holtbiztos nem vagy abban, hogy minek az életét oltja ki söréted, golyód. Törvény által amugy is védett madarat Te nem löhetsz, ne tedd könnyelmű lövöldözéssel nevedet rossz hírűvé. Soha se forduljon elő, hogy egerészólyvet adsz be egyéb ragadozó néven, mert ez ellent mond szakképzettségünknek! Ász volna ellenünk!

Tudatában vagyok annak, hogy az erdészeti és vadászati segédszemélyzetnek csak nagyon kis része tartozik azok közé, akik számára ezen kis összeállítás íródott. De úgy volna jó és szép, ha egyetlen kartárs sem akadna, aki a jövőben hasonlóan járna el! Pedig milyen kicsiségek és mégis milyen siralmas állapotot teremthetnek csak egy uradalom területén.

És még valamit ezzel kapcsolatban. Ha teheted, igyekezz gyermekedet az elemi után még iskolába járatni még akkor is, ha az nagy nehézségekkel járna, akkor is, ha az édesapja mesterségét fogja folytatni, mert ha van Benned egy parányi jóérzés, nem engedheted meg azt, hogy a Te gyermeked valamikor ilyen lőjegyzéket adjon be a vadászshivatalba, nem engedheted meg, hogy ily maradi maradjon. Ezt tegyék csak az urasági inasból, kocsiból lett „főerdész” urak. Kartársam! Haladj a korrall, tanulj, üres óráidban minél többet olvassál, csizma helyett kényelmesebb bakkancsot húzz, a lengyel nadrág is komótosabb, tarisznya már ódivatú, jobban kezelhető, nagyobb befogadású a hátizsák, cserlelevelen lsten tudja mi helyett szebb az egyszerű zöld-gallér. Ne törődj másokkal, akármit is mondanak és sohasem feledd, hogy „a jó pap is holtig tanul!”

„Sz. L.”

Egyesületi hírek:

Csak röviden tájékoztatjuk tagjainkat, hogy a közgyűlést március hó 30-án Budapesten megtartottuk. Szép számmal vettek részt tagjaink a gyűlésen. Elnöknek v. Szekeres Károly, titkárnak Cservenka Ferenc, főszámvezőnek Pálmai József, pénztári ellenőröknek: ifj. Fekete József és Imre Péter, választmányi tagok: Szij Ferenc, Daróczy Márton, Szücs László, Gunszt Ferenc, Weinrauch Gyula, Scheili Lipót, Timár Ferenc. Orosz Imre, Lóránth István, Cseh János, Szöllösi Sándor, Poprádi Kálmán, Markocsán Zoltán, Pasztorek Sándor, Tardos Ferenc, Paulyuk Gyula, Kis Tóth Tamás, Tarnay Gusztáv, Kovács Antal, v. Altay Emil, Székelyhidi Vilmos, Hunyadi József, Hevesi József, Barnóczky István, ernyei Nagy Domokos; póttagok: Tölgyes Lajos, Hauck Ferenc, Koszován János, Tihanyi István, Tomka József.

Az egyesület ügyészi tisztségének ellátására dr. Almády Károly tatai ügyvéd, Komárom vármegye tb. tisztí főügyészét kértük fel, aki e tisztséget szíves volt vállalni.

A rendes évi beszámoló elhangzása után igen nagy érdeklődést keltett az elnöknek ama bejelentése, hogy március hó 26-án fogadta küldöttségünket a földművelésügyi Miniszter úr Ónagyméltósága állandó helyettese, dr. Bárczay államtitkár úr. Küldöttségünk vezetője dr. Szabó Gusztáv úr műegyetemi

tanár, a tatai kerület országgyűlési képviselője, tagjai dr. Almády Károly úr ügyvéd, Komárom vármegye tb. főügyésze, vitéz Szekeres Károly ügyv. elnök és Cservenka Ferenc egyesületi titkár.

Képviselő urunk néhány szóval köszöntötte az Államtitkár úr Óméltóságát és kérte, hogy a MEVME. küldöttségének kéréseit meghallgatni és jóindulatulag támogatni sziveskedjen.

Ügyvezető elnökünk ismertette a nyolc pontban foglalt erdészeti segédszemélyzeti kérelmeket és kérte az Államtitkár urat, hogy a benyújtott emlékiratunkban foglalt kéréseket jóindulatulag kezelni és teljesíteni sziveskedjen. Részletesen indokolta a küldöttség az erdészeti segédszemélyzet nehéz helyzetét, s a kérelmeinek minden egyes pontját előszóval is indokolta.

Ügyész urunk kérte, hogy a benyújtott emlékiratunkra írásbeli választ kapjunk, mely kívánságnak engedett Államtitkár úr, s az egyes pontokra az alábbi választ kaptuk:

Minden remény meg van arra, hogy a különbözeti vizsgát a minisztérium engedélyezni fogja. Ha csak lehet, a kérdést rendeleti úton oldják meg, ha pedig nem lehet, a törvény módosításával.

„Még ebben az évben rendezik az államiak címkérdését és az erdélyi átvételek után, amidőn a létszám véglegesen kialakult, az 1942 évi költségvetés tárgyalásánál elő lehet venni az arányosítás kérdését is.

Amennyiben az Erdélyre vonatkozó állami költségvetésben külön erdészeti segédtszati létszámot rendszeresítenek, az abba való bejutás lehetőségétől az alerdészeket sem fogják elzárni.

A cselédtörvény alkalmazására vonatkozó joggyakorlat megszüntetése kérdésében átirat ment az igazságügyminiszter úrhoz, hogy álláspontját közölje. A válasz remélhetőleg alkalmas fog szolgáltatni ahhoz, hogy az érdemleges tárgyalások megkezdődhessenek. A földművelésügyi minisztérium vezető urai különben az egyesület által felvetett valamennyi szociálpolitikai kérdéssel szemben megértő álláspontot foglalnak el s ezeket a kérdéseket teljes jóindulattal kezelik. A megoldás azért nem következhetik be máról-holnapra, mert ezeket a kérdéseket csak törvényhozási úton lehet rendezni.

Az alerdész-iskolába való felvételnek négy középiskolához való kötése kérdésével a minisztérium hivatalosan még nem foglalkozott. A magánjellelű beszélgetés során ebben a kér-

désben is jóindulatot tapasztaltunk s remélhetőleg, hogy a nyolc osztályos elemi behozatala ennek a kívánságnak teljesítését is lehetővé fogja tenni, de az illetékes urak véleménye szerint a kérdés ilyen módon való rendezése sem vonhatja maga után az iskolának magasabb fokúvá való átszervezését."

Mindezek élénken bizonyítják, hogy ügyeink jóindulatulag kezeltetnek és minden reményünk meg van arra, hogy kérelmeink elintézését nyernek.

A választmányi és közgyűlésünk jegyzőkönyvét a következő lapszámunkban hozzuk, mert az idő rövidege miatt, azt e lapszámunkban már nem hozhattuk.

Különfélék

Illetékes helyről a következők közlésére kértek fel:

A miniszteriumot elárasztják kinevezés iránti kérelmekkel.

Mivel még megállapítva nincsen, hogy Erdéllyel kapcsolatban hány új állást fog a költségvetés szervezni, a pályázat időszerűtlen, s a beérkezett kérelmeket nem lehet érdemleges tárgyalás alá venni.

Mindenki várja be nyugalommal míg a pályázat ideje elérkezik.

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közöljék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lami József Börzsönyirtás, Lengyel Pál Császár, Csizmadia Gyula Kecskemét, Baunsteiner László Diósjenő Kiss János Túrje, Lankovics Mihály Máriagyüd, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, ifj. Kovács Lajos Pusztapótharaszt, Berényi Rezső Ungvár, Németh István Ungvár, Gyűszű József Székesfehérvár, Szabó Sándor Keleviz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Pikó Sándor Hidvágardó, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Káplár József Gyótapuszta.

Pénztári beszámoló

Wächter Gyula és fia Kőszeg 3'50, Peczeli Dezső Szilvagy 3, Nagy Mátyás Sátoraljaújhely 2, Farkas Mihály Arló 5, Tamási Endre Piliscsaba 20, Szénási Ferenc Piliscsaba 2, Zarlucics György Perecseny 2, Molnár János Gyimesközéplak 7, György Farkas Pál Gyimesközéplak 7, Simon Lajos Ravazd 5,

Bősze József Baktüttös 4, Szauer József Budapest 3'50, Nádas-
kay Rihard 20, Kovács József Sükösd 3, Kiss Jenő Megyefa 2,
Barnóczky István Debrecen 10, Balázs Imre 3, Dudás János
Vál 6, Ivanega György Csernaholova 12, Heissz Pál Fenyőfő
5, Gubicza János Vérteskozma 18, György F. József Gyimes-
középlak 7, Rózsa Lajos Csata 8, Csekey János Ecseg 3, Er-
dész Mihály Perse 5.

Összes befizetések február hóban 1124'75 pengő.

Március havi belizetések: Dévényi Antal Piliscsaba 8,
Cservenka Ferenc Tata 18'50, Sziklai Béla Kaposvár 3, Füsti
Molnár Sándor Kaposvár 2, Zóna Kálmán Veszprém 3, Bánki
László Pilismarót 6, Urbán Ferenc Hejcsa 6, Hórvölgyi Lajos
és Szucsák Ferenc Cserépfalu 4'50, Tölgyesi Lajos Kisszékely
10, Németh János Bajna 8, Tóth Imre Kolozsnéma 8'50, Erdé-
zeti Műszaki S. személyzet Miskolc 267'68, Tatai csoport 43'50,
Fülöp Ferenc Szentendre 6, Lehoczky Alajos Gödöllő 5, Péter
János Oroszmokra 4, Körmőczy Illés Békéscsaba 6'50, Nagy
István Legénd 14'50, Horváth János Vitnyénd 6, özv. Strobli
Józsefné Vitnyéd 3, Szöllősi József Korpád 20, Szöllősi Sándor
Salgótarján 15, Poprádi Kálmán és neje 10, Kasza József Pécs
2, Slauszky Ernő Királysállás 3, Ragnán János Trebusafejér-
patak 8, Scheff Géza Trebusafejérpatak 2, Toldi Imre Trebusa-
fejérpatak 2, Körn Miklós Trebusafejérpatak 2, Stadler József
Trebusafejérpatak 14, Király Jenő Trebusafejérpatak 7, Miltényi
János Gödöllő 3'50, Varga Sándor Iharkút 2, Horváth János,
Imre és özv Strobli Józsefné 1'50, Eiben Albert Trebusafejér-
patak 8, Stark Béla Rahó 4, Együd Gyula Korláti 6, Hegyháti
Miklós Arló 8, Sipos Ferenc Körösmező 2, Kalmár Imre Szany
12, Erdősi Imre Pilisszentlászló 0'50, Bene János Gutorfölde
8, Kovács István Bátaszék 9, Szép Gyula Nagykapornak 16,
Párdi István Bag 2, Bányai András Babatpuszta 2, Pozsonyi
József Máriabesnyő 2, vitéz Nagy Lajos Nyirbéltek 3, Gabnai
József Vaskút 20, Schilling György Dunabogdány 10, Németh
János Bakócza 0'50, Ughy József Hant 12'50, Németh Géza
Beregmajor 3, Csepcsényi Aladár Csíkszentimre 7, Scheili Li-
pót Körösmező 5, Mocsár Gábor Debrecen 2, Fűzi István Ba-
bót 0'50, Havasi Péter Karász 11'80, Farkas Vendel Zalaszántó
5, Vancsura István Baja 10, Nyemecz József Alsókád 12, Ko-
vács Antal Csapad 12, Tihanyi István, Szabó József és Ahád
János Kerepes 1'50, Rehács János Bely 14, Grelmeth János
Pátka-puszta, Csermely János Balatonszántó 1'50, Szarka An-
drás Valkó 10, Alerdészi szakiskola Esztergom 4, Tóth István
Rábatótfalu 10, Solymosi János Budapest 18, Tarafiás Mihály
Kajetanháza 6, Ragosán János Trebusafejérpatak 5, Veszprémi
Káptalan 4'20, Magor József Abádszalok 5, Putnoki Antal Kom-
ját 6, Puskás János Barnabás 11, Kiss Ferenc Pécs 0'50, Du-
dás János Nagyborzsöny 5, Scheff Géza Trebusafejérpatak 12,

Boros Sándor Csurgó 6, Belányi Vilmos Dorog 2 p. a januárba küldött 2 p. is el van könyvelve, Mikhalicska Kálmán Kolozsnéma 3, Füredi Jenő Rábapatona 22, Imre János Terebesfejérpatak 8, Tatai Gyula Bajna 5, Gajárszky Pál Baja 3, Pálmai József Tata 12.

Emlékműre befizettek: Perhács Péter Nagybátony 2, Péter János Oroszmokra 0.50. Varga Sándor lharkút 1.

Előző gyűjtéssel együtt 402.70 p.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek: Perhács Péter Nagybátony 1, Dévényi Antal Piliscsaba 2, Péter János Oroszmokra 0.50, Varga Sándor lharkút 1, Vancsura István Baja 2.

Előző gyűjtéssel együtt 44.50 p.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József

főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek

Bősze József Baktütös. Temetkezési segélyt 1938-tól 12 esetben kellett befizetni.

Hessz Pál Fenyőfő. Tagdíjhátraléka 1941. január hó 1-ig 7.— p. Temetkezésnél 10.50 p. túlfizetése van.

Józsa Kálmán Veszprémvarsány. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 6.— p. Temetkezés járulék rendezett.

Szöllősi József Korpát. Tagdíja 1942. április hó 1-ig rendezett.

Varga Sándor lharkút. Tagdíja 1941. február hó 15-ig rendezett. Temetkezési segélyre a beküldött 2.— pengőből 50 fillért könyveltünk el, 1.50 p. a tagdíjra. Így a temetkezés is rendezett.

Hoffer Ferenc Petőcz puszta. Tagdíja 1941. június hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér hátraléka van.

Németh János Bakócza. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér hátraléka van. 1940. évben 2 hálaleset volt és csak 1-ért küldte be.

Mocsár Gábor Debrecen. Tagdíjhátraléka 30.— p. Kartótmásolatot ellenőrzés végett küldhetünk, ha kéri.

Scheili Lipót Kőrösmező. Tagdíja 1941. július hó 1-ig rendezett, 1941. évtől egész tagdíjas.

Perhács Péter Nagybátony. A 3.— pengő az előző beszámolóból kimaradt. A jelenlegi lapban van nyugtázva.

Állást keresnek :

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nős, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —
Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

1941. április havi belépésre állást keres szakiskolát végzett, 45 éves r. k., nős, két gyermekes, háborút viselt erdőőr. Az erdőművelés terén nagy gyakorlattal és elméleti tudással rendelkezik. A csülkös vad tenyésztése, gondozása és vadászása terén is minden próbát kiáll.

Nyelvismerete német, román és szláv. Anyanyelve magyar.
Cím: Kovács János szkv. erdőőr Mátramindszent. Heves vm.

36 éves, nős, róm. kat., egy gyermek apja, szakvizsgázott erdőőr, 14 évi gyakorlattal, kitűnő szakvizsgái bizonyítvánnyal az erdészet és vadászat terén szakavatottsággal bír, azonnal betöltheti állását. Putnoky Antal Komját 698. sz. Nyitramegye.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves nőtlen szakvizsgázott erdőőr, aki a gödöllői két éves méhészeti és gyümölcsészeti tanfolyamot is elvégezte, erdő és vadőri teendőkben, fűrésztelep vezetésében gyakorlattal rendelkezik, azonnali belépéssel állást keres. Cím a kiadóban. 88/1941.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikor belépéssel állást keres. 116/1941.

Április elsejével való belépésre állást keres szakvizsgázott erdőőr 13 évi állandó gyakorlattal, az erdészet és vadászat minden ágában jártas, 29 éves, nős, róm. kat. vallású. Címe: Pál János Zalalövő, V. ker.

Illés Nándor „Vadőr” című könyve, Hönig „Vadőr” című könyve eladó. Ára egyenként 10 pengő.

A Z E R D Ő

XV. ÉVFOLYAM

1941. MÁJUS

5. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniok kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Tatára küldendők.

Teleki Pál gróf

Még be sem hegedtek a sebek, amelyeket Csáky István gróf fiatal és éleslátású nagy külügyminiszterünk váratlan elhalálozása ütött lelkünkön, ebből a csapásból még fel sem ocsudtunk, amikor itt állunk szorongó szívvel és elborult arcral Teleki Pál gróf tragédiája előtt.

A feladatoknak amelyek elé a Gondviselés állította, forró magyar szívének egész erejével, nagy tudásának példátlan latbavetésével és minden erejét felégető áldozatkészséggel tett leget.

Miniszterelnökségéhez két területi gyarapodásunk történelmi ténye fűződik. Az egyik Kárpátalja fegyveres visszaszerzése, a másik pedig a múlt év nyarán, Kelet-Magyarország és Erdély egy részének az anyaországhoz való vérnélküli visszatatolása.

Nemes magyarsága igazságot sugárzott szét a Kárpátok medencéjében, igazságot, amelyet önként kívánt nyújtani nemzetünk minden egyes fiának. Ez az eszme élő igazság volt vezércsillaga, ezért küzdött és dolgozott fáradhatatlanul egész életén át mint a nemzet nagy tanítója és mint miniszterelnök. Azonban az erők, melyek felett az ember parancsol, nem végtelenek és nem is kifogyhatatlanok. Teleki Pál erőit is felmorsolták az egész világot rengető események, azok a nagy és mindent átható kérdések, melyek ma az emberiség jövő sorsát jelentik.

Ennek a hosszú és nehéz lelki harcnak a végén következett el az a hajnali óra, amikor Teleki Pál gróf Magyarország miniszterelnöke önkezével vetett véget életének.

A nemzet összesége és a nemzeti társadalom minden egyes tagja sokat veszített vele, de munkája és annak eredménye megmaradt számunkra.

Ha egyszer eljön az ideje annak, hogy a válságokból felépülő Európa népeinek és nemzeteinek rendjét és igazságát kell eldönteni, Teleki pál gróf szelleme ott ül majd azok között, akik az újjáépítés rendjét meghatározzák. v. Sz. K.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének választmányi- és közgyűlése

Jegyzőkönyv.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányának 1941. évi március hó 30-án délelőtt Budapesten (VIII. Mária-u. 10. I. em. a Fővárosi Altisztek Közművelődési és Önszegélyző Egyesülete helyiségében) tartott

v á l a s z t m á n y i g y ű l é s é r ől.

Jelen voltak: vitéz Szekeres Károly ügyv. elnök, dr. Almády Károly ügyész, Sikrai Ferenc alelnök, Cservenka Ferenc titkár, Pálmai József főszámvevő, Pasztorek Sándor, Tomka József pénztári ellenőrök, Tarnai Gusztáv, Cseh János, Schvendtner Antal számvizsgáló bizottsági tagok, Poprádi Kálmán, Stubnya Mihály, Gábris József, Timár Ferenc, Orosz Imre, Hauck Ferenc, Gunszt Ferenc, Poprádi Béla, Kőhalmi József, Endrődi Sándor, Vasvári Vilmos, Tihanyi István, Szij Ferenc, Szöllősy Sándor, Kiss József, Bánki László, Kovács Antal és Schelli Lipót választmányi tagok.

Ügyvezető elnök megnyitja az ülést, felhívja a választmány tagjait a magyar Híszkegy elmondására. Ennek elmondása után néhány szóval üdvözli a megjelent tagokat és bemutatja egyesületünk ügyészét dr. Almády Károly ügyvédet, Komárom vármegye tb. főügyészét.

Ügyész urunk néhány keresetlen szóval üdvözli a választmány megjelent tagjait, összetartásra, közös munkára hívja fel, mert csak így egyetértéssel oldhatók meg azok a kérdések, amelyek az erdészeti segédszemélyzet jobb jövőjét biztosíthatja.

Ügyvezető elnök a megjelentek számára való tekintettel a gyűlést határozatképesnek nyilvánítja, a jegyzőkönyv vezetésére Cservenka Ferenc titkárt, a jegyzőkönyv hitelesítésére Tihanyi István és id. Fekete József kartársakat kérte fel.

Miután a mai napra meghirdetett közgyűlésünkön részletesen beszámolunk az elmúlt évi működésünkről, ezért kérem a választmány hozzájárulását, hogy ezt a közgyűlésünkön tethessük meg. Fontosnak tartom bejelenteni, hogy március hó 26-án dr. Szabó Gusztáv úr műegyetemi tanár, országgyűlési képviselő közben-

járására dr. Bárczay János úr államtitkár, a miniszter úr állandó helyettese fogadta küldöttségünket, melynek tagjai: dr. Szabó Gusztáv, dr. Almády Károly, vitéz Szekeres Károly, Cservenka Ferenc.

Képviselő urunk néhány szóval köszöntötte az államtitkár úr öméltségát és kérte, hogy a MEVME. küldöttségének kéréseit meghallgatni és jóindulatulag támogatni sziveskedjék.

Ügyvezető elnökünk ismertette a nyolc pontban foglalt erdészeti segédszemélyzeti kérelmeket és kérte az államtitkár urat, hogy a benyújtott emlékiratunkban foglalt kéréseket jóindulatulag kezelni és teljesíteni sziveskedjen. Részletesen indokolta a küldöttség az erdészeti segédszemélyzet nehéz helyzetét s a kérelmeknek minden egyes pontját előszóval is indokolta.

Ügyész urunk kérte, hogy benyújtott emlékiratunkra írásbeli választ kapjunk, mely kivánságnak engedett az államtitkár úr, s az egyes pontokra az alábbi választ kaptuk:

„Minden remény megvan arra, hogy különbözeti vizsgát a minisztérium engedélyezni fogja. Ha csak lehet, a kérdést rendeleti úton oldják meg, ha pedig nem lehet, a törvény módosításával.

Még ebben az évben rendezik az államiak címkérdését és az erdélyi átvételek után, amidőn a létszám véglegesen kialakult, az 1942. évi költségvetés tárgyalásánál elő lehet venni az arányosítás kérdését is.

Amennyiben az Erdélyre vonatkozó állami költségvetésben külön erdészeti segédtszti létszámot rendszeresítenek, az abba való bejutásn lehetőségétől az alerdészeket sem fogják elzárni.

A cselédtörvény alkalmazására vonatkozó joggyakorlat megszüntetése kérdésében átirat ment az igazságügyminiszter úrhoz, hogy álláspontját közölje. A válasz remélhetőleg alkalmat fog szolgáltatni ahhoz, hogy az érdemleges tárgyalások megkezdődhessenek. A földművelésügyi minisztérium vezető urai különben az egyesület által felvetett valamennyi szociálpolitikai kérdéssel szemben megértő álláspontot foglalnak el s ezeket a kérdéseket teljes jóindulattal kezelik. A megoldás azért nem következhetik be máról-holnapra, mert ezeket a kérdéseket csak törvényhozási úton lehet rendezni.

Az alerdész szakiskolába való felvételnek négy középiskolához való kötése kérdésével a minisztérium hivatalosan még nem foglalkozott. A magánjellegű beszélgetés során ebben a kérdésben is jóindulatot tapasztaltunk s remélhetőleg, hogy a nyolc osztályos elemi behozatala ennek a kivánságnak teljesítését is lehetővé fogja tenni, de az illetékes urak véleménye szerint a kérdés ilyen módon való rendezése sem vonhatja maga után az iskolának magasabb fokúvá való átszervezését.”

Gunszt Ferenc előadja, hogy az életben az elemi végzett nem állhatja meg úgy a helyét, mint a négy középiskolát végzett, ezért a szakiskolai előképzettséget feltétlen szükségesnek tartja négy középiskola elvégzéséhez kötni.

Cseh János a felolvasott ígéretet nem tartja kielégítőnek, mert ígéretet kapunk már eleget.

Szj Ferenc bizalmat kér az ígérettel szemben és kéri a választmány tagjait, adják meg a bizalmat a vezetőségnek.

Schwendtner Antal megbízik a vezetőségben és kéri a bizalom megadását. Dr. Almády Károly tiltakozik az ellen a beállítás ellen, mely bizalmatlanságot igyekszik szítani. Kéri, hogy ezen lerakott alapon haladjon tovább a vezetőség. Hauk Ferenc bizalmát nyilvánítja a jelenlegi vezetőséggel szemben.

Stubnya Mihály kéri a választmányt, hogy a vezetőségnek eddigi eredményes munkájáért mondjon köszönetet, a vezetőséget bizalmáról biztosítja.

Ügyvezető elnök a tisztújításra vonatkozólag kéri a választmány határozatát. A választmány Cseh János kivételével ügyvezető elnöknek vitéz Szekeres Károlyt, titkárnak Cservenka Ferencet, főszámvevőnek Pálmai Józsefet jelöli.

Ügyvezető javaslatára az egyesület ügyészi tisztségére egyhangú lelkesedéssel dr. Almády Károly ügyvéd, Komárom vármegye tb. főügyészét jelöli.

Pénztári ellenőrökké: ifj. Fekete József és Imre Péter kartársakat jelöli. Számvizsgáló bizottsági tagokká: Kiss József, Schwendtner Antal és Varga Pál kartársakat jelöli.

Választmányi tagokká: Szij Ferenc, Daróczy Márton, Szücs László, Gunszt Ferenc, Weinrauch Gyula, Scheili Lipót, Timár Ferenc, Orosz Imre, Lóránth István, Cseh János, Szöllösi Sándor, Poprádi Kálmán, Markocsány Zoltán, Pasztorek Sándor, Tardos Ferenc, Paulyák Gyula, Kis Tóth Tamás, Tarnai Gusztáv, Kovács Antal, vitéz Altai Emil, Székelyhídi Vilmos, Hunyadi József, Hevesi József, Barnóczki István, ernyei Nagy Domokos.

Póttagok: Tölgyes Lajos, Hauck Ferenc, Koszován János, Tihanyi István, Tomka József kartársakat jelöli.

Az alelnöki állás betöltésére vonatkozólag felvetődött a szükségesség kérdése. Sikrai Ferenc úgy látja, hogy e tisztségre szükség nincs és a megnyilvánult bizalomért köszönetet mond.

A választmányi tagok az ügyvezető elnök véleményét kéri ki ez ügyben, aki tájékoztatja a választmányt, mire a választmány ezen tisztség megszüntetését határozta el.

Gunszt Ferenc kéri, hogy Ungvár vidékén Pünkösere vándorgyűlést tartson az egyesület vezetősége. Javasolja, hogy ezen gyűlés Perecsenyben legyen megtartva, melynek előkészítését magára vállalja. A választmány többek hozzájárulása után hozzájárult a vándorgyűlés Perecsenyben való megtartásához.

Miután több tárgy nem lévén, ügyvezető elnök megköszöni a választmányi tagok megjelenését és ezzel az ülés véget ért,

Kmf.

Cservenka Ferenc s. k.
titkár.

vitéz Szekeres Károly s. k.
ügyv. elnök.

Hitelesítjük:

Tihanyi István s. k.
Id. Fekete József s. k.

Jegyzőkönyv.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete Budapesten (VIII. Mária-utca 10. I. emelet. a Székesfővárosi Altisztek Közművelődési és Nyugdíjpótló Egyesületének székházában) 1941. évi március hó 30-án délelőtt $\frac{1}{2}$ 11 órakor tartott

rendes évi közgyűléséről.

Jelen voltak: vitéz Szekeres Károly ügyvezető elnök, dr. Almády Károly ügyész, Cservenka Ferenc titkár, Pálmai József főszámvevő, Sikrai Ferenc alelnök, Cseh János, Szöllösi Sándor, Tarnay Gusztáv, Tihanyi István, id. Fekete József, Bujtás József, Kostyál János, Imre Péter, Papp Zoltán, Neusinger Lajos, Gunszt Ferenc, Födermayer Ferenc, Kovács Antal, Poprádi Béla, Orosz Imre, Bene János, Lóránth István, Kőhalmi József, Berger Ede, Szücs László, Varga Pál, Erdő Károly, Balogh Bálint, Vasvári Vilmos, Tölgyes László, Elsik Rudolf, Horváth István, Erdősi Imre, Herlesz Sándor, Schwentner Antal, Timár Ferenc, Bánki László, Hunyadi János, Honthi Pál, Tomka József, Kecskés István, Till Nándor, Táncos Károly, Endrődi Sándor, ifj. Pintér János, Szablár András, Poprádi Kálmán, Gábris-

József, Kristofcsik Zoltán, Bornemissza Ferenc, Bornemissza Ferencné, Dudás János, Scheili Lipót, Szij Ferenc, Hauck Ferenc, Stubnya Mihály, Pasztorek Sándor, ifj. Fekete József.

Ügyvezető üdvözli a megjelenteket és a közgyűlést a megjelentek számára való tekintettel megnyitja. A jegyzőkönyv vezetésére Cservenka Ferenc titkárt és annak hitelesítésére id, Fekete József és Tihanyi István kartársakat kéri fel.

Mélyen tisztelt közgyűlés, kedves Kartársaim!

Szeretettel és örömmel üdvözlöm a megjelent Kartársakat, üdvözlöm a körünkben első ízben megjelent dr. Almády Károly tatai ügyvéd, Komárom vármegye tb. tiszti főügyész urát, egyesületünk ügyészét, akit kérek, hogy eddigi működéséhez hasonlóan a jövőben is fáradhatatlanul vegye ki a részét az egyesületi munkából.

A legutóbbi közgyűlés óta mindnyájunkra szerencsés változások történtek, visszanyertük Keletmagyarország és Erdély egy részét, a régi Nagymagyarország egy igen értékes részét, mely különösen a mi szempontunkból igen jelentős: A jelentős erdőterület gyarapodás ismét tág teret ad hivatásunk gyakorlásához. Amikor efeletti örömlünkben mindnyájunk nevében kifejezést adok, indítványozom, hogy országgyarapító Kormányzó Urunkat, a földművelésügyi Miniszter urat, és Bárczay államtitkár urat közgyűlésünkről táviratilag üdvözöljük, illetőleg Kormányzó Urunk iránti hódolatunk és tántoríthatatlan hűségünknek ez úton is kifejezést adjunk.

Meg kell itt emlékeznünk elhunyt nagy külügyminiszterünk: gróf Csáky Istvánról, aki saját életét áldozta fel a haza érdekeiért akkor, amikor nagy betegen is, összetört testtel, de töretlen lélekkel, utolsó lehelletéig küzdött, hogy Trianon bilincseit letörje és megindítsa, folytassa azt a munkát, mely a szentistváni Nagymagyarország újra felépítéséhez vezet. Áldozatos emléke örökké élni fog közöttünk, nemes példája minden jó magyarnak mindenkor útmutatásul szolgál.

Egyesületünk életében is jelentős sikereket hozott az elmúlt esztendő, mert dacára annak, hogy titkárunk, ügyészünk és jómagam is — mint egyesületünk bizonyára legtöbb tagja — katonai szolgálatot teljesített, mégis merem állítani, hogy bizonyos eredményeket — melyeket évek óta hiába munkáltunk, — elértünk. Talán nem is oly mértékben, mint azt a közgyűlés és mindnyájan szeretnénk, de a jég megtört és kívánságaink javarésze meghallgatást nyert és komoly ígéretünk van arra, hogy sérelmeink nagyrésze rövidesen orvoslást is nyer.

Országunk gyarapodása feletti örömlünkbe öröm is vegyül. Az ismételt árvízkar megint sok testvérünket tett hajléktalanná és fosztott meg kenyerétől. Felkérünk minden kartársunkat, különösen a jobb-móduakat, hogy lehetőség szerint segítsék ezeket a szerencsétleneket, hogy ezzel is tanújelét adjuk a nemzeti összefogás és segíteni akarásnak.

A nemzeti összefogásnak és segíteni akarásnak nemcsak ezen a téren, hanem a magyar élet minden vonatkozásában meg kell nyil-

vánulnia. Mi mindnyájan tudjuk, hogy mit jelent a fegyelem és meny-nyire szükséges az, különösen a mai nehéz és veszedelmes viszonyok között. Ma minden jó magyar embernek csak egy kötelessége lehet, dolgozni hűségesen, engedelmesen, kitartóan és fokozottan a nemzet, tehát valamennyiünk boldogulására. Nem mehet mindenki a maga feje után, mert abból mindig csak baj volt. Dolgozni és engedelmeskedni kell, ha azt akarjuk, hogy hazánk és nemzetünk átvészelve a háborús időket és megérjük az áhított szebb, boldogabb Nagymagyarországot.

Mindnyájatokat bajtársi szeretettel kérlek, hogy egyéni szempontokat és sérelmeket félretéve, a közért és csakis a közért dolgozatok, fogjunk össze, vegyen részt mindenki erejéhez és tudásához mérten az egyesület felvirágoztatása érdekében végzett és végzendő munkánkban, becsületes munkánknak kell, hogy eredménye legyen.

Ezzel a mai évi rendes közgyűlésünket megnyitom, az elmúlt évről a beszámoló felolvasására egyesületünk titkárát felkérem.

Titkár: Mélyen tisztelt Közgyűlés! Bár a múlt év december 15-én megtartott választmányi ülésen részletesen beszámoltam az elmúlt idők eseményeiről, amit lapunk 1941. január havi számában részletesen ismertettünk, mégis szükségesnek tartom, hogy nagyjából ismertessem azokat a lépéseket, melyeket az egyesületünk tagjai érdekében tettünk.

Összeállítottuk az erdészeti segédszemélyzeti kart érintő jogos sérelmeket, s eljuttattuk személyesen illetékes helyre, hol előszóval is előadtuk ezen tarthatatlan helyzetünk javítására feltétlen szükséges kérdésekre vonatkozó indokainkat. Egyidőben az Országos Erdészeti Egyesülethez is benyújtottuk emlékiratunk másolatát, s kértük támogatásukat. Eljártunk a szociálpolitikai ügyosztályon és feltártuk az erdészeti személyzet helyzetét. Beadtuk a közalapítványi kartársak érdekében emlékiratunkat a kultuszminisztérium illetékes osztályán és kértük sérelmeik orvoslását. A készülő vadászati törvénnyel kapcsolatban a vadőrök érdekében emlékiratot terjesztettünk a földművelésügyi minisztérium vadászati osztályához, melyben a vadőrök helyzetének javítását és jogviszonyaik szabályozását kértük. A járási erdészeti segédszemélyzet ügyében folyó év január havában beadvánnyal éltünk, melyben a személyzet államosítását kértük. Egyidőben ezzel a december havi választmányi ülés határozata alapján illetékes helyen átadtuk tiltakozó emlékiratunkat a Földművelésügyi Minisztérium illetékes főosztályán, melyben kértük az igazság és egyenlő elbánás alapján az erdőgazdasági szakiskolásokkal az egyenlő elbánást.

Ezekben a beadványainkban lefektettük mindazokat a sérelmeket, melyek megoldása nélkül az erdészeti segédszemélyzeti kar helyzete tarthatatlan. Személyes eljárásaink kapcsán előszóval is bizonyítottuk, hogy e hazafias és minden időkből kipróbált kar nem érdemli meg azt a mostoha elbánást, azt a mellőzést, melyben részesül.

A sűrűn hozzánk érkezett levelek élénken bizonyítják, hogy karunk minden egyes tagja az egyenlő értékű munka alapján, egyenlő

elbánást kér. Élénken bizonyítják, hogy az erdőgazdasági műszaki segédszolgálat munkálatait ma is azok az erdészeti alkalmazottak végzik, akik méltatlan bánásmódban részesülnek.

E sok levél és sokféle helytálló indokolás bizonyítéka, hogy karunk tagjai éberem őröködnék, s azonnal jelentkeznek, amint érdekeiket veszélyeztetve látják. Ennek az érdeklődésnek kellene állandóan megnyilvánulni, ily érdeklődéssel kellene minden tagnak viseltetni ügyeink iránt, akkor azt hiszem más volna a helyzetünk.

Ezek után tisztelettel rámutatok azokra a lehetőségekre, amelyeknek elérését remélhetjük.

Hogy illetékes helyen beadványainkkal komolyan foglalkoznak, arról minden egyes esetben meggyőződést szerezhettünk. Ügyeink eredményes keresztülvitele érdekében felkértük dr. Szabó Gusztáv műegyetemi tanár, a tatai kerület országgyűlési képviselő urát, hogy az erdészeti segédszemélyzet érdekében tegyen lépéseket illetékes helyen és eszközöljön ki küldöttségünk részére a földművelésügyi Miniszter úr Őnagyméltóságánál kihallgatást. Képviselő urunk magáévá tette ügyünket és nagy elfoglaltsága dacára több ízben személyesen eljárta érdekeinkben illetékes helyen és kihallgatásunkat előkészítette, úgy, hogy folyó hó 26-án Bárczay államtitkár úr Őméltósága küldöttségünket fogadta. Eljárta ügyünkben az igazságügyminiszter úr Őnagyméltóságánál és kérte, hogy a földművelésügyi minisztérium által a magánerdőgazdaságokban szolgálatot teljesítő erdészeti személyzet cselédsorból való kivétele, a nyugdíj, betegség és baleset biztosítása érdekében szükséges állásfoglalását vagyis jogi helyzetének tisztázását s sürgesse, hogy ez alapon végre a magánuradalmi erdészeti személyzet fenti ügyei rendezést nyerhessenek.

Tisztelettel javasolom, hogy dr. Szabó Gusztáv úr Őméltóságának önzetlen fáradozásaiért és az irányunkban megnyilvánult szeretéért a közgyűlési jegyzőkönyvi köszönetet mondjon, melyről Őméltóságát jegyzőkönyvi kivonat által értesítsük.

Nem kevésbé vette ki részét ügyeinkben való küzdelemből dr. Almády Károly ügyvéd, Komárom vármegye tb. főügyésze, egyesületünk ügyész ura, aki lankadatlan buzgalommal, időt és fáradságot nem kímélve mindenütt ott volt, ahol érdekeinkért harcolni kellett. Az ő közbenjárására vállalta képviselő urunk a közbenjárást. Arra kérjük ügyész urunkat, hogy önzetlen szeretetét tartsa meg irányunkban, használjon fel minden alkalmat a jövőben is céljaink elérésére.

Az államtitkár úrnál történt kihallgatásunk alkalmával meggyőződünk arról, hogy ügyeink megértő szeretettel kezeltetnek és hogy ez így van, erről meggyőzhet bennünket az a válasz, melyet Őméltósága kegyes volt írásban kiadni.

„Minden remény megvan arra, hogy a különbözeti vizsgát a minisztérium engedélyezni fogja. Ha csak lehet, a kérdést rendeleti úton oldják meg, ha pedig nem lehet, a törvény módosításával.

Még ebben az évben rendezik az államiak címkérdését és az erdélyi átvételek után, amidőn a létszám véglegesen kialakul, az

1942. évi költségvetés tárgyalásánál elő lehet venni az arányosítás kérdését is.

Amennyiben az Erdélyre vonatkozó állami költségvetésben külön erdészeti segédtszti létszámot rendszeresítenek, az abba való bejutás lehetőségétől az alerdészeket sem fogják elzárni.

A cselédtörvény alkalmazására vonatkozó joggyakorlat megszüntetése kérdésében átirat ment az igazságügyminiszter úrhoz, hogy álláspontját közölje. A válasz remélhetőleg alkalmat fog szolgáltatni ahhoz, hogy az érdemleges tárgyalások megkezdődhessenek. A földművelésügyi minisztérium vezető urai különben az egyesület által felvetett valamennyi szociálpolitikai kérdéssel szemben megértő álláspontot foglalnak el s ezeket a kérdéseket teljes megértéssel kezelik. A megoldás azért nem következhetik be máról.holnapra, mert ezeket a kérdéseket csak törvényhozási úton lehet rendezni.

Az alerdész-iskolába való felvételnek négy középiskolához való kötése kérdésével a minisztérium hivatalosan még nem foglalkozott. A magánjellegű beszélgetés során ebben a kérdésben is a jóindulatot tapasztaltuk, s remélhető, hogy a nyolc osztályos elemi behozatala ennek a kívánságnak teljesítését is lehetővé fogja tenni, de az illetékes urak véleménye szerint a kérdés ily módon való rendezése sem vonhatja maga után az iskolának magasabb fokúvá való átszervezését.

Mindezekből a t. közgyűlés meggyőződhetett arról, hogy rövidesen sérelmeink teljes orvoslást nyernek.

A mult választmány megszavazta Görgényszentimre községnek adandó országzászlót, csak a költségek csökkentését kérte. A választmány határozatáról értesítettük Kremm ottani kartársunkat, aki az első tervezetet beküldte. Kértük, hogy egy olcsóbb tervet készítsen el. Megkértük Daróczy Márton volt elnökünket is, — miután ő két hónapra Görgénybe volt vezényelve, — hogy az országzászló ügyet intézze el. Sajnos ez ügyben értesítést nem kaptunk, s így a mai napig nincs módunkban erről a közgyűlést tájékoztatni. Az országzászlóra sajnos igen gyengén folynak be az adományok.

A választmány a „Névtelen hősök“ emlékművére száz pengőtt szavazott meg, kérem ennek az összegnek jóváhagyását. Egvhangulag jóváhagyatott.

A vadőrök ama kérését, hogy alosztályt alakíthassanak a választmány elfogadta, kérem ennek jóváhagyását. Jóváhagyatott. Itt meg kell jegyezmem, hogy jelenleg csak 45 vadőri tagja van az egyesületnek és így külön alosztály felállítása ma még nem időszerű. A vadőrök meglehetnek győződve arról, hogy a vezetőség ügyeiket szeretettel karolja fel.

A kerületi vezetők felmerülő postaköltségének megtérítését a választmány megszavazta, kérem a közgyűlés jóváhagyását. Egyhangulag jóváhagyatott.

Igen kellemesen érintette az egyesület vezetőségét a miskolci kartársak figyelmessége, mellyel a február 22-én megtartott táncmu-

Utaságukra a vezetőséget meghívta. A vezetőség úgy határozott, hogy a körülmények miatt elmaradt vándorgyűlés helyett a táncmulatságon részt vesz. Tényekkel is bizonyítani kívánta azt a szeretetet, melyet a miskolci kartársak iránt érez. A mai nehéz közlekedési viszonyok miatt az utazás majdnem lehetetlenné vált, de mert ettől az utazástól bizonyos nézeteltérések kiküszöbölését remélte, az utazást az egyesület érdekében feltétlen szükségesnek tartotta. A táncmulatságról lapunkban már beszámoltunk, annak eredményét a beküldött 267.68 P. élénken bizonyítja. A miskolci kartársak e beküldött összeggel úgy rendelkeztek, hogy abból küldjünk be az O. E. E.-be a „Névtelen hősök“ emlékművére 117.68 P.-t. A fennmaradó 150. P.:

1. oly II. éves (végzéskor) alerdész tanuló, aki a miskolci erdőigazgatóság kerületében, illetőleg Borsód vm.-ben született, s a tanulmányaiban jeles, de legfeljebb jórendű, jutalomban részesüljön.

2. oly másodéves (végzéskor) alerdész tanuló, aki az előző ponti miskolci erdőigazgatóság kerületéből származik és Borsód vm.-ben született segélyben részesüljön.

3. Úgy a jutalmazás, mint pedig a segélyezés jogosultságát az illető szakiskola tanári kara határozza meg, s erről az egyesületet megfelelően értesíti.

4. A jutalmazásra és segélyezésre szolgáló összeg egyenként 30.-P, így a 150 P öt egyenlő részben öt alerdész tanuló között lesz kiosztandó.

A jutalmazás és segélyezések esetenkénti megtörténtéről kérik, hogy „Az Erdő“ szaklapunkban az adakozó miskolci erdőigazgatósági segédszemélyzet felemlítésével nyilvános közlést adjunk.

Kérem ezen bejelentésem tudomásál vételét és a miskolci kartársak kívánsága szerinti eljárásunk jóváhagyását. A közgyűlés a bejelentést tudomásul veszi és eljárásunkat jóváhagyta.

A miskolci kartársaknak e szép és nemes eljárásukért hálás köszönetet mondunk és kérjük őket, hogy eredményes munkájukkal a jövőben is legyenek segítségünkre.

Az utóbbi időben mind többen kapcsolódnak be egyesületünk taggyűjtő munkájába és egyesületi életünk irányításába. A magunk részéről ezt a költséget és fáradságot nem kímélő munkálkodásukért meleg szeretettel mondunk köszönetet és kérünk mindenkit, hogy a jövőben még fokozottabb mértékben tevékenykedjenek egyesületi életünk felvirágoztatásán. Külön ki kell emelnünk: Szij Ferenc, Daróczy Márton, Gunszt Ferenc, Weinrauch Gyula, Paulyuk Gyula, Székelyhidi Vilmos, Bezeréti Lajos, Orosz Imre, Szigeti Vendel, Rádóczi Gyula, kartársakat, a komáromi és a gödöllői erdőigazgatóság személyzetét.

Én a magam részéről befejeztem egy évi működésünkről szóló beszámolómat, a vállalt kötelezettségnek igyekeztem tőlem telhetőleg eleget tenni, s ha ez nem is sikerült oly mértékben, mint azt jogosan remélhettem, ez nem rajtam mullott.

Amikor arra kérem a t. közgyűlés minden tagját, hogy a hely-

zet komolyságának megfelelően tárgyilagosan és szenvedélytől mentesen tárgyalja meg a jövőben követendő eljárást, akkor remélni merem, hogy az eddigi szokásoktól eltérően nem azon vitatkozunk, amit már annyiszor elmondottunk, s amit minden tagunk nemcsak tud, de érez is, hanem a júniusi lapunkban 8 pontban lefektetett sérelmeink alapján állva, megbeszéljük azokat a módozatokat, melyek ezen sérelmek megszüntetéséhez vezetnek.

Ügyvezető elnök felkéri a főszámvevőt jelentésének megtételére.

Főszámvevő: Igen tisztelt Közgyűlés! Ma egy éve annak, hogy az igen tisztelt közgyűlés bizalmával tisztségemet elfoglaltam. Ezen idő alatti működésemről jelentésemet az alábbiakban teszem meg.

Az 1940. év eseményekben gazdag, anyagiakban azonban szegény volt, amit a zárszámadásból is láthatunk. Elsősorban az 1940. évi zárszámadást ismertetem:

Mult évi bevételünk összesen	8040 25 P.
Mult évi kiadásunk összesen	<u>7813 98 P.</u>
Készpénz maradványunk	226·27 P.

az előző évi 9589 30 P. maradvánnyal együtt az egyesület készpénzvagyonára 1941. év végén 9815·57 P.

Az egyes címeknél történtek túllépések, de az előirányzott összeget a kiadás nem haladta túl.

Az 1940. évi zárszámadások felülvizsgálása 1941. február 15-én Tomka József pénztári ellenőr és a számvizsgáló bizottsági tagok részvétele mellett történt meg.

Felkérem a számvizsgáló bizottságot, hogy erre vonatkozó jelentésüket a közgyűlésnek tegyék meg.

A számvizsgáló bizottság nevében Kiss József teszi meg jelentését:

Tisztelt Közgyűlés, kedves Kartársak!

A zárszámadást felülvizsgáló bizottságba beválasztott Tarnai Gusztáv kartársunk hivatalos elfoglaltsága miatt folyó évi február hó 16 án megtartott zárszámadás felülvizsgálatán nem jelenhetett meg, engem kért meg, hogy helyette végezzem el feladatát.

A fenti napon Tatára utaztam, ahol vitéz Szekeres Károly elnökünk, Cservenka Ferenc titkárunk, valamint Pálmai József pénztárnokunk jelenlétében, Schwentner Antal és Cseh János kartársunkkal, valamint az éppen ott tartózkodó Tomka József pénztári ellenőr kartársunk közreműködésével az 1940. évi pénztári napló bevételi, valamint kiadási tételeit tételről tételre, az okmányok szerint felülvizgáltuk és azt rendben találtuk, miért részükre hálás köszönetünk nyilvánítása mellett kérem a t. közgyűlést, hogy a felmentvényt megadja.

Közgyűlés a felmentvényt megadja.

Azonban engedjétek meg, hogy a naplók vezetésére és egyes más dolgokra megtegyem észrevételeimet.

1. A pénztári napló egyik oldalán mindig a bevétel legyen tárgyalva, a másik oldalán a kiadás. Ha így üresen marad is néhány

lap, akár bevételi, akár kiadási oldalon, az áttekintés sokkal világosabb és egyszerűbb.

2. Kifizetéseket csak abban az esetben lehet nyugtára teljesíteni, ha az szabályszerűen felül van bélyegezve, bélyeg nélkül csak elismervény adható.

3. Az elismervényre kifizetés csak úgy eszközölhető, ha alá van írva.

4. Az utiköltség felszámításánál a menetjegy melléklendő, hogy az összeg helyes felszámítása ellenőrizhető legyen. Az elismervényen mindig feltüntetendő az utazás célja.

5. A pénztári ellenőrök szabályosan minden hónapban mindkétten megjelennek a napló felülvizsgálására, ez nézetem szerint felesleges és költséges, mert hisz 80—100 tétel felülvizsgálására egy ember is elegendő.

A két megválasztott ellenőr egymásközt elintézheti, hogy melyik hónapban melyikük ellenőrizze a naplót, s módjukban van az előzőleg ellenőrzött hónapot is átnézni, viszont ez az egyesületnek anyagi haszonnal is jár, példa erre a két ellenőr havi utiköltsége 15 P., ez évente 180 pengő. Ha felváltva végzik a munkát, úgy az évi kiadás ennek csak fele 90 pengő, így 90 pengő évi megtakarítás érhető el.

6. A portókölség elszámolása póstakönyv alapján történjék és pedig indigóval átírható póstakönyv fektetendő fel, amelyből az eredeti példány kitéphető és a pénztári napló okmányokhoz csatolandó.

Ezek volnának azok az észrevételek, amelyek a jövőben a pénztári napló vezetésénél tekintetbe venni kívánatos volna, hogy az áttekintés és az okmányolás teljesen szabályos legyen. Kérem a t. közgyűlést, hogy ezen indítványomat elfogadni sziveskedjék.

Ügyvezető elnök válaszában rámutat arra, hogy éppen a költségek kimérése szempontjából választotta pénztári ellenőröknek fentnevezetteket, kik közül egy helybeli, a másik kartárs komáromi, mely igen közel esik Tatához. A többi észrevételt magáévá teszi és a jövőben ehhez alkalmazkodik. Közgyűlés az elnök bejelentését tudomásul veszi.

Főszámvevő folytatja a beszámolóját. Igen tisztelt Közgyűlés!

A zárszámadás bevételi hiányát a pünkösdi és a későbbi sorozatos bevonulásokkal lehet indokolni, amit a június, július, augusztus és szeptember havi beszámolók is világosan mutatnak.

A fenti bevételi hiányt sajnos még egy nagy hibával is lehet indokolnom, sőt kell is indokoljam. Az indokom pedig az, hogy a tagok létszámának jelentékeny része állandóan hátralékban van, sőt mondhatnám, hogy tekintélyes része nem is fizet, s ennél fogva a tagdíjhátralékok cca 9000 pengőt tesznek ki. Ezen tagdíjhátralékosokat épen úgy, mint a múltban az elődeim is, én is felszólítottam a tagdíjuk rendezésére. Sajnos ezen felhívásaimra igen kevesen mozdultak meg, és akik a felszólításaimra megmozdultak, csak a kisebb összegű hátralékosok voltak. Kérem az igen tisztelt közgyűlés hatá-

rozatát arra vonatkozólag, hogy ezen hátralékok milyen módon haj-
tassanak be.

Többek hozzászólása után a közgyűlés úgy határozott, hogy
először tegyünk lapunkban egy felhívást közzé, melyben felhívjuk a
hátralékok figyelmét arra, hogy a lap megjelenése után egy hónap-
pal mindazokat, akik hátralékukat nem rendezik, vagy erre vonatko-
zólag nem nyilatkoznak, az egyesület ügyészének adjuk át, a hátrá-
lékok behajtása végett.

Az 1940. év kiadásánál az előiránnyal szemben 1182. P.
megtakarítás mutatkozik. Ezen összeg a temetkezési segélyre előirány-
zott összegnél állott elő. Az engedélyezett összeget túlléptük és pe-
dig a tisztviselők tiszteletdíjánál, a nyomtatványok és irodaszerek be-
szerzéseknél, a sajtókamarai tagdíjnál, a választmányi ülés költségei-
nél és végül az előrenemlátható kiadásoknál.

A tisztviselők tiszteletdíjánál az alelnök és az ügyész tisztelet-
díja az előirányzott összegben nem szerepelt. A nyomtatványok és
irodaszereknél túllépés úgy adódott elő, hogy az átvételnél semmi
maradványt nem találtunk és a szükséges anyagokat be kellett sze-
rezni. A Sajtókamaránál a tagdíjat havi 5 pengővel emelték. Egy
rendkívüli választmányi ülés volt. Egyébb utiköltségeknél és kiadások-
nál a túllépés tetemesen felszaporodott, amit az egyesület átvétele,
ingóságok szállítása és a szerkesztői változás, illetve a szerkesztői és
kiadói engedély megszerzésénél merült fel

Tisztelettel kérem a t. közgyűlést, hogy ezen indokolt túlkiadá-
sokat tudomásulvenni és utólag engedélyezni szíveskedjék.

A közgyűlés a túlkiadást engedélyezi.

A legutóbbi közgyűlés óta egyesületünkbe való felvételét 196
kartárs kérte: Horbász András, Molnár István, Dáczer András, Ku-
csera József, Szobotis Béla József, Patyi László, Kozma Mihály,
Peidl Péter, Szekeres Sándor, Lantos Ottó, Pauza László, Papp Jó-
zsef, Bukri József, Pethő István, Járányi Károly, László Jenő, Geren-
csér Jenő, Szabolcs Károly, Vaszil Imre, Szabó István, Gulyás János,
Szilágyi István, Fábrián Imre, Sághegyi S. Tivadar, Vörös László,
Horki Ferenc, Tancos Károly, Ipaly György, Pintér János, Tuskó Jó-
zsef, Balázs János, Kroyer János, Rónay János, Mazál János, Ka-
mondi Ferenc, Tamás János, Erdélyi János, Szabó István, Kaisz Jó-
zsef, Balogh Jenő, Görög Géza, Komjáti György, Stercl Albert, Reiz
Nándor, Langoff József, Pleszka László, Laczy István, Horbász Béla,
Pocsil Péter, Görög Kálmán, Horbász András, Tancsik János, Minya
Nándor, Komlósi László, Zwinzák Alajos, Holberger Ferenc, Rajz
Rezső, Filkorn Viktor, v. Kertész Károly, Tuch János, Palyuk Gyula,
Horváth János, Loránth István, Szabó Lajos, Ábrahám Géza, Mik-
chalicska Kálmán, Krenc József, Cziganik József, Hlavai Pál, Szolgai
László, Javorek Zsigmond, Pölcz Kálmán, Takács István, Pósa Ist-
ván, Kocka Pál, Kecskeméti András, Harangozó Imre, Mengyán
György, dr. Orosz Károly György, Kerekes Pál, Madra József, Varga
András, Tóvári István, Komocsin Istvánt, Farkas G. Mihály, Hrabár

József, Molnár Pál, Kecskeméti Mátyás, Mengyán Ferenc, Faragó István, Mogor József, Elek Géza, Dikovec György, Kosztura Mihály, Petró János, Sipos János, Szabó András, Szatványi József, Kraftcsik Adolf, Pfau Jenő, Szendrei István, ernyei Nagy Domokos, Bene István, Leitner Antal, Tóth Szalkai Imre, Zsiska József, Bognár László, Bognár Imre, Sipos Ferenc, Hovosi József, Kurali István, Kerétá László, Dragusina Mihály, Szuborg András, Varró Ferenc, Bonkáló Ferenc, Borbély Béla, Tar Gyula, egedi Balázs Antal, Szarka József, Nagy Mátyás, Lőke Sándor, Spánitc Henrich, Géczy Póka József, Pintér Lajos, Csizsár Kálmán, Nagy Géza, Paszicsnyuk Ignác, Lazulics György, Karabélyos Gyula, Nagy László, Tamáscsuk György, Görög Tibor, Timár György, Baganics Miklós, Holczberger Pál, Abkorovits Győző, Bankáló Ferenc, Matrinec János, Éberhard Béla, Ress István, Tompa Klmán, Simon Lajos, Stanka Sándor, Maár Dénes, Szücs László, Baranyi Dezső, Kiss Jenő, Stanka Sándor, Nagy Károly, Ács András, Takács Ferenc, ifj. Sebők Mihály, Szilicsány Ferenc, Kosik János, Kőszegi Fenyőmagpergetőgyár, Simon Jenő, Ciegler Miklós, Szénási Ferenc, Tamási Endre, Molnár János, György Fazekas Pál, Sislák János, Németh János, Rózsa Lajos, György Fazekas József, Kovács Gyula, Dibusz Jenő, Táth Imre, Kórvölgyi Lajos, Szucsák Ferenc, Nagy István, Lengyel Pál, Párdi István, Bényei András, Pozsonyi József, Eiben Albert, Rogozsán, János, Körn Miklós, Scheff Géza, Stádlér József, Király Jenő, Toldi Imre, Stark Béla, Szép Gyula, Kiss Sándor, Csepcsényi Aladár, Puskás János, Imre János, Fűredi Jenő, Fekete János, Tomázy Zoltán, Dankó Emil, Bartók István.

Kilépésüket bejelentették: Ujvári Benjamin, Szemenyik Elek, Kiss János, Szilágyi István, Sziklai Béla, Csikvári Rudolf, Tóth Imre, Bihari Dezső, Dukát Bertalan, Németh István, Szarka József, Somosi János, Kecskés László, Szalai Péter, Gabnai József, Németh Károly, Pravecki János, Kárpáti András, Károly József, Németh Gyula.

Az elmúlt évben 3 kartársunk hunyt el, név szerint: Zsolnai Imre, Rejtő Róbert és Kothai István, emléküket szeretettel őrizzük. A közgyűlés örömmel üdvözli a belépett kartársakat és sajnálattal veszi tudomásul a kilépéseket.

Felolvasom az ismeretlen helyen tartózkodók névsorát: Bordiő Zoltán, Borbély József, Bálint Lajos, Magyar Ernő, Rusics Pál, Dózsa Pál, Baranyi Ferenc, Balogh Antal, ifj. Kovács Lajos, Berényi Dezső, Németh István, Iganits Ferenc, Lengyel Pál, Baumsteiner László, Kiss János, Lankovits Mihály, Marosits Pál, Szabó Lajos, Káplár József, Papp József, Lami József, Csizmadia Gyula.

Kérem az egyesület minden tagját, hogy akik nevezettek jelenlegi tartózkodási helyét ismerik, azt velünk tudatni sziveskedjenek, hogy az illetőket a legegyszerűbb köteles udvariasság szabályaira figyelmeztessük, mert mégis kell annyi jóneveléssel bírnia minden kartársnak, hogy legalább kilépési szándékát bejelentse és ne igyekezzék a vállalt kötelkzettsége alól az ismeretlenség homályában meghúzódni.

Ismertetem az 1941. évi költségelőirányzatot:

Bevétel: tagsági díjakból	10 000 — P.
előfizetési díjakból	528 — "
beiratási díjakból	300 — "
jelvényekért	100 — "
hirdetésekből	100 — "
kölcsön törlesztésből	500 — "
temetkezési segélyre	1 000 — "
egyéb bevételek	600 — "
átfutó bevételek	200 — "
	<hr/>
Összes bevétel:	13 328 — P.

Kiadás: tiszteletdíjakra	2 480 — P.
„Az Erdő” előállítására	3 000 — "
póstköltségekre	300 — "
lapelőfizetésekre	42 — "
vándorgyűlésre	800 — "
leltári tárgyak beszerzésére	50 — "
nyomtatvány és irodaszerekre	250 — "
sajtókamarai tagdíj	180 — "
választmányi ülés költségeire	700 — "
egyéb utiköltségekre	350 — "
írói tiszteletdíjakra	250 — "
temetkezési segélyre	1.000 — "
póstatakarékpénztár költségeire	200 — "
országzászó költségeire	600 — "
átfutó kiadásokra	600 — "
előre nem látható kiadásokra	500 — "
	<hr/>
Összes kiadás:	11.302 — P.

A bevétellel szemben 2026 — pengő előrelátható megtakarítás mutatkozik. A költségelírányzat kiadási részének összeállításánál a legmesszebbmenő takarékossgot vettük figyelembe. Tisztelettel kérem az igen tisztelt közgyűlést, hogy ezt teljes egészében elfogadni szíveskedjék.

A közgyűlés a költségelírányzatot teljes egészében elfogadta.

Beszámolóm végére érve tisztelettel búcsuzom és miután tisztégem a mai nappal lejárt, köszönetemet fejezem ki az igen tisztelt közgyűlés bizalmáért és kérem a jó Istent, hogy bőséges áldását adja az egyesületünk további működésére.

Közgyűlés a főszámvevő jelentését tudomásul vette.

Ügyvezető elnök megköszöni a közgyűlés bizalmát és miután megbízatása lejárt, kéri, hogy a közgyűlés válassza meg a korelnököt.

Közgyűlés egyhangúan Stubnya Mihály kartársunkat választja meg, ki elfoglalva helyét, 5 perc szünetet rendel el.

Korelnök elfoglalja szünet után helyét, s indítványt tesz a közgyűlésnek, hogy vitéz Szekeres Károly eddigi elnököt válasszuk meg, mert az elmúlt évi működése és személye biztosíték arra, hogy egyesületünk vezetése jó kezekben van.

A közgyűlés tagjai lelkesen ünneplik vitéz Szekeres Károly új elnököt, ki köszönetet mond a korelnöknek és átveszi az elnöki tisztiséget.

Ügyvezető elnök. Köszönöm a közgyűlés minden tagjának azt a szeretetteljes ragaszkodást, amit szerencsém van tapasztalni, ígérem, hogy úgy mint eddig is, minden tudásommal, igyekezetemmel azon leszek, hogy a közgyűlés bizalmára méltó legyek.

Az egyesület titkárának Cservenka Ferenc eddigi titkárt ajánlom. Nagy taps közben foglalja el helyét az újonnan megválasztott titkár. Főszámvevőnek Pálmai József eddigi főszámvevőt ajánlom. Élénk helyeslés, Pénztári ellenőröknek: ifj. Fekete József kartársakat kérem fel. Számvizsgáló bizottság tagjaiul: Kiss József, Varga Pál és Schwentner Antal kartársakat ajánlom.

Választmányi tagoknak: Szij Ferenc, Daróczy Márton, Szücs László, Gunszt Ferenc, Weinrauch Gyula, Scheili Lipót, Timár Ferenc, Orosz Imre, Loránth István, Szöllősi Sándor, Poprádi Kálmán, Markocsány Zoltán, Pasztorek Sándor, Tardos Ferenc, Paulyuk Gyula, Kis Tóth Tamás, Tarnay Gusztáv, Kovács Antal, v. Altay Emil, Székelyhídi Vilmos, Hunyadi József, Hevesi József, Barnóczky István, ernyei Nagy Domonkos és egy miskolci kartársat, akit a közgyűlés jelöl.

Miután Miskolcra csak Cseh János jelent meg, a közgyűlés Cseh Jánost választotta meg.

Póttagok: Tölgyes Lajos, Hauk Ferenc, Koszován János, Tihanyi István, Tomka József kartársakat ajánlja.

A közgyűlés fenti értelemben határozott.

Ügyvezető elnök. Nem mulaszthatom el, hogy meg ne emlékezek az erdészeti főosztály illetékes Urairól, akik részéről csak megértést és szeretetet tapasztaltam, s ezért indítványozom, hogy Molcsányi Gábor és dr. Ajtay Sándor Óméltóságainak táviratban mondjunk köszönetet. Lelkes és hosszantartó taps. Hálásan emlékezünk meg Schenkengel László kir. közalapítványi igazgató úrról, aki a közalapítványi kartársak érdekében tett beadványunkat méltányolta és a közalapítványi kartársak segítségére sietett.

A közgyűlés egyhangúlag elhatározza, hogy Schenkengel László közalapítványi igazgató urat táviratilag üdvözi.

Orosz Imre kérdést intéz az országos elnöki tisztség betöltésére.

Cseh János indítványozza, hogy e tisztségre Szij Ferenc kartársunkat válasszuk meg.

Szij Ferenc válaszában nem tartja magát e tisztségre megfelelőnek, ennek a tisztségnek betöltésére szerény személye nem megfelelő.

Scheili Lipót kéri a közgyűlés tagjait, hogy nagyobb propagandát fejtsenek ki a tagok beszerzése érdekében. Kéri a körzetek felállítását, hogy eredményesen dolgozhassunk jövőnk érdekében.

Endrődi Sándor a faipari termékek feldolgozásával szükségesnek tartja illetékesek figyelmét felhívni arra, hogy az alerdézi iskolában a szakoktatás fly irányban nagyobb teret nyerjen, mert a fának ipari

célokra való feldolgozása megkívánja a szakoktatás ily irányú kiterjesztését.

Gunszt Ferenc indítványozza, hogy a vezetőség tartson vándorgyűlést a pütkösi ünnepek alatt Perecsenyben. Ezen gyűlés előkészítését magára vállalja, s biztosítja annak sikerét. A közgyűlés ezen indítványt elfogadja, s utasítja a vezetőséget a gyűlés megtartására.

Hauck Ferenc panaszkodik a tagok közömbössége miatt, mert még sokan vannak, akik nem akarják megérteni, hogy az egyesületben van a helyük, s kéri a vezetőséget, hogy dolgozzon tovább is azzal az igyekezettel, amivel eddig dolgozott, mert akkor nem maradhat el az eredmény.

Poprádi Béla kifogásolja a nyolc elemi vagy négy középiskolai előképzettséghez kötendő szakoktatást, mert szerinte a nyolc elemi végzettség nem egyenlő a négy középiskolával, s így nem látja biztosítottnak a négy középiskolához kötendő szakoktatást.

Itt élénk vita keletkezik, többen szólnak a kérdéshez, s végül is az a vélemény alakul ki, hogy abban az esetben, ha a nyolc elemi képzettség egyenrangú lesz a négy középiskolai végzettséggel s ezen végzettséggel a segédtiszti státusz a karunknak biztosítatik, akkor megnyugosznak, ellenkező esetben azonban mindent el kell követni, hogy az iskolába való felvételhez csupán a négy középiskola költessék ki.

Titkár ismerteti Barnóczky István kartársunk írásbeli indítványát, melyben a debreceni kartársak azt kéri, hogy a közgyűlés a Nemzetközi Vásár idejében legyen megtartva, vagyis május hóban, mert akkor már jobban ráérnek a tagok a gyűlésre menni. A közgyűlés tagjai igen helyesnek tartják ezen indítványt, s utasítják a vezetőséget, hogy a jövő évi közgyűlés a Nemzetközi Vásár idejében tartassék meg.

Titkár felhívja a figyelmet az árvízkarosultakra és kéri a közgyűlést, hogy az előző évhez hasonlóan most is szavazza meg az 50 pengő segítséget. Egyhangulag hozzájárult a közgyűlés.

Főszámvevő kérdést intéz a közgyűléshez, hogy a még a régi vezetőség által öt szegénysorsú kárpátaljai kartárs gyermekének megsegítése céljából kiutalt 100 pengővel, mely ezidőszert Weinrauch Gyula kartársunknál van megőrzésre, mi történjen. A közgyűlés úgy határozott, hogy addig is, míg ezen összeg 5 részre való megosztása megtörténhet, az összeget az egyesület csekkszámlájára fizessék be.

Főszámvevő az alapszabályoknak díjmentesen való kiadásához a közgyűlés hozzájárulását kéri. A közgyűlés tagjai ezt méltányosnak tartják és ily értelemben határoznak.

Ügyvezető elnök előterjesztést tesz az ügyész tiszteletdíjának 300 pengőre való felemelésére. Ügyészünk minden alkalommal, fáradtságot nem kímélve eljár érdekünkben, s ezért, hogy hálánknak csak némi kifejezést adjunk kéri a közgyűlést, hogy az évi 300 pengő ügyési tiszteletdíjat szavazza meg. Lelkes taps közben egyhangulag megszavazza a közgyűlés.

A Z E R D Ö

XV. ÉVFOLYAM

1941. JUNIUS

6. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Tatára küldendők.

Köszöntünk Benneteket . . .

Az Üdvözítő feltámadásának szent ünnepén ismét életre kelt a magyar Szent Korona testének egy áldott tagja: Délvidék ismét magyarrá lett.

A sors kereke újra fordult. Az isteni Gondviselés és dicső honvédségünk vissza hozták az ezeréves szép haza egy részét. Az 1920-as trianoni rabbilincsből ismét letört egy darab. Fegyverrel vettük vissza azt a földet, amit fegyver nélkül oroztak el tőlünk.

Lehetetlen leírni, szavakkal kifejezést adni annak az érzésnek, amely most ebben az ünnepi mámorban eltölt bennünket. Örülünk minden kis rögnek, mely szétdarabolt gyönyörű országunkból visszatér, boldogan és szeretettel ölelünk keblünkre minden egyes megváltott magyar testvérünket.

Ezeken az ünnepi napokon túl a kitartás, a munka, a hazaszeretet össze fog bennünket kovácsolni, hogy együttes munkával, fanatikus hittel, elszánt lelkesedéssel dolgozzunk az egyetemes szebb és boldogabb magyar jövődőért.

Bácska — Délvidék dúsantermő és annyi magyar vértől áztatott földje népeddel együtt köszöntünk.

vitéz Szekeres Károly.

Ismét a ragadozókról

Írta: Dr. Vasvári Miklós.

Nagy érdeklődéssel olvastam „Az Erdő” folyó évi áprilisi számában a „Tiklő, sólyomvércse és egyebek” című közleményt. De nemcsak érdeklődéssel, hanem a legnagyobb örömmel is, olyan örömmel, aminőt az ember csak akkor érezhet, amikor rokonlelkűek körében méltánylásra talál az a gondolat vagy tárgykör, amelyet ő képvisel. Mint a ragadozómadaraknak hosszú idő óta kutatója legyen szabad nekem is szólnom fő-témáim ismerete érdekében.

Eléggé nem tudom megköszönni a cikk szerzőjének, hogy közleményével hangulatot kelt ragadozóink irányában, sőt érdekében is. Úgy látszik, erről a tárgyról nem lehet eleget írni, sőt mintha minden szalmacséplés-számba menne: az eredmény vajmi kevés. A ragadozókra nézve annyira szélsőségesen általánosító a legtöbb ember véleménye, hogy már szinte csodálkozni kell, ha hébe-hóba valahol az ellenkezőjével vagyis a tárgyilagossággal találkozunk. De leginkább azon csodálkozhatunk, hogy akik az élő természet nyitott könyvében lapozgathatnak, épen azok oly gyakran nem olvassák, nem látják a világosan beszélő bizonyítékokat. Sőt sokszor épen a félreértés, félreismerés az ilyeneknél a legszembeszökőbb. Hiszen el kell ismernünk, hogy nem épen könnyű mindig, legalább is bizonyos esetekben vagy körülmények közt, a fajok felismerése, illetve azoknak egymástól való megkülönböztetése, már pedig a legtöbb hiba és vétség épen ebből származik. Pedig ideje lenne már, hogy e téren a haladás meginduljon és csak fájlalni lehet, hogy a multban oly csekély érdeklődés mutatkozott a „mi” tárgyaink iránt. Persze ez nem azt jelenti, hogy bizonyos irányú érdeklődés nem mutatkozott, mert a világért sem panaszolhatjuk fel, hogy ragadozómadarainkból kevés került kézre. Sőt sokkal több, mint amennyinek „kézrekerülni” szabódott volna.

De a multon már nem változtathatunk, az biztos, azonban a jövőt másképp alakíthatjuk. És ha már így áll a dolog, főleg egy szempontot szeretnék tagtársaink figyelmébe ajánlani, ami különösen kell, hogy fontos legyen annak, akit a tudományos kutatás foglalkoztat. Nevezetesen helyrehozhatatlanul nagy kár, hogy a rengeteg vizsgálati lehetőség jórészt kihasználhatatlanul maradt! Az ilyen természetű vizsgálatok ugyanis minél több vizsgálati anyagot kívánnak, és ez nemcsak a vizsgálatra kerülő madárpéldányok számára, hanem azok időbeli megoszlására is vonatkozik. Vagyis az eredményes vizsgálat-hoz sok anyag, sokféle időből szükséges. Vannak esetek, amikor az időbeli megoszlás épen olyan fontos követelmény, mint az, hogy abból a bizonyos madárfajból hány példányt vizsgál-

tunk meg. Hogy azután nem is egyféle szempontból értendő ez, azt mindenki beláthatja. Különösen azonban három tekintetben fontosak a most mondottak és pedig 1. az egyes fajok előfordulási körülményeinek ismerete, 2. a korjegyek és szaporodási viszonyok vizsgálata és 3. a táplálkozástani tanulmányok érdekében.

1. Az előfordulási körülményekre nézve nem lehet elég adatot szerezni. Itt is azt kell mondanom, amit általánosságban az adatok mennyiségéről tartanunk kell, hogy minél több a bizonyíték valamely kérdésben, annál inkább állapíthatunk meg bizonyosra valamit. Az előfordulás lehet csupán átmeneti jellegű, főleg ha valamelyik madár rövidebb-hosszabb ideig tartózkodik a vonulás időszakában valahol. De lehet az ilyen „vendégszereplés” a vonulási időn kívül is, még pedig akár hányszor a fészkelési időszakban. Tehát a fészkelés még nincs bebizonyítva, ha valahol pl. valamelyik sas-félével a költés időszakában találkozunk. Ez a tétel azonban ugyanilyen érvénnyel bír más fajokra nézve is, mert pl. a vándorsólyom is tartózkodhatik nyáron oly vidéken, ahol nem költ. Az ivarérettséget ugyanis különösen a nagyobb ragadozók, pl. a sasok nem az első, hanem csak a második és harmadik évben érik el és az ilyen még ivaréretlen példányok szabadon kóborolhatnak a fészkelés szakában csak úgy, mint egyébkor. Mint tudjuk, ugyanígy van a fehér és fekete gólya esetében is. Nem egészen ide tartozik, de megemlítem e helyen azt is, hogy a héja, legalább is a tojó, ivarérett már az átszíneződés idején, amikor a „kendermagos” rajzolatú tollakból még csak kevés jelentkezik, többnyire a torok és a combok tájékán.

De az előfordulási viszonyokhoz nemcsak az időbeli, hanem tér-, illetve terepbeli tényezők is hozzátartoznak. Sőt az előfordulási hely részletes ismerete a legfontosabb a tudnivalók szempontjából, az életnyilvánulásokra nézve a legszükségesebb felvilágosításokat adja. Amikor ugyanis ezekről beszélünk, meg kell gondolnunk, hogy az élettérről van szó, ahol lefolyik nemcsak a madár, de a vele egy területen levő más lények élete is. Épen ezért nem elég figyelemmel kísérni magának az illető madárfajnak szem elé kerülő példányát vagy példányait, hanem tekintetbe kell vennünk az összes kísérő „körülményeket” is, amelyek mindegyike befolyásolhatja a madár életlehetőségeit. Ha nem is részletezném ezeket, mindenki könnyen beláthatja, hogy a terület felszíni alakulása (hegy, síkság, erdő, mező, folyó-mellék stb. stb.) mind nagy hatással vannak a rajta élő lényekre. A madarakra nézve ez a hatás fokozottan felkelti a figyelmet, mint ahogy a többi kísérő jelenségek is épen a madarak életében jobban szemünkbe ötlenek, mint más állatoknál. A madarak élete ugyanis általában, eltekintve a nagyon rejtetten élő fajoktól, jobban megnyilatkozik,

legalább is a kutató előtt, mint pl. az emlősöké. Nagy kára a vizsgálatoknak, hogy legtöbbször figyelmen kívül hagyják a madarakkal egy területen élő egyéb állatokkal való kapcsolatokat, illetve azokat a kölcsönhatásokat, amelyek ismerete nélkül tulajdonképpen nem érthetjük meg a madarak életét sem. Az ilyen szélesebb látkör nélküli „vizsgálatok” és még inkább az eredmények, „megfigyelések” leközlése sokszor nélkülözi a bizonyító erőt. Megnyugtató érzés tölt el, hogy már huzamos idő óta igyekszem hazai madártani kutatásunkban ezt az „irányt” meghonosítani és ahol csak tehettem, azon voltam, hogy ragadozómadaraink életnyilvánulásait minél több oldalról világítsam meg és másokban is felébresszem a kedvet az ilyen irányú munkálkodásra.¹

2. A ragadozók korjegyzeit és szaporodási viszonyait említettük fentebb. Ebben a tekintetben sok megfigyelési adat és vizsgálati anyag, bizonyíték szükséges. A már említett héja át-színeződésének ismerete érdekében hozom fel, mennyire kár hogy ennek a rosszhírű ragadozónak nem egykönnyen lehet a fiókáit meggyűrűzni, — nem engedik ugyanis felnőni a fiókákat a vadovás érdekében, — pedig az életkor pontos megállapítása így biztos volna. Mint mondtuk, a tojó általában már a „születés” utáni következő évben költ, amikor még a végleges öregkori tollruha csak kezd jelentkezni, míg a hím úgy látszik, később válik ivaréretté. De a ragadozók gyűrűzése igen ajánlatos lenne különösen azért, mert a vonulási útjuk, tehát az átvonulási terület, a téli szállás, valamint a települési viszonyok stb. ismerete nagyon megkívánná ezt. Bárcsak e sorok olvasói megszívlelnék a hazai madártan érdekében e kérést! Nem hiábavaló a gyűrű rátétele a ragadozó lábára, elég sok a kilátás, hogy a gyűrűző viszontlássza legalább is a kis fémlemezt, vagy hírt kapjon a gyűrűs madár megkerüléséről. Gondoskodnak erről azok, akik a ragadozókat lövik! E tekintetben nem tartottam épen szerencsémnek, hogy a parlagisas (*Aquila heliaca* Sav.) két fiókája közül, melyeket a Vértesben 1939 nyarán megjelöltem — ez a kettő volt eddig összesen hazánkban meggyűrűzve e fajból — egyiket már az év novemberében Szlavóniában elejtették.

Ami a szaporodási viszonyokat illeti, különösen érdemes egy-egy vidék ragadozóinak települését, vagyis bizonyos nagyságú területen állományuknak a mennyiségét és annak a területen való eloszlását megismernünk.² Ebben a tekintetben a

¹A Szeged—Királyhalmon működő M. Kir. Alerdészi Szakiskolán 1930-ban e tárgyról több napon át volt alkalmam előadássorozatot tartani.
A szerző.

²Az ilyen irányú kutatások fontosságára már régebben is felhívtam volt a figyelmet „Cinegeféléink viszonylagos gyakorisága” c. cikkemben. („Az Erdő” 1933.)
A szerző.

Fentebb tárgyalt kölcsönhatásoknak ugyancsak nagy a jelentősége! Valamely ragadozó állománybeli mennyisége természetesen elsősorban az összes kísérő tényezőktől függ. Tudjuk, hogy a kisebb fajoknak — amelyek általában szaporábbak a nagyoknál — telepes fészkelése is gyakori, ilyen pl. a kék vércse (Falco vespertinus L.). Ennél a fajnál a kis területen összecsoportosuló fészkelést különösen a vetési varjak telepes fészkelése teszi lehetővé, de ehhez az adottsághoz még mint legfontosabb ok az járul, hogy a főleg rovarévo kék vércse a megfelelő helyeken bő táplálkozási lehetőségeket talál. Kétségtelenül vannak a nagyobb, illetve közép nagyságú fajok közt is olykor sűrű településűek. Így a barna kánya (Milvus migrans Bodd.) a folyók melletti ligeterdőkben, a hal- és más táplálékban való bőség miatt, tetemes számban fészkelhet. Ennek a kérdésnek a tárgyalása közvetlenül átvezet bennünket

3. a *táplálkozási viszonyok* kutatására. A „ragadozók”-nak tulajdonképeni fontossága épen ezekben tetőzik, sőt mindaz, amit eddig róluk írtak vagy amit irányukban tettek bárhol is, elsősorban a táplálkozásuk, a valóságos vagy képzelt károosság miatt történt. Hogy ennek milyen a hatása a ragadozók ma is „életben levő” állománya szempontjából, arról eléggé tanuszkodhatnak a természetvédelmi törvények, melyek már közel három évtizede szükségesnek tartják a ritkuló fajokat, *tekintet nélkül arra, hogy hasznosak-e vagy károsak*, megmenteni a pusztulástól. Ezzel azonban nem akarjuk mondani, hogy a lőfegyver vagy akár a mérge az, amelynek kizárólag tulajdonítható a nagymérvű megritkulás, mert ebben jelentős része lehet a létérdekek veszélyeztetésének is, ami ismét nem egyszer az erdőgazdálkodás következménye. Erdők, erdőrészek vagy akár csak az alkalmas fészkes fák kivágása is ebbe a kategóriába tartozik.

Maguk a táplálkozási viszonyok ismerete, mint az eddigiekből is sejthető, ugyancsak megkívánja a minél terjedelmesebb anyagot, vagyis a minél több időszakból származó gyomortartalom- és köpet meg eledelmaradvány vizsgálatát. Ezen a téren rendkívül sok a tennivaló!³ Sokat mondhatnék ide vonatkozólag, de a szűk tér ezt nem engedi, csak azt szeretném hangsúlyozni, hogy aki ilyen irányban segít, az nagyon sokat lendíthet a magyar madártani kutatásban! Hogy mennyi kínálózó alkalom volt kihasználatlan a múltban, ami jövétlen hiba, azt már fentebb érintettem.

Jelen soraim tehát ismét azt célozzák, hogy ragadozóink megbecsülését fokozottabbá, vizsgálatukat, tanulmányozásukat

³A kis sólyom („törpe sólyom”) táplálkozásának ismerete azonban épen a vizsgálati bizonyítékok alapján, sokkal jobban áll ma már, minthogy elhíhető lenne a kacsá, liba vagy túzok levágása. Erre nézve más helyen is kitértem már. A szerző.

ütemesebbé tegyük és ehhez a nagyjelentőségű munkához ké-
m a t. Olvasók megértő támogatását!⁴

⁴Ragadozómadaraink pontosabb ismerete érdekében utalok „Az Erdő”
hasábjain megjelent korábbi cikkeimre is. Ezek: „Téli ragadozómadaraink”.
(1931. dec.) — „Fészkelő ragadozómadaraink”. (1932. jún.—júl.) — „A héja ga-
lambászati jelentősége”. (1932. dec.) — „A fogoly és fácán ragadozómadár-ellen-
ségei”. (1933. dec.)
A szerző.

Főerdész Úr!

Sok szó esik jó néhány év óta az erdészeti segédszemélyzet helyzetéről. Az bizonyos, ha a kar két tagja találkozik, a legszükségesebb szavak után a kar sorsa a további beszéd tárgya. Vannak nyugodt, komoly beszélgetések, vannak lázadozó, sőt vannak túlzásba hajló eszmecserek is. Abban azonban mindegyik egyet ért, hogy a kar egyetemes ügye nincs rendben, nagyon elhanyagolt, gyökeres rendezésre vár. Mindegyik az okot keresi. Fölfogása szerint látja is. Aztán a kór megállapítása után fölcsap egyik-másik orvosnak. Sorolja, olvasás nélkül mondja, hogyan lehetne, hogyan kellene a beteg helyzetet gyógyítani.

Egy ilyen beszélgetést mondok el. Nem kitalálás, nem mese, megtörtént. Szereplői ma is élnek. De mivel az eszmecsere tárgya ma nagyon is előtérben van, a kartársak okulhatnak. Megláthatják azt az utat, amelyiken haladniuk kell, hogy készségükkel, ügyszere-tetükkel, munkakörüknek teljes betöltésével és nem utolsó sorban a tőle elvárható fokú műveltségével rászolgáljon az elismerés és meg-becsülésre. A kar sorsát intéző magas köröknek pedig a figyelmét hívja föl a karral szemben tartozó kötelezettségeikre. Ne feledjék el, hogy ilyen is van.

Nyugodt, mindent látó, mindent érdem szerint megítélni volt a szereplők egyike, nehezen fékezhető indulatu, a szükségeseket azon-nal megoldani akaró a másik. Mind a kettő ízzig vérig magyar, lán-goló hazafi a legjavából. Nagyon becsülték egymást. Amikor talál-kozhattak, beszélhettek egymással, szinte kiegyenlítették az egymástól eltérő temperamentum és nézetbeli különbségeket, mindkettő közös-örömére.

Az általános körülmények és az erdészeti segédszemélyzet vajúzó helyzetének következményeként a gyors megoldást kívánó kartársé volt a szó. Nem is engedte szóhoz jutni felháborodásának lázában a nyugodttabbat. — Becstelenül bánnak el velünk, — kezdte tűzben égő gondolatának kitörésével. Sorsunk intézői nem akarják észre venni a mi különleges, hátrányos helyzetünket. Nem számít a képesítettség, a hivatalsszolgák fokozatában vagyunk. Megkövetelik a képesítést meg-haladó munkakör betöltését. Senkinek nem jön eszébe meghatározni,

Amikor kezdődik, amikor fejeződik be a napi munkája, csak végezze el a sokszor állatian sok munkát. Jelentéktelennek, természetesnek találják, hogy a vadonban, emberektől, a mindennapi életszükségletektől, a társadalomtól kizártnak, vagyonok teremtése, fejlesztése és megvédésére az Istentől elhagyott helyeken éljük le életünket. Az sem hatja meg sorsunk intézőit, hogy a foglalkozásunkból kifolyólag, a vidék lakóinak nagy része, — vagy falopás, vagy orvadászat, vagy tilosba legeltetés miatt ellenségünk és ennek következményét viselnünk kell. Nem törődnek a családnevelés kiáltó nehézségeivel. Nem fáj senkinek gyermekeink egyoldalú, hiányos nevelkedése. Nem érdek senkit javadalmunk elégtelensége. Nem látja meg senki, sokszor putrinak nevezhető lakásunk alkalmatlanságát. Mindent, néha még a lehetetlent is elvárják tőlünk. Mindezekért kapunk sok helyen szégyenletes dotációt, kapunk cseléd sort, kapunk irodaszolgái státust, nincs érdem szerinti megbecsülés, nincs címünk, amilyent megérdemelnénk, de van megvetettségben és kiközösítettségben részünk, de ebből aztán bőven...

Mondta volna a sérelmek tömegét talán egy óráig, talán egy napig is. Amikor a nyugodtabb természetű azt látta, hogy a keserűség áradatának vége nem lesz, tiltakozásra emelte kezét. A kevesebb türelmű ezt látva elhagyta a panaszok csokorba szedését és kérdően nézett a nyugodtabb kartársára.

Sokban, talán mindenben igazad van, mondta a társa. Csak elefedted azt, hogy a korrallal, idővel minden megváltozik. Átalakul, tökéletesedik. Ez alól az átalakulás alól semmi sem kivétel. Maga az ember sem. Az átalakulás magával ragadja az embert is. Egy ideig tiltakozik, védekezik ellene az ember, a saját, sokszor az egyéni hatalmát féltve, aztán belátja, minden tiltakozás, minden erőfeszítés a kor haladó parancsával szemben csak báb, árnyék szerep. Ez a helyzet igazad van, túl erősen domborodik ki az erdészetnél. Itt valóban féltve őrizték a régi elavult hagyományokat. Csak én. Így történhetett meg aztán a volt fölöttesekre nézve nem igen dicséretes körülmény, hogy akkor, amikor maguk részére minden lehető rangot, a velejárókat és díszet kieszközöltek, az alárendeltjeikről akiknek sorsa a sok dísz felvett fölöttesektől függött, megfélemlítettek. Ez minden esetre a visszaélés erős mérve. Úgy látszik, az élet, a sors által az alárendeltjeik részére, de az Ő kezeikhez továbbítás végett adott javakat nem továbbbízták, nem adták át az illetékeseknek, hanem megtartották maguknak azt is, a saját fényük, nagyságuk gyarapítására. Tudjuk, így volt a múltban. Sejtjük, tudjuk, nem így lesz a jövőben. S hogy ebből a szempontból megnyugtassalak, elmondom Neked két esetet, az új kor történéseiből. Figyelj.

Az egyik egy sok oldalú munkával áldott állami hivatalnál történt, ahol az ügy és munkaszeretet gyönyörű erénye a hivatalfőnök úrnak. Ezen a téren hűséges árnyéka az alárendeltje, az erdőőr. Történt aztán, hogy mint mindnyájunknál előfordul, kartársunkat is előléptették. Erdőőrből főerdőőr lett. Az örömhírt azonban nem közölte

a megérkezés napján alantosával. Nagyobb örömmel, tekintély emeléssel gondolta összekapcsolni. A következő nap reggelén kartársunk a vezetése alatt dolgozó 146 munkás névsorának felolvasását éppen befejezte, amikor a munkás csapat egyik oldaláról, a munkások hangos jóreggelt kívánását hallja. Lábújhegyre emelkedve, a munkások fejefölött átnézve, látta, hogy a főnök ura jön. Nem lepte meg, nem volt ritka eset a hajnalban találkozás. A kis munkás hadsereg pillanatok alatt nyillott szét, s a kis utcán, az ember sorfal között találkozott a főnök az alantossal. Üdvözlés, tiszteletteljes jelentés a létszámról. A hivatal Főnök úr a hely magasabb pontjára ment, a munkásokat félkörben maga elé állította és mondta. Munkások! Hivatatlunkat és mindnyájunkat nagy kitüntetés ért. A nagyméltóságú földművelésügyi Miniszter úr az erdész urat főerdésszé léptette elő. Ezt a magas kitüntetést nemcsak kora, hanem munkásságának jutalmaként kell tekintenünk. A mai naptól tehát nem erdész, hanem főerdész a címe, a megszólítása. Megértette mindenki? Meg. Isten éltesse soká a főerdész urat, kiáltották kórusban a munkások. Aztán a hivatalfőnök úr kartársunkhoz fordult. Kinevezéséhez saját részéről gratulált és az őszinte kézzszorítás után átnyújtotta a kinevezési okmányt bocsánat kérés kíséretében, hogy az örömhírt nem este, hanem reggel közölte. Kartársunk csak annyit mondott még. Szemeim fátyolosak voltak, de nem a kinevezés örömétől . . . Ne szólj, várj, mondom a másikat is. Ez is állami hivatalnál történt. — Magasrangú miniszteriumi urak járták, vizsgálták a hivatalok munkáit. Az egyik hivatalnál a külső munkák alapossága megnyerte a magasrangú urak tetszését. Minél tovább értek, minél többet láttak, a tetszés fokozódott. A bejárás végén a miniszteri urak egyike teljes meglepedésének adott kifejezést és gratulált a hivatal főnökének a munka szép eredményéhez. A hivatalfőnök mélyen meghajolt felettese előtt és a megdicséért munkát végző kartársunk fülehallatára mondta: — Méltóságos uram! Mély hálával köszönjük meg a magas elismerését. Részemről azonban kötelességemnek tartom kijelenteni, hogy a magas elismerést elért eredmény nem az én, hanem X. Y. (itt mondta kartársunk nevét, címét nem, azt talán szégyelte kimondani) érdeme. Az Ő erős akarata és fáradthatatlansága hozta létre a látottakat. A miniszteri urak a kartársunkhoz lépve kézzszorítással köszönték meg törekvését és további lelkes munkára buzdították. Ez a kartársunk azt mondta. Nem a magasrangú urak kézzszorítása, hanem főnöke őszintesége tette kimondhatatlanul megelégedetté.

Amikor idáig ért az esetek rövid elmondásával, egy pillanatra megállt, tekintete a messzeségbe fúródott, mintha kémlelné, látni szeretné a jövőndőt, aztán kartársára nézve mondta. — Hát mond, mik ezek, ha nem az új kor jelei? A türelmetlenebb lehajtva fejét, mondta. — Lehet, hogy igazad van. Lehet, hogy ezek már az anynyira várt új kor jelei. Lehet ez a vaskalapos világ temetése, de engedj meg, egy csöppet sem vigasztaló, hogy még mindig csak a jeleknél tartunk.

Szij Ferenc.

Altiszti kinevezések

A m. kir. földmívelésügyi miniszter az államerdészeti altisztek személyzeti létszámában Dombóvári Sándor (Valkó), Magyar Miklós (Nyíregyháza), Fodor István (Parasznya), Havasi János (Diósgyőr), Bezeréti Lajos (Miskolc), Tihanyi István (Kerepes), Bujtás József (Harasztpuszta), vitéz Szúhay Miklós (Kisvárd), Puska Pál (Ujhuta), Kereszthegyi József (Győr), Sziklai Lajos (Varbó), Cselédes Mihály (Gödöllő), Molnár István (Felsőbalog), és Karapa József (Ungvár) szakaltiszt- m. kir. főerdőőröket műszaki altiszt- m. kir. főerdőőrökké, Szabó István (Budaörs), Sztán András (Ókemence), Kraftsik Adolf (Ungvár), Lengyel János (Terézhalom), Zeithaml Aladár (Rozsnyó) és Hohrek István (Eger) I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőröket szakaltiszt- m. kir. főerdőőrökké, Varga István (Győr), II. oszt. altisztet I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrré, Szabó Mihály (Isaszeg) és Smalkó József (Szin) II. oszt. altiszt- m. kir. vadászokat I. oszt. altiszt- m. kir. vadászokká, Csernay József (Szilice), Forró Miklós (Rozsnyó), Kossey Péter (Ószemere), Eiben Albert (Nagybocskó), Sukály János (Csontos), Komjáti György (Huszt) és Anger László (Nagybocskó) ideiglenes minőségű II. oszt. altiszteket ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrökké, Matyóka Antal (Perecseny) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt gépésszé, Motruk László (Nagybocskó) és Lucc Ferenc (Hátmeg) ideiglenes minőségű II. oszt. altiszteket ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrökké, Skerhák Nándor (Kőrösmező) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt-gépésszé, Csorej Ferenc (Hátmeg) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrré, Kovács István (Lyuta) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt-gépésszé, Virág Árpád (Miskolc) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt-motorvezetővé, Matyóka Miklós (Malomrét) ideiglenes minőségű II. oszt. altisztet ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt-gépésszé, Hoffer Antal (Királymező) kisegítő szolgát ideiglenes I. oszt. altiszt-pályamesterré, Géczy József (Turjaremete) és Görög Géza (Bruzstura) ideiglenes minőségű II. oszt. altiszteket, továbbá Tomcsik János (Alsókalocsa), Lengyel György (Nagykirva), Prodán László (Dolha), Lednej György (Dolha) kisegítő szolgákat ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrökké, Molnár Lajos (Miskolc), Hedcegfalvi János (Budapest), Bartus János (Diósgyőr) II. oszt. altiszteket I. oszt. altisztekké, Kis Farkas Lajos (Szilice) és Mikle Mihály (Rahó) ideiglenes minőségű altiszteket ideiglenes minőségű I. oszt. altisztekké, Hidvégi József (Gödöllő), Molnár Pál (Komárom), Danilo János (Ungvár) és Danilovics Gyula (Sóhát) kisegítő szolgákat ideiglenes minőségű II. oszt. altisztekké kinevezte.

(1941. április 8.-án kelt 7915/1940. Eln. I—1. F. M. sz.)

A m. kir. földmívelésügyi miniszter az államerdészeti altisztek

személyzeti létszámába Popovits Istvánt (Tiszabogdány), Stark Pált (Kőrösmező) és Brechlicsuk Pál (Trebusafejérpatak) ideiglenes minőségű I. oszt. altiszt- m. kir. erdőőrökké, továbbá Popadinec Jánost (Dolha) ideiglenes minőségű II. osztályú altisztté kinevezte.

(1941. április 17-én 1244/1941. Eln. I—1. F. M. szám.)

A m. kir. földművelésügyi miniszter az udvari vadászati altisztek személyzeti létszámába Aradvári Józsefet (Visegrád) és Turai Mihályt (Valkó) ideiglenes minőségű II. osztályú altiszt- m. kir. vadászokká kinevezte.

(1941. április 17-én kelt 46.814/1941. I—1. F. M. sz.)

A m. kir. földművelésügyi miniszter az államerdészeti altisztek személyzeti létszámába a szakminősítéses altisztek csoportjába Kováts Károlyt, (Lajosmizse), ifj. Pravetz Antalt (Csákberény), Kiss Jenőt (Megyefa), Bérczy Bélát (Poroskó), Aposztl Miklóst (Szomód), Kralik Ferencet (Egeg), Sági Lászlót (Bustyaháza), Winkler Gézárt (Bustyaháza), Szeles Jánost (Bustyaháza), Bodor Lajost (Bustyaháza), Nagy Zoltán Jenőt (Gödöllő), vitéz Nagy Istvánt (Bustyaháza), Bedő Sándort (Füzérkomlós), Gáspár Lipótot (Püspöknádasd), Juhász Józsefet (Debrecen), Sümegh Sándort (Bustyaháza), Garami Lászlót (Miskolc), Polyánszky Endrét (Bustyaháza), Kovács Istvánt (Rahó), Paulovits Jánost (Eszkáros) és Magyar Józsefet (Kéthely) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt, m. kir. erdőőrökké; Geller Istvánt (Diósgyőr) és Papp Jánost (Diósgyőr) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt-vonatvezetőkké; Maár Károlyt (Gyöngyössolymos) és Teknős Lajost (Püspökszilágy) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt, m. kir. erdőőrökké, Gaál Józsefet (Hámor) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt-gépésszé; Dudás Lajost (Rahó), Lukatics Istvánt (Bustyaháza), Gábor Bélát (Makkoshotyka), Tóth Albert Jánost (Bustyaháza), Kelemen Pált (Bustyaháza), Puskás Lajost (Rahó), Fenyvesi Jenőt (Rahó), Dankó Emilt (Rahó), Szücs Sándort (Gödöllő) és Kocsárdi Károlyt (Gödöllő) ideiglenes minőségű I. osztályú altiszt- m. kir. erdőőrökké kinevezte.

(1941. április 18 án. 1.238/1941. Eln. I—1. F. M. szám.)

Egyesületi hírek:

Mult lapszámunkban nyomdahiba folytán a pénztári ellenőrök közül kimaradt Imre Péter, akit a közgyűlés ezen tisztségre megválasztott.

Március hó 30-án Budapesten megtartott közgyűlésünk úgy határozott, hogy lapunk útján hívjuk fel tagjaink figyelmét tagdíjhátra-

lékuk rendezésére. Ez alapon kérünk mindenkit, aki érdekelve van, hogy kötelességének tegyen eleget, mert az egyesületünk zavartalan működése ezt feltétlen megkívánja. Akinek nincsen kéznél csekklapja, az a postahivatalokban kaphat biancó csekklapot, melyre röviden a lapunk címlapján feltüntetett: MEVME Budapest 45.672-öt írja fel, valamint saját nevét.

Aki kötelességének nem tesz eleget, vagy saját hibájából benünket nem értesít, azt kénytelenek leszünk a közgyűlési határozat értelmében ügyészünknek átadni, hogy a hátralékot behajtsa.

Remélni merjük, hogy minden kartársunk átérzi a helyzet komolyságát és nem ad alkalmat nekünk arra, hogy ilyen eszközhöz folyamodjunk.

A több oldalról hozzánk érkezett levelekre, melyek a drágasági segély folyósításának sürgetését kéri szorgalmazni, értesítjük Kartársainkat, hogy ez ügyben a vezetőség már eljárt, s a legközelebbi időben ismét lépéseket tesz illetékes helyen.

Különtételék

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közölgék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Csizmadia Gyula Kecskemét, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Káplár József Gyótapuszta, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalu, Vince Sándor Budapest, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Pósa István Mezőhegyes. Csanaki György Brusztura, Fekete Boldizsár Királymező, Dél István Somogyfajsz.

Mély megrendüléssel vettük a hírt, hogy ifj. Fekete József pénztári ellenőrünket egy autó a szőnyi országúton elgázolta. Kartársunk súlyos belső sérülésekkel a komáromi kórházban fekszik. Reméljük, hogy állapota rövidesen jobbra fordul, s ismét élvezhetjük kedves társaságát.

Horváth aláírással hozzánk érkezett levélre érdemben válaszolni nem tudtunk, mert sem címét, sem teljes nevét nem közölte velünk. Nyilvántartásunkban igen sok Horváth Név van. Kérünk pontos címet.

Eljegyzés. Petrovics Marikát eljegyezte Szeles János kartársunk folyó hó 11-én Gödöllőn. Eljegyzésükhöz igaz szívvvel gratulálunk.

Pénztári beszámoló

Március havi befizetések folytatása: Harvölgyi Lajos Cserépfalu 2, Holczberger Pál Németmokra 8, Szij Ferenc Püspökladány 10'50, Bartók István Kőrösmező 5, Dankó Emil Kőrösmező 5, Roka Béla Ugod 12'50, Loránth István Zalaegerszeg 5, Fekete János Gödöllő 2, ifj. Fekete József Komárom 5, Vasvári Vilmos Pilisszentlászló 10, Gyenis János Petőczpuszta 3, Bruck Miksa Bp. 4'40, Nádaszky Richárd Bp. 20, Bakos Miklós Káptalanfa 10, Restyák Mihály Püspökhatvan 3, Novodarszki Gyula Diósgyőr 8 pengő.

Összes befizetések március hóban 1025'58 pengő.

Április havi befizetések: Tajnel János Gödöllő 3, Malusinszky Pál Gödöllő 8, Balogh Bálint Pilisszentkereszt 5, Fischer Géza 621 Alcsut 4'50, Sikrai Ferenc Bp. 10, Szucsák Ferenc Cserépfalu 2, Dudás János Nagyörzsöny 2, Hencz József Gánt 5, Szabó Márton Esztergom 3'50, Bozner János Szekszárd 3, Péter János Oroszmokra 1, Pikó Sándor Alsókalocsa 3, Urbán Ferenc Hejcze 2'50, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 10, Füsti Molnár Sándor Kaposvár 2, vitéz Juhász László Vál 4, Hunyadi János Pilismarót 3, Pölcz Kálmán Érd 3, Kasza József Pécs 2, Kováts József Veszprém 1, Cseh János Diósgyőr 1'50, Págyi József Bükkzentkereszt 6, Takáts István Nagykálna 12, Mészáros József Csesznek 5, Tatai csoport 27'50, Körn Miklós Terebesfejrpaták 6, vitéz Ferenczy György Lorántháza 6, Neumann Károly Vigánt 3, Bárány Sándor Kisújszállás 3, Pasztorek Antal Drégelypalánk 4, Horváth Gyula Nova 5, Szilágyi József Kapuvár 30, Szalczter Antal Tosokberénd 10, Polgármesteri Segédhivatal Bp. 5'94, Cödöllői Erdészeti hivatal személyzete 25, Illiás György Kőrösmező 3'50, Mocsári Rezső Putnok 7'50, Földi Imre Trebusafejrpaták 6, Grellneth János Pátkapuszta 1, Kiss Bertalan Orosháza 3'50, Magyar Béla Rudoltanya 5, Simon Dezső Szentmiklós 2, Bangó István Feketefalu 4'80, Bittmann Gyula Réde 5, Varsányi József Lovasberény 5, Tóth József Tardos 20, Müller István Csapak 15, ifj. Hessz József Iharkút 7, Sente József Szentpéterfölide 3, Stercel Albert Brusztusa 4'50, vitéz Nagy Bozsoki József Lilafüred 8, Uvkony Mátyás Szentmárton 3, Bililak András Gyimesbükk 7, Janas István Csikszentgyörgy 4, Orbán József Csikszentgyörgy 4, Sánta Pál Tusnád 5, Bándi Ferenc Verebes 5, Bodor József Lukafa 20, Tamás Jenő Nagyberki 10, Niszler József Alcsút 20, Párizs Antal Karád 5, Tasnás Jenő Nagyberki 3, Tóth István Vágerdő 13, Komossin István Vizár 2, Vancsura Antal Baja 4, Ősz István Lovászpata 6, Járányi Károly Vértesnána 3, Hamori Antal Tát 2'50, Patakfalvi József Zsigárd 9, Répás Gáspár Réde 5, Béri Imre Sopron 10, Sebők Sándor Huszt 12, Markocsány Endre Kerekhegy 23, Frey József Bárányfok 12, Horváth József Réde 5, Németh József Bakócza 0'50 P.

Április havi befizetések összesen 542'24 pengő.

Május havi befizetések: Rába János Vizvár 6, Bátony István Tasnádfürdő 5, Ferencz Imre Újtasnád 5, Pataky Árpád Szombat-

hely 15, Győrvári János Sárvár 30, Molnár András Hódmezővásárhely 5, Szűcs László Ravazd 15, Molnár József és Kummert Lajos Páty 15, Sziklai Béla Kaposvár 3, Tomázy Zoltán Kőrösmező 6, Fegyverneki Sándor Tiszabogdány 14, Puntigán Sándor Losonc 3'50, Taszkovics István Huszt 0'50, Péter János Oroszmokra 5, Hámori Antal Tát 3, Hevcsis József Zánka 7'50, Pákodi Gyula Buják 12, Horváth Lajos Egyek 1'50, Nádaskai Rihárd Budapest 20, Hejjas József Mecsekfalja 6, Cservenka Ferenc Tatai csoport 29'50, Füstölő Molnár Sándor Kapuvár 2, Teszárs Vilmos Abasok 4, Hencsei József Bükk-szentkereszt 12, Simonyi Antal Nőtincs 20, Jarosch Ernő Kisvárda 12'50, Varga Pál Réde 5, Baranyai János Pusztavacs 12, Tihanyi András Diósgyőr 5, Spingár János Letenye 3, Szigeti Vendel Trebusafejérpatak 14, Szabó Ferenc Uza 10, Antal János Gyöngyös-solymos 15, Mészáros Tibor Bükk-szentkereszt 6, Hencz József 2, Kapui Béla Diósgyőr 5, Kiss József Gödöllői csoport 9, Kiss Géza Kerecsend 12, Schmidtmajer Ferenc Bajna 3, Varga Sándor Ihar-kút 7'50, Keresztes János Brusztura 10, Slanszky Ernő Királysztől 7, Juhász János Miskolc 4, Garai János Zsák 10, Kovács Mózés Csikverebés 3, Hegedűs Mátyás Dunaszentbenedek 5, Farkas Lajos Döbrököz 20, Répási Ferenc Pécs 8, Orosz László Szombathely 5, Simon István Nagybarátfalu 4, Glerneth János Pátkapuszta 1, Józsa Kálmán Veszprémvársány 16, Ország Lajos Turjaremete 8, Kiss István Újiréz 10, Dávid Sándor Decs 3'50, Psenák János Bajcs 8, vitéz Ronahati István Felsőhárom 24, Mohos József Telki 10, Németh Ferenc Uza 6'50, Benkó Sándor Érsekújvár 5, Kurati István Szendehegy 3, Boda Lajos Jánosháza 12, Hegyi Antal Somogy-szentpál 12, Csalló János Dunakiliti 5, Barány Sándor Kisújszállás 3, Varga László Remetevasgyár 6, Kincses György Kelebia 12, Balázs Imre Somoskőújfalu 3, Lukács István Cserépváralja 10, Kopp Sándor Bajna.

Emlékműre befizettek : vitéz Ferenczy György Lorántháza 1, vitéz Nagy Bozsoki József Lilafüred 1, Tamás Jenő Nagyberki 1, Patakfalvi József Zsigárd 1, Markocsány Endre Kerekhegy 1, Malusinszky Pál Gödöllő, Pécsi Székeskáptalan erdészeti személyzete 11, Szigeti Vendel Trebusafejérpatak 1, Répási Ferenc Pécs 1 P.

Előző gyűjtéssel együtt 424'70 pengő.

Görgényszentimre Országzászlóra befizettek : Szi János Püspökladány 2, Szabó Márton Esztergom 1, vitéz Ferenczy György Lorántháza 1, Horváth Gyula Nova 1, vitéz Nagy Bozsoki József Lilafüred 1, Tamás Jenő Nagyberki 1, Markocsány Endre Kerekhegy 1, Vancsura István Baja 2, Malusinszky Pál Gödöllő 1, Szigeti Vendel Trebusafejérpatak 1, Schmidtmajer Ferenc Bajna 1, Répási Ferenc 1 P.

Előző gyűjtéssel együtt 58'60 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel :
Pálmai József
főszámvevő.

Szerkesztői üzenetek

Vasvári Vilmos Pilisszentlászló. Tagdíja 1941. április hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Balogh Bálint Pilisszentkereszt. Tagdíjhátraléka 1941. május hó 1-ig 3-90 P. Temetkezés rendezett.

Péter János Oroszmokra. Tagdíjhátraléka 1940. év végéig 41 P. Temetkezésnek nem tagja, ezt levelezőlapon kérje!

Kováts József Veszprém. Temetkezési segély rendezett. Túlfizetése nincs.

Mészáros József Csesznek. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 1 P. túlfizetése van.

Farkas Sándor Sükösd. Előfizetése 1941. július hó 1-ig rendezett.

Rubányi Ede Hidegkút. Előfizetési hátraléka 1941. május hó 1-ig 12 P.

Krunicker István Kérierdő. Tagdíjhátraléka 1941. május hó 1-ig 4 P. Temetkezés rendezett.

Takáts István Nagykálna. Tagdíjhátraléka 1941. május hó 1-ig 4 P.

Szalczér Antal Tosokberénd. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs. Neje tagdíja május hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Mocsári Rezső Putnok. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 3 P. túlfizetése van.

Simon Dezső Szentmiklós. 1941. évtől egésztagdíjas. Tagdíjhátraléka május hó 1-ig 4-50 P. Temetkezési segély hátraléka 1-50 P.

Ifj. Hessz József Iharkút. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetése van.

Bodor József Lukafa. Tagdíja 1941. szeptember hó végéig rendezett.

Tamás Jenő Nagyberki. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 1 P. túlfizetése van.

Párizs Antal Karád. Tagdíjhátraléka 1941. május hó 1-ig 6 P.

Niszler József Alcsút. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Hegyháti Miklós Keserű. Tagdíja 1941. június hó 15-ig rendezett.

Boros Sándor Csurgó. Tagdíja 1941. augusztus hó 1-ig rendezett.

Kummert Lajos Páty. Tagdíja 1941. június hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Tihanyi András Diósgyőr. 1940. május hó 1-ig féltagdíjas volt. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 10 P.

Spingár János Letenye. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 11-50 P.

Szigeti Vendel Trebusafejérpatak. Tagdíja 1941. év végéig rendezett.

Patakfalvi József Zsigárd. Tagdíja 1941. június hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 1'50 pengő túlfizetése van.

Markocsány Endre Kerekhegy. Tagdíja 1941. december hó 1-ig és Markocsány Endréné tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél hátralék nincs.

Pataky Árpád Szombathely. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 4 pengő. Temetkezés rendezett.

Neumman Károly Vigánd-pusztá. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 4 pengő. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetése van.

Zsidi Lajos Nagyhajmás. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 4 P.

Szépe István Géraháza. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 16 50 P.

Id. Molnár András Hódmezővásárhely. Tagdíja 1941. szeptember hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetés van. 1941. évtől egész tagdíjas.

Kiss István Újiráz. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 1-ig 26 50 P. 1931. évtől egész tagdíjas.

Bodor Lajos Zalaerdő. Előfizetése 1941. év végéig rendezett. Miért előfizető? Miért nem tag?

Szabó Ferenc Lesencetomaj. Tagdíja 1942. augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 1 P. túlfizetés.

Kincses György Kelebia. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 4 50 P.

Lukács István Cserépváralja. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 9 P. Temetkezés rendezett.

Orosz László Szombathely. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 5 P. Temetkezés rendezett

Keresztes János Brusztura. Tagdíjhátraléka mint fél tagdíjas 1941. év végéig 2'50 P.

Juhász János Miskolc. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Varga Sándor Iharkút. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 3 P. Temetkezés rendezett.

Egyesületünknel kapható:

Az erdőgazdasági segédszolgálat tennivalói.

Írta: DR. TOMASOWSZKY IMRE nyug. miniszteri tanácsos.
Könnyen zsebbenhordható, szolgálatközben igen jó gyakorlati kézikönyv. Ára füzve 4 pengő, vászonkötésben 5 pengő. A MEVME tagjai 3 pengős kedvezményes árban rendelhetik meg egyesületünknel, az összeg előzetes beküldése ellenében.

Pályázati hirdetés

A m. kir. alerdész-szakiskolák első évfolyamára az 1941—42. tanévben 104 tanulót lehet felvenni.

A felvételi kérvényeket 1941. évi június hó 15.-éig ahhoz a m. kir. alerdész-szakiskolához kell benyújtani, amelybe a pályázó felvételét kéri.

A részletes pályázati feltételeket az érdeklődők pósta-bélyegeken is leróható 40 fillér előzetes beküldése ellenében az esztergomi, a szeged-királyhalomi, vagy a görgényszent-imrei m. kir. alerdész-szakiskolától szerezhetik meg.

Budapest, 1941. évi május hó.

M. kir. földmívelésügyi Miniszter.

Pályázati hirdetés

A Coburg Hercegi Pusztavacsi Erdőhivatal pályázatot hirdet egy folyó évi július hó 1-én és egy folyó évi október hó 1-én Pusztavacson betöltendő erdőőri állásra.

Pályázhatnak törvényes képesítéssel rendelkező, kifogástalan előéletű, fogyatkozás nélküli, katonai kötelezettségüknek eleget tett, kifogástalan erdészeti gyakorlati ismereteiket igazolni tudó nő, vagy nőtlen egyének, kik háztartásuk vezetését biztosítani tudják.

A szolgálatbavétel egy próbaév kitöltése mellett történik.

Az állások javadalmazása a próbaév tartamára ezidő szerint: 600 pengő készpénz, 20 ürméter kemény hasáb tűzifa, 12 q buza, 30 q erdei széna, 3 darab szarvasmarha legelője, 1 kat. hold föld megszántva és természetbeni lakás konyhakerttel, szabály szerinti lődíj ragadozók és kártékonyak után, gyógykezelés.

Véglegesítés után szabály szerinti nyugdíjjogosultság, egyenruha- és bakancsjárandóság.

Okmányokkal felszerelt pályázati kérvények annak megjelölésével, hogy az melyik állásra vonatkozik, a *Coburg Hercegi Erdőhivatalhoz Pusztavacs*, Pest m. folyó évi június hó 10-ig nyújtandók be.

Szakiskolát végzett erdőőr, mintegy 700 holdas erdő kezeléséhez október elsejére kerestetik. Jelentkezhetnek középkorú, nő, kis családú és szerény igényű egyének. Fizetés meg egyezés szerint. Pályázók az eddigi működésükről szóló bizonyítvány másolatait küldjék uradalmi intézőség címére Torna (Abauj-Torna vm.)

Segéderdész, (adjunktus) nőtlen, lehetőleg gyakorlattal és némi német nyelvtudással, havi P. 200 fizetéssel uradalmi intézőségtől azonnali belépésre **kerestetik**. Kérvények „megbízható és kötelességtudó” jelígre a lap kiadóhivatalába kéretnek. 368/1941.

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. JULIUS

7. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszermindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csetetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

Mostoha gyermekek . . .

Kik lehetnek mások, mint az erdészet és vadászat csendes és szorgalmas műszaki alkalmazottai, akik hivatásuknál és elszórtáguknál fogva nem érnek rá saját ügyeikkel törődni, hanem kora hajnaltól késő estig, sőt azontul az éjszakába nyúló munkájukkal igyekeznek biztosítani az ország lakóinak egyik legfontosabb szükségleti cikkét, a fát.

E nagy munkájukban nem is vették észre egy ideig, illetve nem értek rá törődni azzal, hogy míg ők szorgalmasan dolgoznak, az életkörülményeik nagyon megnehezültek, csak azt érezték, hogy az a kevés javadalmazás, ami eddig is csak igen szűkösön biztosította a család megélhetését, az ma már sehogy sem elég ahhoz, hogy családjával együtt fenntartsa magát.

A kormányzatunk már a múlt év novemberében segítségére sietett a köz- és magánalkalmazottaknak, belátva a változott körülményeket és 7⁰/₁₀-al rendelte el a fizetések emelését. Ezt követően folyó év májusában ismét elrendelte a fizetéseknek 8⁰/₁₀-al való felemelését és ezzel enyhítette az áremelkedések folytán előálló nehézségeket.

Am csodálkozva állt meg mindkét esetben az erdészeti és vadászati segédszemélyzet, mert azt kellett tapasztalnia, hogy e rendelkezéseket csak egyes erdőgazdák tartották magukra nézve kötelezőnek, míg sok helyen úgy magyarázták, hogy az erdészeti és vadászati segédszemélyzetre e rendelkezések nem vonatkoznak. Hogy miért, erről hallottunk különböző véleményeket, melyek azonban nem tudták eloszlatni azt a meggyőződésünket, hogy az erdészeti személyzetről kellően

nem gondoskodtak, s ez váltotta ki azt az érzést az erdészeti személyzetből, amit a hozzánk beérkezett levelek bizonyítanak, hogy „mostohák vagyunk“.

A kormányzatnak a rendeletek kiadásával nyilván az volt a jó szándéka, hogy segítségére siessen minden egyes köz- és magánalkalmazottnak, miután a drágaság egyaránt sújtja az állam minden rendű és rangú polgárát, különösképen azokat, akik kényszerülve vannak, hogy a köz- és magánalkalmazásban keressék kenyerüket.

Az egyre sűrűbben érkező panaszok és kifejezett kívánások arra készítették a vezetőséget, hogy az erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzetet ért sérelmek orvoslása, illetve a rendeletek egységes alkalmazása végett kérelemmel fordul a Földművelésügyi Miniszter úr Önagyméltóságához.

A benyújtott kérelmünket alant közöljük:

Nagyméltóságú Miniszter Úr!

Kegyelmes Urunk!

Alulírottak, mint a Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete (Székhely Tata, Esterházy-utca 1.) vezetői, egyesületünk képviselőjében azon alázatos kérelemmel járulunk Nagyméltóságod elé, hogy a drágaság miatt eszközölt $7+8\%$ -os fizetésemelést az erdészeti és vadászati segédszemélyzetre is kiterjeszteni méltóztassék.

Kérelmünk támogatására előadjuk, hogy az általános drágaság minket is és pedig fokozott mértékben érint, mert csekély készpénzjárandóságainkon nem tudjuk a legszükségesebbeket sem beszerezni, természetbeni járandóságainkat pedig munkaadóink nagyrészen készpénzzel megváltják jóval a forgalmi értéken alul.

Úgy gondoljuk, hogy kérelmünket a mai nehéz idők eléggé indokoltá teszik, így azok bővebb indokolását mellőzzük.

Megismételjük tehát alázatos kérelmünket:

Méltóztassék a $7+8\%$ -os, a köz- és magánalkalmazottak fizetésére vonatkozó fizetésemelési rendelkezést az erdészeti és vadászati segédszemélyzetre is kiterjeszteni, illetőleg ezen rendelkezéseket reánk is kiterjedően magyarázni és pedig úgy, hogy a készpénzbeli és készpénzzel megváltott természetbeni járandóságaink emeltessenek a $7+8\%$ -kal.

Magunkat és kérelmünket Nagyméltóságod szíves jóindulatába ajánlva, maradtunk hazafias tisztelettel:

Tata, 1941. évi július hó 23-án.

Vitéz Szekeres Károly s. k.
elnök.

Cservenka Ferenc s. k.
titkár.

Dr. Almády Károly s. k.
ügyész.

Kivülállókhoz

A nemzeti összefogó érzés mindig és a történelem folyamán sajátos hullámzást mutat. Árpád véréből sarjadzott királyaink a szervezkedések útján hatalmas nemzeti állammá tették a magyar királyságot és a hatalmas szervezkedések eredményeként a magyar nemzet elsőrangú helyet küzdött ki magának Európa népei között.

A nagy nemzeti szervezkedések pedig apró egyesületekből tevődnek össze. Ilyen apró egyesület a MEVME is. Ezeknek az apró és előre meghatározott keretek között működő egyesületek összefogásából, közös szervezkedéséből kell kialakulnia a nagy nemzeti érzésnek. Hogy pedig ez a nagy nemzeti érzésünk egységes is legyen, szükséges az, hogy az ország népei kivétel nélkül egyesületekbe tömörüljenek. Ma annál inkább szükséges ez, hogy minden egyes erdész, erdészeti altiszt tagja legyen a minden politikától mentes MEVME-nek, hogy ezzel tanújelét adja annak, hogy tagja a nagy magyar nemzeti érzésnek.

E szent cél érdekében az alábbiakban azon erdészeti altisztekhez szólok, kik a MEVME-n kívül állanak.

Ha végig nézzük a mai magyar és végig nézünk a múlt nyugat államai között, látjuk azt, hogy az államok saját országhatárain belül különböző kis országos egyesületekből állanak. A magyar erdészeti altiszteknek is olyan országos egyesületre van szükségük, mely az előre megállapított és jóváhagyott keretek között és éppen a maga korszerűtlen temperamentumánál fogva az első legyen, amely meglássa, megérezze a bajokat és gondolkozzon azok orvoslásán. Olyan országos egyesületre van szükség, melynek tagjai bármiért, de mindig lelkesül, rajong, önfeláldoz, mely duzzad a tennivágytól, melyben van gerinc, van lélek, van akarat, mely nem alkuszik meg az adottságokkal, hanem ha kell, a saját véréből csiholt tüzzel gyújtja meg a fákyát és viszi, lobogtatja ezer akadályon, ezer poklon keresztül a kítűzött cél felé. Látjuk azt, hogy a múltban minden reformnak, minden újításnak, minden megharcolt harcnak az egyesületek voltak a kezdeményezői és lelkes, megalkuvást nem ismerő zászlóvivői, addig ma, minden elv, nézet, izmus, minden fekélyes ideológia, minden nyakatekert kísérletezés a mult gyilkos karmaiban hörög; ma, mikor már-már összezsap bushadt fejünk felett az igazságtalanság szennyes árja; ma, mikor minden erdészeti altiszt koponyájának azon kellene gondolkoznia, hogy hol üssünk rést, hol verjünk kiutat ebből a tespedő, torkunkat szorongató letargiából, akkor a MEVME-n kívül álló erdészeti altisztek és ezeknek nagyrésze, kik éppen koruknál és életkörülményeiknél fogva vannak hivatva gyógyírt önteni a tátongó sebekre, ahelyett, hogy a dol-

gok mélyére néznének, egyesületbe tömörülnének, hozzájárulnának az egyesület megerősítéséhez és ezen keresztül a nagy nemzeti összefogó érzést táplálnának, simulnak, tapadnak, hizelegnek, alkalmazkodnak, protekciót keresnek, mintha az az utolsó két évtized erdészeti pedagógiai rendszere csupa szív és agynélküli lakójokat nevelt volna.

Mit akarhat egy nemzet és annak kebelében egy kis MEVME egyesület, ha annak hivatott alkotó elemei része egy, az egyesületen kívül álló erdészeti altisztek nem tudnak akarni, nincsenek ideái, nem tudnak küzdeni saját sorsuk jobbrafordulásáért, ha ezzel használnak a nemzetnek, a MEVME-nek, önmaguknak és családjuknak. Lehet-e akkor jobbrafordulást várni? Beszélhetünk-e az egyesület szép programjainak beteljesüléséről akkor, amikor a kívülállók nem akarják megérteni azt az igazságot, hogy „egységben az erő”.

Szívettépő ezeknek a kívülálló kartársaknak az álláspontja, mert előttük bármily problémát vetünk fel, mindenre azt felelik: „jaj erről mi ne beszéljünk, ehhez mi nem értünk, ez a nagyok dolga”. Sőt egy-egy jobban beidomított még azt is hozzáteszi: „Isten ments, ha ezt N. N. meghallaná...” Így sóhajtozik a kívülálló kartársak tábora, kezét tördeli nyomorúságos helyzetében és tátott szájjal várja, hogy az a bizonyos galamb berepüljön.

Én nagyon sokat hallottam már a kívülálló kartársaimtól „ellátom a magam dolgát s nem törődöm semmivel”, ezt halljuk a mindennapi életben olyankor, amikor személyes áldozatokat, fáradozást, munkálkodást kérünk és várunk a kijelentéstétvétől. Vannak olyanok is, akik nem a himezés-hámozás leple alatt bújnak el e kényelmes szólások mögé, hanem megvannak, győződve, arról, hogy öntudatos erdésznek lehetséges nem egyesületi tagnak lenni. Mindkét kijelentés nagyon tetszetősnek tűnik fel, mely olybá tünteti fel gazdáját, mint aki hiú iparkodásoknak ellensége, a vásári zsbongástól félrehúzódik, muló babérokra nem pályázik és csendben-rendben végzi kötelességét az Úristennel, embertársaival és övéivel szemben.

Amint azonban tovább gondolkozunk rájövünk arra, hogy ha ezt el is hisszük, akkor már tévedtünk. Különösen téved az, aki vár jóhiszeműen, de el akarja hitetni velünk azt, hogy mint élő és gondolkozó lény az életért folyó harcban csak egy percig is megtudja állani a helyét az erdészeti társadalomban anélkül, hogy egyesületi tag legyen.

A tévedés azonban egészen jóhiszemű és ezért nem is akarom a kívülálló kartársaimat megróni, de megállapítom azt, hogy az említett kartársak nincsenek tudatában annak, hogy mit is értsünk a meglehetősen lejárt értékű „egyesületi tagság” szavak igazi és valódi jelentősége alatt.

A mindennapi életmegnyilvánulás közül néhány adatot

említek fel arra, hogy megvilágítsam a vitatott „egyesületi tagság” fogalom mibenlétét.

Van aki azt mondja: „Az erdész lássa el a hivatási kötelességét és ne törődjék mással”. Ez szépen is hangzik, de jóra való, gondos, törekvő erdész, ha eselleg észreveszi azt, hogy a képzett szaktudománya és végzett teljesítményei után az illetményei jóval alul vannak a tölgylevelés urasági inas illetményeitől; a minden szakképzettséget nélkülöző „főerdészek” kiütik a kenyeret a szakvizsgázott erdőőr, alerdész kezéből; a vasárnapi szentmise ideje alatt feletteseinél heti jelentést kell leadnia; valaki törvényes járandóságát megélhetési minimumát valakinek rosszhiszeműségéből, vagy hivatali közönyösségből nem tudja idejében kézhez kapni; vannak kik négy középiskolai és szakiskolai végzettség után még ma is cselédsorban élnek; vagy ne törődjön az erdész a lelke gondozásával, munkaerejének kimélésével, cselédsorból való kímélésével, elhagyatottságával, egészségét biztosító intézkedésekkel, gyermekei iskoláztatásával, agkori biztosításával, nyugdíjával, vagy a lehetetlen címeknek közös nevezőre hozásával stb. Mert ha igen, ezt csak úgy éri el, ha tudatára ébred, hogy egységben az erő. Ha mindezeket észreveszi és az illető jóra való, gondos, törekvő és családapa, akkor talán iparkodik segíteni a bajon? Utána jár a dolgoknak, megtud és megbeszél minden bajt kartársaival, szomszédaival és segítségért szövetkezik mindazokkal, akiknek közös bajban az érdekeik azonosak. Közös érdekeik védelmére egyesületbe tömörülnek, ott megvitatják bajaikat és azokat a módokat, amelyek e bajok megszüntetéséhez vezetnek. Ha kell a nyilvánosság előtt az erdőbirtokosokhoz, hatóságokhoz, minisztériumokhoz, országgyűléshez fordulnak segítségért. Ezzel tartozik minden kívülálló kartárs önmagának, családjának, hivatalának, hogy ezzel erősítse a nemzeti egységet is.

Mindaz, amit fentebb leírtam lehet kiábrándító, vagy molyra készítő, de ismerjük el, hogy nagyon tanulságos. Azoknak a kívülálló kartársaknak szól, akik eddig még nem voltak teljesen tisztában az „egyesületi tagság” szó fogalmával és azért iratott, hogy világosan látjuk azt az utat, melyen mind-egyikünknek haladnia kell a jobb és szebb magyar jövő felé.

Súlyos pörölycsapásonként érzék ezek a megállapítások mindazokat az egyesületen kívülálló kartársakat, akiket illet. A vétkes mulasztókat, a mindenáron békekívánó, minden maradisággal megalkuvó, harcolni nem akaró, a mára és csak maguknak élők, tehát a kar érdekében áldozatos fáradságra nem hajlandókat.

A magyar erdészeti segédszemélyzet tagjai nem engedhetik meg maguknak a nemtörődömséget és a felületességet. Bűnhődés nélkül nem játszhatjuk, tehát ne is játszunk a harag-

szomrádat, hanem a kar minden eddig még kívülálló tagja lépjen azonnal be az egyesületbe és legyen fáradthatatlan apostola a magyar erdészeti köznek és ezen keresztül a nagy magyar nemzeti egységnek.

Urbán Ferenc, Hejce.

Panaszos levél

Be kell vallanom, nem vagyok előfizetője a „Nimród Vadászlap“-nak. Pedig minden szépnek, minden jónak, minden értékes írásnak rajongó szemlélője vagyok. Szolgáljon mentésemül, hogy helyenként az anyagiak is szerepet játszanak, meg főként a sok-sok értékes írás elolvasására idő is kellene, ami az elfoglaltság mellett ugyancsak ritkán adódik. A mai posta mégis elhozta a „Nimród Vadászlap“ egy példányát részemre, amit Cs. barátom figyelmességének köszönhetek.

Amint a lapot takarójából kihámozva szétnyitottam, meglepődve olvastam a cikk címét: „A pisztoly“. Egymásra meredtünk a címmel. Mintha ismerősök volnánk, s a pillanatnyi mozdulatlanság bizonyos számonkérés tényét takarná. A szöveget olvasva megállapítottam, hogy valaki, aki az „Erdő“-ben megjelent cikket olvasta a pisztolyról, a pisztoly-ügy valórávallását annyira megdöbbenőnek találta, hogy nem akart a kellemetlen tudattal vadházasságban élni, tovább adta, enyhüljön a lelki terhe. Elküldte panaszos levelét a Nimród Vadászlapnak.

Az ügygel kapcsolatban teljesen helyénvaló volt az elküldött panaszos levél. Sőt, a panaszos levelek tömegének kell mindenhova eljutni, tiltakozni. Azokon a helyeken, ahol az emberi életet csak könnyed fricskázással intézik, ahol az önzés, a haszonlesés és csak az én gondolata az uralkodó tényező, ezeken a helyeken jogosult a panasz, helye van az igazságosság keresésének.

A szülőket, akik gyermekének ruhája tüzet fogott és égési sebeiben a gyermek meghalt, megbüntetik. A lúgot, hogy életet ki ne oltson, kivonták a forgalomból. A duhajkodó, késelő legényt, mert egy másiknak életét veszélyeztette, bezárták. Gyermek életet mentő intézmények, kórházak, orvosok állnak az emberi életmentés szolgálatában. Az erdőörtől, az örök harcostól pedig elvenni szándékoznak az életét védő eszközt, hogy az ellenfelei kezében levő eszköz még fenyegetőbbé, erőszakosabbá, gyilkolóbbá válhassék.

Nem írja alá a Nimród Vadászlap cikke az Erdő cikkének minden sorát. Pedig úgy véljük, a cikkben egyetlen sor, egyetlen mondat nincs kivetni való, végig igazság, bebizonyítható valóság. Észrevehető, hogy a Nimród Vadászlap cikke is ugyan azt az igazságot keresi, amit az Erdő cikke, csak más-

elgondolással, más úton, amely elgondolást és utat szintén az adottságokkal, a gyakorlati tapasztalattal támaszt alá.

Való igaz, ha bárki akar e kérdésen, — pisztolyt kapjon-e az erdőőr vagy fegyvere megmaradjon, — lehet vitakozni. Sőt, könyvtárt betöltő köteteket lehet ellene és mellette írni, de az bizonyos, úgy a szó, mint az írás ebben a tárgyban csak üres szalmacséplés. A vége minden vitának csak az lehet, az erdőőr életét meg kell védeni és erre a pisztoly az Ő szolgálati viszonyai között nem elég. Aki ezt nem hiszi, annak ismétellen azt ajánlom, vegye a pisztolyát, menjen fatolvajok és orvadászok által járt helyre, ott teljesítsen csak egy téli fél-éven keresztül védelmi szolgálatot. Ott majd a gyakorlat, a rideg valóság megtanítja, mennyi a személy védelmi értéke a pisztolynak a vadonban.

Csak kicsivel több az értéke a Verndl pusvának is. Ez látszatijesztésre jobb a pisztolynál, de védelmi szempontból nem sokat különbözik a pisztolytól. Az-az elvitázhatatlan előnye megvan, ha a vita az erdő mélyén elmérgesedett a védelem és a tolvajok között, az elintézés csülökre kerül, ütni aztán nagyot lehet vele és egy suhintással kettőt hármat lehet harcképtelenné tenni, feltéve, ha amazok egy gondolatnyival nem fürgébbek. Orvadászokkal szemben, messzebből, nehézsége, az ilyen adott esetekben nagyon bizonytalan találati eredménye az egy golyója, mind a hordozójának sírásója. Mert csak látszólagos, de nem komoly védelmezője életének. Aztán : — úgy a pisztoly, mint a Verndl puska egy szegénybélyeg a testület, a kar egyetemén, amely szegénybélyegyet emelt fővel hordani nem lehet. Ez a kar összességét érintő megalázás magas foka.

Kilencen voltak : — inkább súgta, mint mondta az erdő-őrnek csúfolt, nagy látókörű. a maga valóságában művésznek, tudósnak mondható Sz. M. Életre menő harc volt. Bele lőttek. Ma is hordja a sörétek egy-kettőjét. Egy szem sörét a jobb könyöke forgó csontját érte, ami a jobb karját pillanatnyilag megbénította. Állapotát kihasználva hozzá rohantak. Egy-kettő a fegyverét akarta kezéből kicsavarni, másik egy-kettő kést rántott és öt szúrást ejtettek rajta. egy a tüdőlevegőig hatolt. Borzalmas helyzetében, meg talán az életösztön parancsára összeszedte a még meglevő erejét, lerázta a fegyverét cibálókat és késelőket magáról, kiugrott a gyűrűből, a következő pillanatban már eldőrdült fegyvere, a támadók egyike összeesett, a pillanat második részében másodsor is eldőrdült fegyvere, két támadó csuklott földre. Ezt látva a többiek, elfutottak. Pillanatok után Sz. M. is megingott, az átélt rettenetes pillanatok és vérveszteség következtében ájultan hullott támadói mellé. Pisztolyosok, ilyen a gyakorlati valóság.

Az erdészeti segédszemélyzet védelmi eszközének a kezéből való kicsavarására mindent felhasználnak. Nem szent

semmi, még a legmélyebben gyökerező emberi becsület sem. Legutóbb már, más nem lévén, a megbízhatatlan hazafiság érvét említik, mint okot, amiért az életét védő fegyverét el kell venni, mert megbízhatatlan. Ez már nagy merészség. Ez ellen a beállítás ellen felháborodottan tiltakozik az az erdészeti kar, mely történelmünk folyamán vitathatatlanul állandóan bebizonyította hazafiságát és ezt a bizonyosságot vérével pecsételte meg.

Nem védtem soha, nem fogom védeni, menteni soha az erdészeti és vadászati segédszemélyzet egyeseinek bármely irányban történő kilengéseit, mindenkor elítéltem és elítélem. De fel kell emeljem szavamat és a nagy, általánosságban értékes, szinte utolérhetetlen becsületességű táborral a nevében, messzehangzóan szólok a pisztolyosok felé, óvatosan a pisztollyal, mert a káros következményei sejthetők, amik a gyakorlatban az elképzelést valószínű, nagyon meghaladnák.

Az alkalmazó és alkalmazott között pisztoly esetén a bizalmatlanság egymással szemben magas fokot érne el. Ez pedig kizárná az együtt érzést, akadálya lenne a közös, eredményes munkának, ami az alkalmazónak anyagi kárt jelentene, az alkalmazottnak pedig kérdésessé tehetné az előbbi, vitán felüli erkölcsi értékét. Ehhez nem szükséges az alkalmazott részéről dac, sem egy szemernyi rossz akarat, teljesen elég az alkalmazó bizalmatlansága, a pisztoly. Az alkalmazott részéről pedig, mert az életét a legkisebb határig sem látja biztosított-nak, ebből eredő óvatossága, ami viszont az érték védelem hátránya.

Az bizonyos, a megoldást nem ezen a ponton kell kezdeni. Az erdészeti személyzetnek mindaddig, amíg orvvadász és fatolvaj lesz, az életét valamennyire védő fegyverére szüksége lesz. Az orvvadásztól kell a fegyvert az utolsó darabig elvenni. Meg van rá a törvényes lehetőség. A hurkosok, a kutyások, a bumerángosok kedvét örökre elvenni. Erre is van törvényes lehetőség. Az elég gyakran rosszindulatú fatolvajok sok helyről dédelgetett mozgását lehetetlenné tenni, a fatolvajlásnak még a gondolatát is kiirtani. Ha mindez megtörténik, megoldódik a kérdés, nem lesz szüksége a személyzetnek fegyverre. Az erdőőr orvvadászokkal kapcsolatban vizsgálat tárgyát képezi, kap-e annyi fizetést, ami családja részére a legelemibb létfenntartást biztosítja. Ha valahol szükséges, helyesbíteni, adni kell olyan fizetést, ami a legalsó létminiumot elérje. A helyzet biztosan kedvezően változik. Van még, a pisztoly cikkben már érintett, mindkét félre a legtokéletesebb megoldás. Az erdőőr legtöbb esetben lakott helyeken kívül az erdőben, területében lakik. Sok esetben az erdészeti teendője mellett a vadtenyésztést és gondozást is végzi. Alkalmazója, vagy ha a terület vadászata bérbé van adva a vadászat bérlője engedélyezzen az erdőőr részére lelőhető vadakat, mely esetben a megbecsülésre egész biztosan hasonlóval felel, a részére en-

gedélyezett daraboknak öt-tizszeresét, megfelelő jobb helyen tiz-huszsorosát neveli, menti, a szarkától kezdve a rókán keresztül az orvvadászig, odaadással védi. Ilyen úton lehet a leg-tökéletesebb harmónia alkalmazó és alkalmazott között, így lehet a tulajdonos, a bérlő bevételét gyarapítani és így lenne érintetlen, gyanutól mentes az alkalmazott becsülete.

Higye el mindenki, a pisztollyal, a Verndl puskával nem lehet megoldani a kérdést. Nem lehet a goromba bánásmóddal, nem lehet a tett lövések elszámoltatásával, hisz ha rókára lő, nem minden lövés biztos, azt mondhatja elhibáztam, nem ér semmit az aszfalt okoskodás, hanem minden gyanakodó járjon el a fönt említettek szerint, biztosan jó üzletet csinál, alkalmazottjáról pedig egycsapásra elhárul a gyanu s utána egész biztos, nagyon meg lesznek egymással elégedve. Szij Ferenc.

Ismét lesz vadászat?

Bizony még e kérdésre sok helyen habozva, akadozva lehet csak feleletet adni, vagy talán egyes vadnemeknél szemlesütve csak a fejünket rázhatjuk feleletül. Miért? Mi okozta ezt a csapást? Ki és mi az oka ennek? Ki felelős a rettenetes vadpusztulásért?

Rengeteg ember szájából hallottam a gyors és szerintük kielégítő feleletet: a nagy hó, a nagy és tartos hideg. A 80 centiméteres hóréteg, a mínusz 15—30 C^o-ra süllyedt baró-méter-óra állást előidéző rettenetes hideg. Hát ahogyan vesszük. Lehet felhozni ezt, ezeket is csúnya hanyagságunk takarására, csak legyen, aki azt egésznek veszi és el is fogadja. Mert szerintem ez nem „komoly” felelet, ez felületes válasz, lelkiismeretlen önámítás. Sok vadászember érzi ezt, éreznie kellene azonban minden vadászembernek, legyen az passionatus, legyen az erdész-vadász, legyen az hivatásos vadász, mindegy, csak lelkiismeretvizsgálás, egy pár gondolat szükséges s máris átfuthat arcunkon a szégyen pírja, máris éreznünk kell, hogy nagyon bűnösök vagyunk. Mert én azt állítom — álljak szemben akár a kínai nagyfallyal — hogy vadunk, leginkább a szarvas és őzről beszélek az alábbiakban, nem a tél hidegétől, nem a nagy hóban történt kimerüléstől pusztult el, hanem az elszenvedett éhségtől! A hideg, a hó csak meggyorsítja, csak sietteti az éhhalált! Ezt állítom, érjen bárhonnán támadás, bármilyen oldalról arculülés ezen állításomért, azt fenntartom, megesküszöm rá, vissza nem vonom, mert mindenki állításánál meggyőzőbb, elfogadhatóbb tanuval kívánom bizonyítani állításomat: saját megfigyelésemmel, tapasztalatommal. Állítom, hogy a szarvas pláne, de az őz is elég könnyen bírja a nálunk szokatlanul alacsonyra süllyedő kemény telet is, ha belülről fűti kályhája. Oda sem néz jóformán a 25 C^o-t mért hidegnek, ha

szőrözetén, védőpárnáján belül nem az oldalborda van, hanem a melegséget adó, véredényekkel sűrűn át meg átszőtt hús, vagy pláne zsíréteg.

Van egy szelid őzsutám: Muci. Kicsike, vézna, fél éves kis gidácska volt, amikor ablakainkra gyönyörű, művészkezekkel sem utánozható jégvirágokat pingált a kettő éve dúló kegyetlen hideg tél fagyos lehelete. Féltettem, hogy elviszi a tél, hisz künn az udvaron amugy is szűkre szabott mozgási körzetén olyan hórétteg feküdt, amelyikbe ha belement, csak nyaka látszott ki belőle. Védtem amennyire tudtam. Nappal a folyosón, konyhában, kamrában lézengett; éjjelre a kamra volt neki szánva. Amikor nappal is kegyetlenül sírt a hó lábam alatt, szívemben a szánalom hulláma verdeste lelkiismeretem érzékeny falát s mindannyiszor feltettem a kérdést, mi lesz szegény vadjainkkal? Mucit simogattam, etetgettem, becézgettem s úgy éreztem, hogy szeretetemet bár csak neki adom, de küldöm összes éhező testvéreinek. Velük éreztem, sokat aggódtam értük. Amennyit én szerettem volna ugyan nem, de azért mégis tehettem „vad” vadjainkért is valamit. Minden futrács lucerna, bükköny a megkönnyebbülés sóhajával indult el az erdő felé. Mucit kamrai lakosztályából át kellett költöztetnem a konyhába, ahol úgy véltem, jobb helye lesz, mert akkor már nem egy vézna kis őzgidát, de egy kutyát sem lehetett kivenni embertelenség nélkül. Bejáratos volt, este szépen nyugovóra tért. Éjjel azonban arra ébredtem fel, hogy Muci nagy dörömböléssel kaparja, vágja a konyhaajtót, kikérte magát. Kiengedtem, gondoltam hamarosan visszajön, vagy megszokottabb helyére, az éjjel-nappal nyitvatartott kamrába megy. Kegyetlenül süvített a szél, vágta a havat. Olyan ítéletidő volt! Mucit hiába hívtam, nem jött. Hamarosan engem is az ágyba kényszerített az előszobai nagy hideg. Másnap, harmadnap ugyanez megisméltődött. Éjfélkor, egy óra körül szólt Muci ébresztője s ment egyenesen ki az udvar közepébe, ahol belefeküdt az út melletti hóba, ami sokszor a 65 cm-t is elérte. Amikor másnap reggel aggódva kerestem él-e még, behavazva teste, csak vígan kérődző feje látszott a hóból. Sohasem ment be a kamrába. A legkisebb jelét sem mutatta annak, hogy fázik, mert bőven volt eledele, fűtötte a belső kályha. Nem kellett az általam felkínált meleg, sőt természete nem bírta, visszautasította azt.

Élő tanuval, állami kartársammal bármikor bizonyíthatom az alábbi megfigyelésemet. November elején már száraz fagyok fagyasztották csontkeményre az erdő talaját reggelre. Nappal felmelegedett valamelyest, de kora délután már ismét fagyott. Területünk egyik dagonyája mellett vezetett el útunk s ott soha el nem felejthető látványban volt részünk. Később díjat nyert szarvasbikánk feküdt a dagonyában. Betörte a dagonya felületét borító jégréteget s olyan fürdést rendezett ott szemünk látára, amelyet őszi bőgéskor sem rendeznek a kihízott, agyon-

sesamozott bikák. Vágta hasa alá a sáros vizet, háromszor is belefeküdt a jéghideg fürdőbe, agancsával kente a sarat há-
tára dobálta ki a jégdarabokat. Valósággal élvezettel fürdött,
örült, pedig nekünk nézőknek ugyancsak a látványra is beljebb
kellett gombolni a nagykabátot.

A nagy természet úgy alkotta meg ennek a bikának,
vézna gidácskának szervezetét, hogy az a rendkívüli hideget
is bírja, ha elég melegséggel árasztja el a belseje, a magába
vett eledel tápértéke.

De nemcsak ezzel a két esettel kívánom állításomat alá-
támasztani, még komolyabb ütőkártya is mellettem tanuskodik.
Előbb azonban levelem, illetve soraim lényegére szeretnék
kitérni.

Mélyen lógathatjuk fejünket, amikor azt a kérdést teszem
fel, megtettünk-e minden emberit, hogy vadjainkat megvédjük
a tél viszontagságai ellen? Bizony sokan felelhetik, hogy mea
culpa, mea maxima culpa. Tehettem volna többet is vadjaink
érdekében, de nem gondoltam előre a kemény télre, nem ké-
szültem rá, vagy — legtöbbször így vannak — nem tehettem
semmit, vagy a járhatatlan út miatt nem tehettem. Hát éppen
ezért írom már most meg cikkemet, amikor a télnek még híre
sincs és figyelmeztettek kedves Kartársam kötelességedre. Bár-
milyen tél köszöntsön is ránk az ősz után, a Te lelkiismerete-
det ne terhelje többé a vád, az a vészharangot kongató csúnya
vád, ami gyötört minden bizonytal két éve. Most van az ideje
annak, hogy gondoskodjunk vadjaink téli etetéséről, eledeléről
a *legolcsóbban*. Gazdád nem igaz, hogy jelentésedet nem hall-
gatja meg, vagy jelentésedet nem olvassa el. És ne felejtse
el, eleget tettél kötelességednek, amikor szerényen, a legna-
gyobb illedelemmel felhívod becses figyelmét kenyéradó urad-
nak arra, hogy most nyissa ki kissé az aprópénzes erszényét.
Kötelességed ezt megtenni azért, hogy „Ő” újra vadászhasson,
újra hódolhasson a vadászat nemes sportjának. Mert: hogy
vadászni lehessen, vad is kell, hogy vad legyen, áldozatot
is kell hozni a mai gazdálkodási módok mellett. Hogy arat-
hassunk, vetni is kell, különben csak gaz, gyom burjánzik,
majd csak itt-ott lézeng egy gabona szál, amit az Ég madarai
hullattak el . . .

Mivel etethetünk a legolcsóbban? Erre szeretnék én, az
egyszerű erdészember, a tapasztalat könyvéből tanultakkal fe-
leletet adni. Igaz, hogy nagyon is kicsike atomnak érzem ma-
gamat erre a munkára, de mit tegyünk, ha olyan keveset tu-
dunk kiböngészni nagy vadászaink művészetéből, hogy hogyan,
mivel etessük vadjainkat a legcélszerűbben, hiányzik a statisztika,
amelyik megtanítana bennünket a helyes etetési módra.
No meg legyünk őszinték, ritkán nyílik az erszény, de sokszor
hiába is nyílna! . . . Ismerek egy területet, ahol évtizedekig a
jó Istenen kívül nem etette a vadakat senki, de díjas bika

néha-néha akadt. Mi lett volna e területen, ha kis segítséggel a téli inséges napokon át segítik a szarvast, őzet. Akkor van a legnagyobb szüksége mindenképen az etetésre, hisz ekkor rakja fel hihetetlenül rövid idő alatt a nagy csonttömeget.

Ha a területtulajdonos, vadászberlő, erdészvadász, hivatásos-vadász idejében elkövetett volna mindent, hogy vadjainkat a kettő éve dúló rettenetes téltől megvédje, nem fordulhatott volna elő az a sajnálatos eset, hogy amikor egy ország területéről összejött nagyszámú vadórtól megkérdezzük, hány csapat foglyot ismernek területükön, feleletül azt a lesújtó választ adják, hogy: 9-et. Mi ez a szám, ha 90, vagy 900 lenne is. Egy 160.165 km²-es országban!? Három pontot ismétlek. Etetni, másodszer etetni, harmadszor pedig komolyan etetni!

A szarvas, az őz nálunk leginkább a lomberdő lakója. Télen amikor beköszönt hozzájuk a nagybőjt, a puhafélék, azok fiatal hajtását, rügyét, részint lombját, vagy kérgét fogyasztja. A nyárfafélék közül a rezgőnyár, a kecskefűz, a kőris, a hárs, a nyír, juhar azok a fanemek, melyek adják télen a vadak fő eledelét. A tölgy, bükk termését a makkot, vagy ahol van, vadgesztenyét nagyon szereti a vad, de számukra ezek kiszedegetése a lomb, alomtakaró közül megszűnik, mihelyt leesik a hó s az kérgesre megfagy. A fent említett fák erdőnkben előforduló példányairól szedjünk már most fiatal hajtásokat, gallyakat lombtakarmánynak. Napon megszáritva, kévékbe kötözve, száraz helyen tartva a legkitünőbb, legolcsóbb téli takarmányt szolgáltatják. Takarmánykunyhókban — ami semmi más, mint négy lábra szerelt esőt át nem eresztő tetőszerkezet — tároljunk minél nagyobb mennyiséget. A takarmánykunyhó természetesen bekerítendő, hogy a vad ne férjen hozzá csak akkor, amikor elérkezettnek látjuk az időt s a nem messze épített etetőkhöz naponta hordjuk át a kévéket. Tehát nem úgy, ahogyan nem is olyan régen egy nagy úri vadász írta, hogy akkora etetőt kell építeni, amibe a vad egész téli takarmányozása belefér. Ez nem komoly etetési mód. Ha valaki gondolkozva olvassa is el, nem tudja helyeselni ezen eljárást, de ha valaki etetett szarvast, őzet, az nem nevezi ezt etetésnek. Az etető lehet kicsi, csak a takarmánykunyhó legyen minél nagyobb.

Tudjuk azt, hogy a vad a szénát csak a legritkább helyen eszi, ott is csak szálazza. A felvett szálak tápértéke nagyon lemarad a szívesen fogyasztott lombtakarmány tápértéke mögött, sőt az én véleményem az, hogy a vadak etetésére szánt vetett, vagy gyök s gumóstakarmány tápértékét is meghaladja, mert azt ma minden uradalom olyan porcióra fogja, méretezi, vagy méretezheti csak, ami nem elégséges. Tehát minél több lombtakarmányt gyűjtsünk most nyáron, amíg el nem vénülnek a hajtások. Május végén, júniusban végezzük a gyűjtést. Ismétlem, az esőtől nagyon óvjuk!

Kitünő, még a lombtakarmánynál is olcsóbb a fagyöngy

és a fakín. Erdészemberek vagyunk, fáinkat ezektől az élősdiektől úgy is szívesen fosztjuk, szabadítjuk meg. Tehát ezt a tisztítási munkát akkor végeztessük, amikor a leszedett, sokszor hihetetlen mennyiségben található fagyöngy nekünk nagyon is értékes. Vaskampóval gyerekekkel leszaggattathatjuk akár télen is s kétágú fa közé rakva, vagy a földre különböző helyeken elhelyezve kitűnő szolgálatot tesz éhező vadjainknak. Különösen az őzeknek ajánlom ezt gyűjteni.

A harmadik, illetve negyedik etetési mód, anyag, ami egy kicsit költségesebb, de természetesen annál nagyobb eredménnyel foganatosítható: a marhakáposzta. Mindegy, hogy kék, vagy zöld, csak minél nagyobbra nőjön. A kapás csalamádé, vagy sűrűkukorica hasonló eredménnyel s cca egyforma költséggel alkalmazható. Ha elegendő marhakáposzta, vagy kapáscsalamádé van területünkön, a vad kipusztulásától nem kell tartanunk még akkor sem, ha szibériai hideg köszönt is be hozzánk. Hogy mégis mit jelent a marhakáposzta egy területnek, a fentebb említett példával kívánom pártfogolni. Kettő kisebb erdőnkben, ahol elég szép számmal van állandó őz, úgy terveztük, hogy marhakáposztával teletelünk. Tervünket csak a nagyobbik, cca 800 kat. holdon tudtuk végrehajtani, kisebbik cca 600 kat. holdas erdőnk marhakáposzta nélkül maradt a kettő évvel ezelőtti évben. A nagyobbik területen bőven volt az őzeknek mit enni, a kisebbik területre hordtuk a takarmányt, de nem volt lehetséges később, amikor arra a legnagyobb szükség lett volna a járhatatlan utak miatt. Természetesen szomorúan láthattuk az eredményt. Nagyobbik területünkön a tél cca $\frac{3}{4}$ -éig tartott a marhakáposzta s míg tartottl őzeink közül *egy sem* pusztult el. Később, amikor elfogyott a káposzta torzsa is, ezen területünknek, illetve őzállományunknak 6% elpusztult. A kisebbik területen, ahol káposztánk nem volt, elpusztult területünk, illetve őzállományunk 25—26%-a. Ez nagyon is friss példa, ez minden más elméleti okoskodást megdönt.

Általában az etetési mód körül is merülnek fel különböző és nagyon is ferde vélemények, de erről egy esetleges későbbi cikkemben — ha ugyan kedves Kartársaimat érdekli — fogok AZ ERDŐ-ben megszólalni.

A fent elmondottak voltak az etetés legegyszerűbb, legolcsóbb módjai s mégis olyan tápértékűek, mely „nyílt területeken” egyenlő a vadaskertek hizlaló anyagával, a sesammal.

A marhakáposzta föld is természetesen bekerítendő, azt csak akkor nyissuk meg vadjainknak, amikor azok naphosszat a kerítés körül ólálkodnak, vagy már nem győzzük az éjjel levert kerítéshevedereket nappal feltenni helyükre. Ez a legjobb jel arra, hogy elérkezett az etetés ideje. Nem állítom, hogy Vogt schneebergi mintájára tudunk ezen eljárással agancsokat nevelni, de igenis hangoztatom, hogy egy lépéssel előbbre visszük az agancsfejlesztés lehetőségét s megmentjük vadállo-

mányunk sokszor hihetetlen százalékát a legszörnyűbb pusztulástól, az éhhaláltól.

Kedves Kartársam! Amikor az erdőd járod, nyitott szemekkel jársz. Ha észreveszed, hogy fenyőid sárguló tűi gombásodás okozta betegség áldozatai, észre kell vened azt is, hogy megszeliült őzeid bárgyu tekintete nem bárgyuságról, hanem alázatos kérésről, könyörgésről tesznek tanúbizonyságot hozzád, az értelemmel és szabad akarattal rendelkező emberhez. Ha észreveszed, hogy határárkodat a mindig beljebb szoruló kerékcsapások eltörléssel fenyegetik, észre kell vened azt is, hogy a fenyők tűit csipegető vadak viselkedése már S. O. S. jelzés, mert belülről ordít a szörnyű kín, az éhség. Gyomra talán tele van tápértékekben nagyon szegéey anyagokkal, amiben nincsen köszönet. Felkopik a Te állad is, ha örökké üres rántottlevest eszel. Vagy mivé lenne az a kettőszázezer pengős versenylő, ha mondjuk kettő hónapig zabszalmán rágódna? Nem tudom, a szamarakkal vívott versenyben elsőnek futna-e be, pedig az őznek, szarvasnak nagyobb feladat van elébe állítva, nagyobb akadályokat kell átugorniok holgvilágos, csillagfényes, csikorgós hosszú téli éjtszakákon. Szücs László.

Egyesületi hírek:

A miskolci kartársak által hozzánk juttatott 150 P-ből a folyó évben csak a királyhalmi alerdész szakiskolában volt 2 tanuló, akik Borsod megyében születtek. E két tanulónak, illetve a szakiskola igazgatóságának megküldöttük egyenként a 30 P. tanulmányi segélyt. A tanulók által beküldött levelet szószerint közöljük: „M. E. V. M. E. tekintetes Vezetőségének Tata. A miskolci erdőigazgatóság kerületében szolgálatot teljesítő M. E. V. M. E. tagok ajándékát, egyenként 30 pengőt a mai évvárón, — mint tanulmányi jutalmat, — ünnepélyes keretek között megkaptuk. Hálásan és szeretetteljes ragaszkodással köszönjük, úgy a felajánlóknak, mint a tek. Vezetőségnek. Igérjük, hogy az egyesület hű tagjaiként, az összetartás és egymásra gondolás e szép és férfias szellemében fogunk a boldogabb magyar erdész sorsért küzdeni. Királyhalom, 1941. évi június hó 15-én. Erdész üdvözlettel: Fialkóvics Elemér kép. alerdész. Bakó Varga János kép. alerdész.“

Örömmel értesültünk, hogy a pannonhalmi Főapát Úr Önagyméltósága az erdészeti személyzet készpénzfizetésének 1941. január—április hóra 7°/_o-át, május hótól 15°/_o-át drágasági pótlékkul kiutalta. E nemes és szociális gondolkodásra valló példa reméljük méltó követésre talál és a magyar Erdőbirtokos urak többi része is megadja személyzetének a drágasággal arányban ugyan nem álló, de a személyzetnek mégis csak sokat jelentő anyagi segítséget.

Különtétel

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közölgék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császárszirma Gyula Kecskemét, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Káplár József Gyótapuszta, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalú, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Pósa István Mezőhegyes, Fekete Boldizsár Királymező, Dél István Somogyfajs, Keréta László Taracköz, Németh Kálmán Kocsér, György Farakas Pál Gyimesbükk, Martinec János Oroszmokra, Bali János Kishársközitelep, Jánosi Emil Párkányháza, Papp József Bogoszló, Taskovics István Técső, Zengő Mihály Nagybereszna, Varga József Tormaszentandrás.

Országos Magyar Sajtókamara felhívása!

Az Országos Magyar Sajtókamara, hogy a háborús viszonyok folytán a lapkiadásra háruló rendkívüli nehézségeket némileg enyhítse, kénytelen volt egyes megtakarítási rendelkezéseket életbe léptetni, amelyek minden lapkiadóra nézve egyaránt kötelezőek. Ezek szerint a budapesti és vidéki sajtónak egyaránt megtiltotta tiszteletpéldányok adását, valamint eltiltotta a lapkiadókat bármilyen ajándékozás, pályázat és rejtvénymegfejtési jutalom, kedvezmény nyújtásától. Ezen tilalom kiterjed minden előfizetésgyűjtéssel foglalkozó vállalkozásra is.

Tudva, hogy az általános anyagdrágulás, a hiányzó vasútszállítás helyett beállított autó, sinautó és repülőgépszállítás hatalmas túlkiadásai alig elviselhető terheket rónak a lapkiadásra, az olvasóközönség bizonyára megértéssel fogadja az Országos Magyar Sajtókamara kényszerű intézkedéseit.

Országos Magyar Sajtókamara.

Kérelem! Miután a jelenlegi háborús viszonyok miatt kényszerítve vagyunk **simafenyő, Douglasfenyő, ezüstfenyő és egyéb exota magvakat** hazánkban beszerezni, kérjük a nevezett magfajták fenyőtoboz, illetve magtermését összegyűjteni és nekünk megvételre felajánlani. Esetleg részpergetést is vállalunk.

Köszegi Fenyőmagpergető és Faiskola
Wächter Gyula és Fia Köszeg.

Szerkesztői üzenetek

Lami József Bernecrebaráti. Tagdíjhátraléka 1941. június hó 30 ig, mint féltagdíjas 17.— P.

Horváth István Karád. Tagdíjhátraléka, mint fél tagdíjas 1941. év végéig 8.— P.

Tavas Iván Kemencze. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Csanaki György Patakujfalú. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 15.— P. Jelenleg is féltagdíjas.

Farkas József Józsa. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 15.— P. Május hó 1-től egész tagdíjas.

Kovács László Nagytoldi puszta. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 17.— P.

R. Kovács István Erzsébetliget. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezés szintén.

Poczos Sándor Ágasvár. Tagdíja a küldött 10.— pengővel 1941. év végéig rendezett. Temetkezés szintén.

Deák László Debrecen. Az előző vezetőség 1940-től egész tagdíjasnak írta elő, a különbözet onnan ered.

Horváth János Kohári. A küldött 25.— pengőből 3'50 temetkezésre lett elszámolva, 21'50 P. pedig tagdíjra iratott. Hátraléka 1941. év végéig 12'50 P.

Mészáros András Máriabesnyő. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 5'50 P. Temetkezésnél 1'50 P.

Kósa József Csolnok. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 17.— P. Temetkezésnél 1'50 P.

Kovács János Hajós-Szentgyörgy. Tagdíja 1941. év végéig rendezett.

Id. Körmendi Gyula Budapest. Tagdíja a küldött 10.— pengővel 1941. év végéig rendezett. Körmendi Gyuláné tagdíjhátraléka 1941. év végéig 8.— P. Temetkezési hátralék két részről 3.— P.

Fenyvesi János Gödöllő. Tagdíja 1942. május hó 1-ig rendezett.

Petkovics Henrik Dübörköz. Tagdíjhátraléka mint féltagdíjas 1941. év végéig 1'50 P.

Ifj. Horváth József Vajszló. Tagdíjhátraléka az év végéig 2'50 P.

Horváth György Brusztura. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 15.80 P. Temetkezési hátralék 2 P. Jelenleg féltagdíjas.

Szatványi József Okemencze. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 3 P.

Papp István Méhes. Tagdíja 1942. március hó 1-ig rendezett.

K. Szabó Vendel. Szentpéterföldre. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 21.50 P.

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. AUGUSZTUS

8. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő. fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Tatára küldendők.

Rendezetlen helyzetünk

Azt hisszük, senki sem vonhatja kétségbe azt az állítá-
sunkat, hogy az erdészeti segédszemélyzet helyzete még ma
is rendezetlen, dacára annak, hogy évek hosszú sora óta kéri
ügyeinek rendezését.

A múlt év júniusában illetékes helyre beadott emlékiratunkban 8 pontban terjesztettük elő az erdészeti segédszemélyzet sérelmeit, világosan indokoltuk e sérelmek megszüntetésének szükségességét. Sajnos emlékiratunk még mindig elintézetlen, s vele természetesen a segédszemélyzet helyzete is.

Ez a helyzet pedig nem tartható fenn, mert az erdészeti segédszemélyzetet ebből kifolyólag ismételten is olyan sérelmek és megaláztatások érik, melyeket nem érdemel meg.

A helyzet rendezésének első és legfontosabb kérdése a szakiskolai előképzettség 4 középiskolához kötése és szakoktatásunknak a jövő erdőgazdaság érdekeinek megfelelő beállítása. Ezen intézkedés maga után vonná az egész kérdés rendezését, s végre egy egységes és az erdőgazdaság kívánalmainak megfelelő segédszemélyzetet teremtene.

A jövő erdőgazdálkodásunk szakszerű kezelése és az ügyek ellátása egész, s feltétlen jól képzett szakembereket kíván, ha lépést akarunk tartani a belterjes erdőgazdálkodás kívánalmaival.

A megnagyobbodott erdőgazdaságunkhoz képest az erdőmérnöki kar létszáma, — amint azt olvassuk — kevés, s kevés is lesz mindig, mert az 1935. évi IV. t. c. rendelkezése szerint minden erdő üzemterv szerint kezelendő okl. erdőmérnök irányítása mellett, sőt még a kisebb erdőgazdaságokban is

szükséges okl. erdőmérnök tartása, mint állandó szaktanácsadó.

Világos tehát, hogy az erdőmérnöki kar a reá háruuló óriási munkát csak úgy fogja tudni megelégedésre elvégezni, ha megfelelően képzett alerdészi kar áll rendelkezésre. Megfelelő alerdészi kart pedig csak akkor remélhetünk, ha a ma már mindenütt szükséges 4 középiskolai előképzettséghez kötött alerdészi szakiskolában neveljük az erdőgazdasághoz szükséges kezelőszemélyzetet.

Amikor az 1935. évi IV. t. c. külön választotta a kezelőszemélyzetet az erdőőrzési személyzettől, vagyis kimondotta, hogy az erdőgazdasági segédszolgálat ellátására csak szakképzett egyének alkalmazhatók, az erdőőrzésre — a tulajdonképeni erdőőri szolgálatra — pedig minden képesítés nélküli erdőkerülő alkalmazandó, akkor ezzel az intézkedésével már bebizonyította, hogy az erdőgazdasági kezelőszemélyzet nem azonos az úgynevezett védelmi személyzettel.

A törvény tehát megadta a módot arra, hogy az erdőgazdasági segédszolgálatra olyan alerdészi kar képeztessek, amely alkalmas arra, hogy az erdőmérnöki karnak tényleg segítségére is tudjon lenni, s megfeleljen a belterjes erdőgazdaságban felmerülő minden műszaki munka elvégzésére.

Szomorú, hogy a végrehajtási utasításban az alerdészi szakiskola előképzettségét 2 középiskola, vagy 6 elemiben alapították meg, s ezzel az 50 év előtti állapotot rögzítették, s nem vették figyelembe a fejlődő kor követelményeit. Pedig 50 év alatt az erdőgazdálkodás ép úgy, mint minden más, nagy fejlődésen ment keresztül, amit bizonyít az erdőmérnöki szakoktatás fejlesztése; tehát az erdőgazdasági segédszolgálat fejlesztése sem hanyagolható el annélkül, hogy ez az erdőgazdálkodásra káros hatással ne legyen.

Most már csak az a kérdés, hogy miként fogja tudni az erdőmérnöki kar a ráháruló sok és sokoldalú munkát a rendelkezésre álló alerdészi karral megoldani? Ha ma még meg is tudja oldani a rendelkezésre álló és leginkább 4 középiskolát végzett segédszemélyzettel, de mi lesz a jövőben, amikor más pályákon a 4 középiskolájával jobban boldogul az egyén és nem tekintik gazdasági cselédnek.

Az bizonyos, hogy ilyen előfeltételek mellett a jövőben minden szülő meggondolja, hogy fiát olyan pályára adja-e, mely 45 évi nehéz szolgálat után 19.20 P, írd és olvasd: tizenkilenc pengő 20 fillér nyugellátást biztosít. Ez a járulék jár akkor az OMBI.-tól, ha 18—65 éves korig hetenkint 20 fillér járulékot fizetünk be.

Amikor a mezőgazdasági munkavállalók kötelező öregégi biztosításáról szóló 1938. XII. t. c. megjelent, az erdészeti személyzet csak azt állapította meg, hogy ma már mindenkiről történt gondoskodás, csak róluk nem. Mert az egy pillanatig sem jutott eszébe, hogy bár a törvény csak erdőmunkások és

napszamosokat soroz e biztosítási kötelezettség alá, mégis az erdészeti személyzetet is ide fogják sorozni.

Amit azonban még gondolatban is elvetett, az most már teljes bizonyossággal megállapítható abból, hogy az OMBI. ellenőrök megjelentek a birtokosoknál ellenőrizni, hogy alkalmazottaikat — ide értve az erdészeti személyzetet is — biztosításra bejelentették-e.

Hiába minden észszerű tiltakozás, hiába a törvényre való hivatkozás, melyben csak az erdömunkások kötelező biztosítása van kimondva, hiába a hivatkozás a szerzett jogokra, mely szerint igen sok helyen az uradalmaknak nyugdíjalapjuk van, mely sokkal magasabb nyugdíjat biztosít az erdőgazdasági segédszemélyzetnek, mint az OMBI. mégis ezeket az alkalmazottakat is be kell jelenteni.

A törvény megalkotói bizonyára nem gondoltak arra, hogy akkor, amikor e szociális intézkedéssel a tulajdonképeni mezőgazdaság fogalma alá vonható egyszerű munkások öregségi biztosításáról kivántak gondoskodni, akkor a végrehajtás során olyan szakvizsgával és szakiskolával rendelkező egyéneket is ide kényszerítenek, akiknek minden időben sokszorosan magasabb végelbánást biztosított a munkaadójuk, mint amit az OMBI. juttat.

A törvényt úgy magyarázzák, hogy csak a tatai és esztergomi erdőgazdasági szakiskolát végzett egyének sorozhatók a gazdatiszti és erdőtiszti biztosítási kötelezettség alá, de csak abban az esetben, ha önnálón 1000 holdat kezelnek. Önnálón azonban a törvény szerint ezek sem kezelhetnek 1000 holdat, hanem az általános erdőmérnök tartás kimondásával ezek is csak erdőmérnök irányítása mellett tehetik ezt.

Már pedig az erdőgazdaságokban az erdészeti segédszemélyzet erdőmérnök irányítása mellett sokszor jóval nagyobb területet kezel 1000 holdnál, végzi a vágásterületek kijelölését, a vágások vezetését, a faanyagok választékolását, végzi a felújításokat, a faanyagok leszállítását, a szállító eszközök és egyéb építmények terv szerinti elkészítését, az ezekkel járó irodai munkákat; nevezetesen az anyagnaplók, pénztári napló, szállítókönyvek vezetését, végzi a központi igazgatásnál a segédhivatali teendőket, az üzemtervek készítésénél az erdőmérnökök irányításával végzi a faállomány becslést, segédkezik a térképék rajzolásánál és üzemtervek összeállításánál, továbbá az előadások és ezzel kapcsolatos pénzkezelés és elszámolásokat, fűrésztelepek munkálatainak vezetését és az összes elszámolásokat.

Fentiek szerint tehát a segédszolgálatot ellátó személyzet között különbséget tenni nem lehet, mert minden erdőgazdaságban fenti munkálatokat csak a törvény által előírt okl. erdőmérnök irányítása mellett végezheti el, a törvényben megszabott képesítésű erdészeti segédszemélyzet.

Amikor az erdőgazdasági segédszemélyzetet egyszerűen a gazdasági cselédek közé sorozták, nem vették figyelembe azt, hogy az 1879. évi XXXI. t. c. szerint csak a 17 §. alá tartozó erdőbirtokokon volt kötelező okl. erdőmérnök és az erdők őrzésére szakvizsgázott erdőőr tartása, a magán erdőgazdaságokban azonban szakképzettséghez nem volt kötve az erdőgazdaság irányítása és az erdő őrzése. Ezekben a helyeken a birtokos kisebb képesítésű egyéneket is nevezett ki erdőtiszteknek, ezek az erdőtiszti esküt le is teheték, s ma is az 1935. évi IV. t. c. 308. §-a szerint a szerzett joguk alapján erdőtisztek, s mint ilyenek kevesebb képesítéssel is az erdő és gazdasági biztositó intézet tagjai, tehát rendes nyugellátásban részesülnek.

Míg tehát az 1879. év XXXI. t. c. csak a 17. §. alá tartozó erdőbirtokokra mondotta ki az erdőgazdaság irányítására kötelező erdőmérnök, az erdők őrzésére pedig szakvizsgázott erdőőrtartást, addig az 1935. évi IV. t. c. már úgy rendelkezik, hogy kimondja az általános erdőmérnöktartás, illetve szaktanácsadási kötelezettséget, kimondja az erdőgazdasági segédszolgálat kötelezettségét s végül az erdőőrzésre az erdőkerülő tartás kötelezettségét.

Szerény véleményünk szerint tehát, amikor az 1935. évi IV. t. c. különválasztotta az erdőgazdasági segédszolgálatot az erdőőrzési, tehát az erdőőri szolgálattól, s amikor a törvény végrehajtási utasítása a segédszolgálat képesítését 2 évi alerdézi szakiskolához kötötte, akkor már megszüntette az 1879. évi XXXI. tc. rendelkezéseit s ebből kifolyólag megszünt az erdőgazdasági segédszolgálatot ellátó segédszemélyzetre az 1907. évi XLV. tc., valamint a 71/1908. sz. Hatásköri Bírósági döntés is. Mert úgy a cselédtörvény, mint a Hatásköri Bírósági döntés is csak az erdőőri személyzetre, s nem az erdőgazdasági segédszolgálatot ellátó személyzetre vonatkozott, mert csak az 1935. évi IV. tc. rendelkezése választotta el az erdőőri szolgálattól az erdőgazdasági segédszolgálatot.

Világos ezek szerint, hogy az erdőgazdasági segédszolgálatot ellátó erdészeti személyzetet nem lehet csak egyszerűen gazdasági cselédnek minősíteni, s ez alapon az erdőmunkások és napszámosokkal egyforma elbánás alá vonni s ez alapon nyugellátásukról gondoskodni.

Nemcsak mi, de az erdőbirtokosok is többször adtak kifejezést e véleményünknek s mult évben az Országos Erdészeti Egyesület, mint érdekképviselőjük útján ez ügyben beadványt fordultak a F. M. úrhoz, s kérték az erdészeti személyzet biztositását az OMBI. biztositás 4-szeresére felemelni, illetve megállapítani. Vonatkozó beadvány az Erdészeti Lapok 1940. évi decemberi számában jelent meg.

Sajnos azóta sem az általunk, sem az O. E. E. által beadott kérelmek, illetve felterjesztések elintézését nem nyertek,

hanem a törvény szellemével éppen ellenkező gyakorlat fejlődött ki, s teremtett lehetetlen és elkeseredett helyzetet.

Mindezt pedig csak az okozza, hogy helyzetünk rendezetlen, hogy az 1935. évi IV. t.-c. megfelelően végrehajtva nincs.

Az évek gyorsan haladnak, ügyeink elintézése azonban — illetékesek megnyugtató ígérete dacára — sem jut ki abból a kátyúból, amelyben megrekedt s ez okozza azokat a félreértéseket és félremagyarázásokat, melyek újabb és újabb sérelmeket és megaláztatásokat hoznak e hazafias és becsületes kar tagjai számára.

Bízunk azonban a jövőben, ne kedvetlenedjünk el, hanem fogjunk össze és egyesült akaráttal segítsük ki megrekedt szekerünket a kátyúból.

A törvény

„és a törvényre való hivatkozással nem adják meg feljebbvalóink a minket megillető, nekünk kijáró címet“ — írja levelében többek között a valóban jobb sorsra érdemes erdészeti segédszemélyzet egyik tagja.

Nem mondja a levélíró, hogy nem akarják a kart megillető, neki kijáró címet megadni a feljebbvalók, hanem a törvényre hivatkozva, mondják — nem lehet, — akadályozza a törvény. Szerinte tehát a főtényező, a szükséges fejlődés akadályozója a törvény. Ez egyébként nem is olyan meglepő. Azt mondhatnánk, csak ismétlése annak a sokszor hangoztatott ténynek, hogy az erdészeti segédszemélyzet személyi ügyei az új erdőtörvényben nem nyertek megnyugtató, megfelelő elintézést.

Ami pedig nem jó, azt meg kell javítani, vagy helyette újat állítani. Ez vonatkozik a kétmilliméteres fűrőtől kezdve az iskolázó lécen, a fűrészen, a rádión, a regülőgépen keresztül a törvényig, mindenre.

Ha nem jó a törvény egyik-másik tétele, — meg kell változtatni. Ha nincs meg a lehetősége annak, hogy képviselőházi letárgyalás útján legyen a hiányos rész újjal pótolva, rendeleti úton kellene mielőbb javítani, mert ebben a formájában sok irányban káros.

Amikor az erdőőről egyik oldalon felettesei, kenyéradói nagyon sokat elvárnak, ugyanakkor a szükséges lehetőségeket, hogy a kívánalmat kellően betölteni tudná, megvonják. Ez azonban még az irgalmasabb része az erdőőr létének. Itt valahogy feletteseivel, gazdáival csak elkínózzák egymást. Ha nem bírja egy helyen az erdőőr, elmegy máshova. Ha őt nem bír-

ják tűrni, elküldik. Így valahogy aztán csak forr, zajlik a munkában, a jövedelemben sok kárt okozó élet. De ott az érem másik oldala, a gyakorlati élet. Ez nem ismer alkut. A gyakorlati életben az erdőőrnek nemcsak erdőőrnek, nemcsak alerdésznek, hanem erdésznek, egy kicsit erdőmérnöknek, aztán csendőrnek, rendőrnek, bírónak, szolgabírónak, járásbírónak, törvényszéki bírónak, — szóval nagyon leleményesnek kell lennie, hogy hivatását tényleg betudja tölteni. Mert, — a gyakorlati élet elég sűrűn különös, kényes helyzetek elé állítja. És — amikor a főt említett bírónak tiszteletet parancsoló hivatalukban mindenkor van idejük a perlekedők ügyének jogi hajladozásait az előttük fekvő törvénykönyvből kikeresni, a félre ráolvasni, az erdőőr nincs abban a kellemes helyzetben. Neki törvénykönyv nélkül kell, — sokszor egy pillanat alatt a kényszerítő helyzetben törvényt ülni és cselekedni, mert ha ezt nem teszi, fölötte ülnek törvényt a gonosztevők a következő pillanatban. Aztán következnek az esetek után az ítéletek. Előfordul, hogy az erdőört elítélik, bezárják, mert a veszélytelen helyen a törvénykönyvből történt megállapítás szerint szabálytalanul, törvénytelenül cselekedett.

A mellett, hogy a gonosztevőket senkisémet hívta az erdőőr munka körletébe, főként senki sem kényszerítette ellenszégülésre vagy veszélyes támadásra, meg kell állapítani azt is, hogy a gonosztevők cselekményei erős tápot nyernek az erdőőr személyi ügyeinek elintézetlensége, feletteseinek és gazdáinak bánásmódjában, amit tovább éleszt az enyhe törvény és helyenként annak még enyhébb kezelése.

Szükséges, a mai kor megkívánja azt, hogy az erdészeti segédszemélyzet különlegesen terhes foglalkozásában feletteseitől, gazdáitól megkapja mindazt a támogatást, amire minden vonalon, a tevékenységének eredményes végzéséhez szüksége van. Ezen szükségletek egyike a cím is, amit a többi között a levél írója hangsúlyozottan nehézményez.

Nem kell hozzá bő fantázia, egyszerű rátekintéssel is látható, hogy nálunk a címnek milyen nagy varázsa, ható ereje van. Az egyébként más államok legtöbbszörénél is úgy van azzal a különbséggel, hogy ott mindenki megkapja az őt megillető címet és annak megfelelő, segítő erejével be is tudja tölteni hivatását, nem úgy, mint a magyar erdőőr cím hordozói. Ennél a kérdésnél lépten-nyomon tapasztalható a nagyon is hátrányos következmény. Ha az erdőőr bemegy egy hivatalba, ott bemutatkozva, Y. Z. erdőőr vagyok, ebben vagy abban az ügyben jöttem, gyakran előfordul, hogy a személyt, de a foglalkozását sem ismerő hivatalnok az erdőőr rang hallatára „hááááttal” kezdi és az ügy intézése nehézkösen megy. Ilyen rangon rágódozó hivatalnok irodájában történt, amikor a hivatalnok, mondani lehet, akadékoskodása folytán az ügy nem akart elintézetést nyerni, az erdőőr nagy nyugodtsággal mondta, hogy ő a

felekkel az irodájában nem így jár el, hanem iparkodik azon, hogy a felek ügyeit a legrövidebb idő alatt és a lehető legjobban intézi el. A hivatalnok pillanatokig rábámult. Gondolatait nem fejezhette ki hangosan, csak amikor már megnézte az erdőört, hozzá kezdett és néhány perc multával elintézte az erdőörnek kezdetben elakadt ügyét. De, ha az erdőör nagyot nyel, mert a jogtalan cím használata tiltakozik benne, de gazdájának, az ügynek, amiért ment, előnyét látja és a hivatalban vagy máshol erdésznek mutatkozik be, ügye a legtöbb esetben a „háááát” kérem nélkül elintézését nyer.

Ugyanez az eset a nép széles rétegeivel való érintkezésnél is. Más a szó nyomatéka, más teljesen a hatása az erdész szónak, más, nagyon kicsi értékű az erdőör szó. Az erdész szó tiszteletet parancsol, az erdőör szó mindent megenged. Az erdészszel mindenki tisztelettel beszél, az erdőört keresztül nézi. Az erdész sérthetetlen, az erdőörbe mindenki, van köze hozzá vagy nincs, ledörzsöli piszkos saruját, bele törli rozsdás pennáját. Ezek a körülmények aztán mind a feladata végzésének rovására mennek. A legtöbb esetben tehát nem annyira a személyes tisztelete, mint munkájának akadálytalanabb menete szempontjából van szüksége iskola fejlődése és megbecsülése mellett a megfelelő címre.

Drága emlékű Gárdonyi Gézáknak az életből vett egyik megállapítását idézzük az erdészeti segédszemélyzet sorsával kapcsolatban. „Az élet küzdelmeihez kemény nyak kell. Aki giliszta módjára csuszkál az emberek között, minduntalan rátaposnak.”

Az erdészeti segédszemélyzetre rákényszerítették a giliszta szerepet. Kénytelen az emberek között csuszkálni, miközben még a kellenél is többször és erősebben rátaposnak. Nagyon hálátlan, kellemetlen szerep. Ne csodálkozzon tehát azon senki, hogy a giliszta szerepet az erdészeti segédszemélyzet továbbra nem kívánja betölteni. Tisztességes, értékes munkát végez. Ezen munkájáért ugyanolyan tisztességes bánásmódot, megbecsülést és az őt megillető vonalra helyezését kéri.

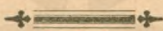
Önzés, rövidlátás, szinte az mondhatnánk az öngyilkosság szándékának erős árnyéka fedezhető fel az új erdőörvény erdészeti segédszemélyzetre vonatkozó részében. A szakoktatás, a cím meghatározás, a kar kellő megbecsülése terén féltelmese- káros tételeket rögzített. Amíg nemcsak minden kultúr-államban, hanem a balkánon is fokozott haladás látható az erdészeti segéd szakon, a mi megkérdezett szak uraink azt mondták, elég a hat elemi, ötven évig jól bevált, tehát továbbra is meghagyható az erdőör cím. Ezzel ellentétben aztán nem akasztottak nyakába rozsdás flintát, hogy menjen és őrizze az erdőt, hanem el kell végezze az erdészetenél előforduló összes külső műszaki munkákat, végeznie kell a hivatali irodákban

gyakran erejét meghaladó munkákat, s mindezekért kapja a hívatatszolgai I. oszt. altiszt státust.

A törvény csapta kábulatából még föl sem eszmélt a segédszemélyzeti kar, amikor a visszatért terület erdészeti segédszemélyzeti karának egy része erdész címet kapott. Így, a született magyar ember, a saját portáján még mindég csak a más-honnan érkezettek alárendeltje lehet. Vajjon mi az és honnan van az a láthatatlan átkos hatalom, amelyik még mindég elég erős ahhoz, hogy a magyar nemzetet, benne láncszemként szereplő erdészeti segédszemélyzetet fejlődésében nemcsak korlátozza, megállítja, hanem azt visszafejleszteni képes. Kinek és miért van arra szüksége, hogy az erdészeti segédszemélyzetet szükséges fejlődésében akadályozza, képességeit, végzett munkáit letagadja és ma már csak a forró égőv alá korlátozódott szolgaság mélyébe tartsa. Az ilyen eljárások nem szolgálhatják a magyar nemzet és magyar haza érdekét.

Lélegzet visszafojtva figyelte az erdészeti segédszemélyzet annak idején az új erdőtörvény rá vonatkozó tárgyalását. Az eredményt megdöbbenve látta. Ellenség rossz akarattal sem csinálhatta volna ezt ártalmasabban. Annyi bizonyos, a szakértelem és szaktanácsdás, amelyik nyomán a törvénynek ez a része született, a hozzáértésnek, a nemzetfejlesztés gondolatának örök szégyene marad.

Szj Ferenc.

Évzáró ünnepély az esztergomi alerdész-szakiskolában

Az esztergomi alerdész szakiskola képesített növendékei június 30-án vettek búcsút nevelőiktől és az iskolától.

Reggel nyolc órakor az ifjúság a tanári és altisztikar kíséretével hálaistentiszteleten vett részt a helybeli Szent Anna templomban. Utána 9 órakor kezdődött a háziünnepély, melyen jelen volt a tanári, altisztikar és a végzett növendékek pár kivételével, kik bizonyos okok miatt, már előbb elhagyták az intézetet.

Az ünnepély a „Hiszekegy” eléneklésével kezdődött. Ez után Remete Lajos II. évf. tanuló vett búcsút Igazgató Úrtól, Tanár és Altiszt Uraktól. Remete beszédében megköszönte úgy Igazgató Úrnak, mint a többi tanáruraknak a két év alatt tanúsított fáradozásukat, jóságukat és szeretetüket. Beszéde végén búcsút vett tanuló társaitól is, és az egymásiránti szeretetre és közös küzdelemre kérte őket. Remete után Ágfalvi Imre m. kir. erdőtanácsos igazgató számolt be a két év alatt törtétekről, majd Óméltósága Ajta Sándor miniszteri tanácsos, vizsga-

biztos nevében szól a távozó ifjúsághoz. Őméltósága Ajtai Sándor miniszteri tanácsos másnemű elfoglaltsága miatt nem jelenhetett meg a megható zárőnnepélyen.

Ágfalvi Imre igazgató beszéde alapjául e három szót választotta: „Munka, összetartás, szeretet.” Kifejtette mind három szó nagy jelentőségét, kérte a távozó fiúkat, hogy ezt kövesék és akkor elérik kitűzött célukat.

A beszéd elhangzása után kiosztotta a két jutalomkönyvet, melyet Szabó József és Eberhardt Ferenc kaptak, majd kiadta a szaktanítványt egy búcsúkézfogás kíséretében, s ugyanekkor a megjelentek is búcsút vettek a végzett diákoktól. A megható ünnepély, melyen már mindenki szemében a búcsúkönyv csillogott, a magyar „Himnusz”-szal ért véget.

Az ünnepély után a végzett fiúk összekarolva, egy szívvvel, egy szájról énekelték az öregdiákok dalát „Ballag már a vén diák”, és így vettek búcsút a Tanár és Altiszt urak hozzátartozóitól és a még ott maradt I. évfolyamú tanulóktól is. Ezután kimondták az utolsó Isten hozzádot és eltávoztak a szélrózsa minden irányába, hogy küzdjenek a szebb és boldogabb erdészjövőért, s megcsonkított hazánk feltámadásáért, hogy egykor a még elszakított részeken is piros-fehér-zöld zászlót lengessen a szél és az elnyomatás alatt élő testvéreink kezét megfogva, egy szívvvel egy szájjal énekelhessük e szép dalt: „Szép vagy gyönyörű vagy Magyarország”.

Remete.

Néhány szó az erdővédelemről

Az 1935. évi IV. t.-c. 19. §-a szószerint ezeket mondja: „Minden erdőtulajdonos köteles tőle telhetően óvni és védelmezni erdejét emberek, állatok stb. . . . pusztításaitól”.

„. . . nem rendelhet el és nem tūrhet az erdőtulajdonos erdejében olyan műveletet, amely az erdő védelmi rendelkezésével ellenkezik . . . stb.”

„41. §. Erdejének őriztetéséről minden erdőtulajdonos megfelelően gondoskodni köteles.”

„Az erdőőrzés ellátása céljából az erdőtulajdonosok erdőkerülő tartására a 45. §. rendelkezései szerint társulhatnak.”

Vagyis társulhatnak, de társulni nem kötelesek.

Tizennyolc éve vagyok egy helyben szolgálatban, tizen-nyolc éve csendes megfigyelője, aktív végrehajtó munkása vagyok az erdő védelmének és így pusztán a saját tapasztalataimra támaszkodva önbizalommal állíthatom azt, hogy e pontnál érdemes megállni és meg is kell állnunk egy pillanatra.

Előre kell azonban bocsátanom azt, hogy nem kritikát

akarok gyakorolni, hanem azt akarom, hogy egy alapos vita megindításával, kartársaim hozzászólásával a magyar erdők védelmét ne csak a gyakorlatban, hanem „elméletileg” is előbbre vigyük.

A tárgyhoz való hozzászólás jogosultságát az alerdész szakiskola célja és feladata adja meg. Az alerdész szakiskola célja az, hogy az erdő- és vadgazdaságok számára alerdészeteket neveljen, fenkölt feladata pedig az, hogy akiket nevelt, azok az erdőgazdasági és műszaki segédszolgálat, nemkülönben erdővédelmi és vadvédelmi szolgálat ellátásához szükséges és a törvényekben megszabott követelményeknek megfelelő szakismeretekkel rendelkezzenek is.

Tehát a vita megindításához és annak hozzászólásaihoz „Az Erdő” hivatalos lapunk keretein belül a jogosultság megvan.

A 997/1939. éf. sz. alatt kiadott „Működési bizonyítvány” tanúsága szerint védkerületem 47 község határában elterülő, 89 birtoktestben levő 9878.9 kat. hold állami kezelés alatt álló erdő és 1000.2 kat. hold állami kezelés alatt álló kopár vízmosásos területre terjed ki. Évente mintegy 140.0 kat. hold főhasználati és esetenként esedékes mellékhasználati vágásterületeken cca 10.000 ürm.³ tűzifa és 3000 m³ szerfa nyer kitermelést. Erdőterületek vágásainak pótlására, tisztásai beerdősítésére, valamint a kopár- és vízmosásos területek fásítására évente 5–600.000 darab erdei facsemete használatik fel. Végül pedig az évente lefolytatott erdei kihágási tárgyalások száma: 130–150 tárgyalás. Az elmúlt utóbbi két év kimutatásai szerint azonban az itt feltüntetett számok jóval megnövekedtek.

A felsorolt erdő- és kopárterületek természetesen legnagyobb részét a volt úrbéres erdőbirtokosságok tulajdonában vannak. Az erdők közvetlen védelmi szolgálatait pedig a jóváhagyott rendszeres gazdasági üzemtervek előírása szerint a birtokosok által felfogadott erdőszolgák látják el a mindenkori járási erdőőr, kerületi alerdész felügyelete mellett.

Lássuk már most azt, hogy hogyan állunk az erdők védelmi szolgálatával a gyakorlatban. Hogy pedig ezt jól meg is világíthassam, ide iktatok egy, az életből vett példát.

Valahol Magyarország északkeleti részén van egy község. A neve mellékes. A falú 2 km. hosszú és egy házsorból áll. Lakói jámbor görög katolikus vallású, tiszta magyarok. Temploma, plebánosa, iskolája és tanítója van. A lakosság főfoglalkozása a földművelés. Földei rosszak, u. n. aljföldek, a sok esős és követeztében az év nagy részén víz alatt áll és háromnegyed része ma is még vetetlen. A föld a kenyér szükségletet sem termi meg és ami terem is, IV. osztályú. Miből él hát akkor ez a jámbor istenfélő nép? A felelet rá ez: erdőből! De ezt híven tükrözi vissza az erdő is. (Folyt. köv.)

A m. kir. földművelésügyi miniszter
160.000/1941. F. M. számú rendelete
a vadászati tilalmi idők megállapítása tárgyában.

A vadászatról szóló 1883: XX. törvénycikkben meghatározott vadászati tilalmi idők módosítása tárgyában kiadott 1925: XXIV. t.-c. 1. §-ában foglalt felhatalmazás alapján a következőket rendelem:

1. §.

(1) Tilos vadászni:

a) szarvasbikára október hó 16. napjától szeptember hó 1. napjáig;

szarvastehénre és szarvasborjúra február hó 1. napjától szeptember 1. napjáig;

b) dámbikára december hó 1. napjától szeptember hó 16. napjáig;

dámtehénre és dámborjúra február hó 1. napjától október hó 16. napjáig;

c) őzbakra október hó 16. napjától május hó 1. napjáig; őzsutára és gidára január hó 1. napjától november hó 1.

napjáig;

d) zergére egész évben;

e) muflonra egész évben;

f) mezei nyúlra január hó 16. napjától november hó 1. napjáig;

g) siketfajd-kakasra május hó 16. napjától április hó 16. napjáig;

tojóra és jércére egész évben;

h) nyírfajdra egész évben;

i) császármadárakra november hó 1. napjától augusztus hó 16. napjáig;

j) túzokkakasra június hó 1. napjától április hó 1. napjáig;

tojóra és jércére egész évben;

k) fácánkakasra február hó 1. napjától október hó 1. napjáig;

fácántyúkra január hó 1. napjától november hó 1. napjáig;

l) fogolyra egész évben;

m) fűrjre, harisra és vadgalambokra (kék és örvös) január hó 1. napjától augusztus hó 1. napjáig;

n) gerlére január hó 1. napjától július hó 16. napjáig;

o) erdei szalonkára április hó 16. napjától augusztus hó 16. napjáig;

p) nyári lúdra március hó 1. napjától augusztus hó 1. napjáig;

r) kis és nagy kócsagra, kanalas gémre, üstökös gémre, batlára, (fekete ibiszre) fehér és fekete golyára, golyatöcsre, gulipánra, godára, bibicre és dankasirályra egész évben;

s) a kacsák minden fajára, kárókatonára és a p)—r) pontokban említett vízimadarakon kívül egyéb vízimadarakra április hó 16. napjától július hó 16. napjáig;

t) vándorsólyomra, rárósólyomra és hollóra február hó 1. napjától október hó 1. napjáig;

u) éneklő madárra, reznek-túzokra, ugartyúkra, kis vércsére, vörös és kék vércsére, egerész-ölyvre, barátkeselyűre, fakókeselyűre, dögkeselyűre, kígyászölyvre, darázsölyvre, közönséges seregélyre, valamint a sasok és a baglyok valamennyi fajára egész évben.

(2) Nem terjed ki az előbbi bekezdés u) pontjában említett tilalom a szőlőkben és gyümölcsösökben található közönséges seregélyre.

2. §.

A tilalmi idők alatt nem szabad sem a vadak fiait, sem a madarak fészkeit szándékosan érinteni, vagy tojásaikat elszedni. Madarak tojásainak szedésére a földművelésügyi miniszter ad — kizárólag vadtenyésztés céljából — engedélyt. Ilyen engedélyt a vadászati jog bérlője csak a bérbeadó hozzájárulása mellett kaphat.

3. §.

(1) Tilos vadászni:

a) mindenféle vadra hajtókutyával (agárral, kopóval, tacs-kóval, vagy más hajtóebbel) január hó 1. napjától augusztus 1. napjáig;

b) mindenféle vadra fényszóró alkalmazásával, valamint repülőgépről, gépkocsiról, általában motoros járműről vagy járművel egész évben;

c) mindennemű csülkösvadra és medvére söréttel és póstával, vagy vágott ólommal — beleértve a kegyelemlövést is — egész évben;

d) hasznos vadra hajtókkal — kivéve az átvonuló vízimadarakat — április hó 16. napjától augusztus hó 1. napjáig;

e) hasznosvadra lesgödörből — kivéve az átvonuló vízimadarakat — egész évben.

(2) Az előbbi bekezdés a) pontjában említett tilalom nem terjed ki a kotorékebbel végzett kotorékmunkára, továbbá a vizslával, a pórázon vezetett vérebbel és a vércsapásra bevezetett tacs-kóval, vagy friss disznó — (medve) nyomra eresztett, úgynevezett disznós-kutyával való vadászatra.

4. §.

(1) Ez a rendelet az 1941. évi augusztus hó 1. napján lép hatályba; hatálybalépésével a 145.900/1940. F. M., a 197.565/1940. F. M., a 199.685/1940. F. M., és a 246.832/1940. F. M. számú rendeletek hatályukat veszítik.

(2) Nem érinti ez a rendelet a Magyar Szent Koronához visszacsatolt keleti és erdélyi országrészen a vadászat szabályozásáról szóló 3.940/1941. M. E. számú rendelet végrehajtása

tárgyában kiadott 158.120/1941. F. M. számú rendelet (megjelent a Budapesti Közlöny 1941. évi június hó 17.-i számában) rendelkezéseit.

Budapest, 1941. évi július hó 18.-án.

báró Bánffy Dániel s. k.
m. kir. földművelésügyi miniszter.

Egyesületi hírek:

Felkérjük kartársainkat, hogy címváltozásukat lehetőleg minden hó 15-ig jelentsék be, mert a késedelmesen beérkező értesítés nemcsak sok felesleges munkát ad, hanem a lapok újboli elküldése felesleges kiadást is jelent.

Kéziratokat is fenti időpontig kérjük beküldeni.

Egyesületünk tagjainak egy része a temetkezési segélyalapnak még mindig nem tagja, s így nem tudja a vezetőség megvalósítani azt a szép és komoly segítséget nyújtó temetkezési segélyalapot, mely hivatva van a legnagyobb bajban segítségére lenni az elhunyt kartársunk özvegyének.

Kedves Kartársak gondoljatok családotokra, s igyekezzenek saját erőtökből rajtuk segíteni azáltal, hogy beléptek a temetkezési segélyalapunk tagjai közé. Ezen szándékotokat egy levelezőlapon jelentsétek be, melyben kijelentitek, hogy 3 évig legalább az alap tagjai maradtok, s minden elhunyt kartárs után 50 fillért befizettek.

Ahányszor 50 fillér befolyik, illetve ahány tagja a temetkezési alapnak van, annyiszor 50 fillért fizet ki az egyesület az elhunyt özvegyének.

Halálozás. Csak most értesültünk *dr. Jármay István* ügyvéd, v. országgyűlési képviselő, Esztergom vm. v. tb. főügyészenek f. évi június hó 18.-án történt haláláról.

Szeretet volt egyesületi ügyész urunk drága emlékének áldozunk egy percet munkánk közepette, s kérjük a Mindenhatót, hogy adja meg földi jólelkiségéért az örök boldogságot. Nyugodjék békében.

Különlélék

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közölgék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Csizmadia Gyula Kecskemét, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó

Soroksárútelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalu, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Pósa István Mezőhegyes, Fekete Boldizsár Királymező, Dél István Somogyfajsz, Keréta László Taracköz, Fazekas Pál Gyimesbükk, Bali János Kishársköztelep, Jánosi Emil Párkányháza, Papp József Bogyoszló, Zengő Mihály Nagyberezna, Varga József Tormaszentandrás, Orosz János Visk.

Szerkesztői üzenetek

Endrődy Sándor Bpest. A küldött 20 pengővel tagdíja 1941. november hó 1-ig rendezett. Endrődy Sándorné tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési hátralék nincs.

Koltai József Bpest. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 32 50 pengő.

Bozner János Szekszárd. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetése van.

Stubnya László Pilismarót. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 32.50 P. Temetkezés rendezett.

Szalai Gyula Vép. Tagdíja 1942. november hó 1-ig rendezett.

Dávid Sándor Décs. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetése van.

Novák László Orosháza. Tagdíja a küldött 30 pengővel 1941. augusztus hó 1-ig rendezett.

Honti Pál Pilisszentlászló. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezésnél 1 pengő hátraléka van.

Pénztári beszámoló

Június havi befizetések folytatása : Nagy Imre Kiskunhalas 3, Kasza József Pécs 2, Sipos Ferenc Feketetisza 3, Miltenyi János Gödöllő 12, Lázár István Nagybocksó 10, Tardos Ferenc Bodrogszentmária 5, Kiss József Gödöllői csoport 20, Dudás János Nagyörzsöny 3, Weppel József Csontos 6, Humen Tivadar Csontos 6, Tőke István Felsőzászberg 6, ifj. Bordács István Pula 6, Kósa András Nyiradony 3, Németh János Salgótarján 4, Nagy Sándor Tolna-Tamási 6, Szatványi József Ókemence 3, Horváth György Brusztura 5, Linberger Pál Sopron 16, vitéz Suhay Miklós Kisvárda 6, Szukop István Szili 8'10, Till Nándor Tatárszentgyörgy 3, Grelmeth János Pátkapuszta 1'50, Rózsa János Tarnad 11, Gábor Ferenc Eszter-

gom 3, Magyar Béla Galyatető 3, Gyenis János Petőc 4, Kozma Mihály Parád 3, Kiss József Páty 5, Szabó Árpád Barnabás 10, Szakony István Budnya 12, Tölgyesi Lajos Kisszékely 5, Földes Imre Kaposvár 3, Csepecrauer Pál Miskolc 14, Tihanyi András Diósgyőr 5, Horváth József Vajszló 4, Dampf Gábor Szentgothárd 3, Sümegi János Szentadorján 20, Papp István Méhes 10, K. Szabó Vendel Szentpéterföldre 12, Sipos György Szabástelep 20, Bárfai Mihály Diósgyőr 5, Elek Géza Ökemence 6, Coburg és Gothai hercegség 13.60, Kiss István Újiráz 26'50, Gróf Bremmer uradalom 5.40, Hórvölgyi Lajos Cserépfalu 3, Ország Lajos Turjaremete 4, Belányi Vilmos Dorog 1'50, Tüttő János Bucsa 5, Hoffer Ferenc Petőc 8, Hessz Pál Fenyőfő 10, Sümeghy István Felsőszeleszte 15, Konrád Béla Szeged Királyhalom 2, Tankó Péter Bükzsérc 12, Ögróf Palavicini János uradalmá 3'60, Vida Lajos Ugod 10, Tamás Károly Máramarosziget 6, Lengyel Pál Németmokra 8, Cving János Felsőszinevér 10, Milcsevics Lajos Kőrösmező 12, Mogor József Abádszalók 2'50, Prónai Zoltán Hont 9, Simon Lajos Ravazd 3, Szilicsány Ferenc Vereb 3, Németh Lajos Salköveskút 6, Csernyi István Németmokra 6, Korényi Ferenc Hámor 5, Rónaszéki János Pécsvárad 25, Jankovics János Csontos 8, Szabó István Iza 6, Herb József Brusztura 5, Bottyáni Lajos Sátorrét 11.20, Répási Ferenc Pécs 3, Hunyadi János Pilismarót 3, Pöröcz Sándor Gödöllő 5, Naszvadi István Orgovány 2, ifj. Jókai János Tolna-Tamási 9, Kis Tóth Tamás Lengyel 3, Szannyi Gyula 3, Varga Géza Egerbakta 6, Szinger Vilmos Erdőmajor 10, Böhm Lőrinc Esztergom 3, Ohs Lajos Dolha 13, Tanó József Pécsvárad 5, Dampf Gábor Szentgothárd 3, Treier Ferenc Tarany 10, Erdélyi János Tompa 5, Balázs Imre Szamoskövőfalú 3, Golda Mihály Pilisszentkereszt 10, Kovács József Esztergom 5, Németh Imre Hédervár 5, Beke Antal Győrszentivány 14, Németh Emil Esztergom 3, Garamszegi Sándor Diósgyőr 10, Dene Gábor Bog 10, Zsidi Lajos Nagyhajmás 5, Matkovics Antal Munkács 6, Héder István Nagyszöllős 3, Bognár Imre Kőrösmező 20, vitéz Altai Imre Gödöllő 10, Frang István Esztergom 3, Dr. Orosz Károly Mezőhegyes 12, Peng János Nagtevel 3, Horváth Lajos Kaszómező 10, Németh Gyula Markoz 3, Kerékgyártó László Mátraszentimre 6'10, Tóth Mihály Beregkövesd 3, Katona Ferenc Lakocsa 18, Kovács József Sükösd 3, Gerstmajer Lajos Taracköz 12, Szabó Ferenc Mezőtúr 6, Földművelési min. 7.50, Mikus Gyula Kemence 5, Óri Lajos Visegrád 12, Fülöp Ferenc Szentendre 6, Major István Torvaj 20, Tatai csoport 27.50, Tuskó József Kárád 6, Miholics István Szilvágy 6.

Június havi befizetések összesen: 1364'90 pengő.

Július havi befizetések Tojnel János Gödöllő 3, Lukács Tibor Érsekújvár 10.50, Bastuz József Szilvásvárad 5, Erdősi Sándor Bpest 20, Nagy Géza Andos 8, Bánki László Pilisma-

rót 6, Nagy Mátyás Szöllöske 5, Huszti Lajos Szentés 6, Rottveil Miklós Fenyőfő 6, Koltai József Bpest 12, Cserhegyi Sándor Hildpuszta 6, Györki László Dunaszentbenedek 6, Rózsahegyi József Galambók 5, Bozsó Sándor Gödöllő 6, Sikrai Ferenc Bpest 9, Rezes József Zalavár 6, Bozner János Szekszárd 6, Füsti Molnár Sándor Kaposvár 3, Gele Antal Pilismarót 5, Markó János Pilismarót 13, Schillinger György Dunabogdány 10, Stubnya László Pilismarót 10, Berze Lajos Gödöllő 12, Tóth József Gödöllő 8, Földes Imre Kaposvár 3, Kiss Sándor Büdszentmihály 3, Pasztorek Sándor Mogyorósbánya 5, Kasza József Pécs 2, Frank István Bpest 2, Nádaskay Rihárd Bpest 20, vitéz Suhay Miklós Mármarosziget 5, Fischer Géza Alcsút 4.50, Sziártó József Bpest 11, Vörös Lajos Bakonybét 6, Horváth István Karád 5.10, Bögöz Árpád Marosvásárhely 3, Kiszél András Gyűrűfő 3, Tasi Béla Mátrapuszta 7, Egedi Balázs Antal Szépalma 2, Stubnya Mihály és Viktor Pilismarót 16, Bánfai Mihály Diósgyőr 5, Szalai Gyula Vép 20, Kosik János Rónyapuszta 4, Németh Géza Berekmajor 3, Illés István Turja-Polema 5, Neumann Károly Petend 4, Rádóczi Gyula Terebesfejérpatak 3, Csajkovszky István Kőrösmező 6, Krojer János Karád 12, Hugli Pál Gyöngyösolymos 3, Vér Zoltán Tápiószecső 12, Kothai Mihály Drégelypalánk 3.50, Lovász József Zalaapáti 7, Varga József Decs 5, Dávid Sándor Decs 6, Újlaki Tivadar Vajszló 11, Kokály Ferenc Szabadbattyán 2, Szokol János Hokamalam 24, Kütsán Sándor Nagynémetegyháza 10, Schalk János Rókapuszta 10, Kovács Pál Vép 1.10, Mazsa Ferenc Pozva 4, Zöldi Ferenc Nagykőrös 5, Horváth István Újkér 14, Kiss József Gödöllői csoport 20, Füstös Gyula Dénesfa 10.10, Kocsárdi Károly Isaszeg 8, Gombás László Isaszeg 8, Grelneth János Pátkapuszta 1, Pasztorek Antal Drégelypalánk 3, Ferencz Imre Izsófalva 7, Novák László Orosháza 30, Honti Pál Pilisszentlászló 12, Kecskeméti András Mezőhegyes 3.

Emlékműre befizettek: Bölcs István Gyömrő 2, Mogor József Abádszalók 1.

Előző gyűjtéssel együtt 427.70 pengő.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek: Kiss György Földeák 3, Timár Ferenc Pilisszentlélek 1, Szinger Vilmos Mór 2, Mogor József Abádszalók 0.50, Stubnya Mihály Pilismarót 5, Stubnya Viktor Pilismarót 1.

Előző gyűjtéssel együtt 71 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:
Pálmai József
főszámvevő.

Eladó: 2 drb. drótszörű foxi, egyik 18, a másik 6 hónapos. Cím: Molnár József Páty, Árpád u. 3.

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. SZEPTEMBER

9. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj egyszerismindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények, erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt, de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesületi tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó levelezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

Sajgó sebünk

Nem tagadhatjuk, állandóan érezzük sajgó sebünket, mely orvoslást kíván.

A seb eredeti okozója Trianon, mely megfosztotta hazánkat erdőségeinek kétharmad részétől, s ezzel illetékesek szerint feleslegessé vált a középfokú szakoktatás, s visszafejlesztették a szépen indult, s a kor követelményeinek megfelelő erdőgazdasági segédtszti képzést.

Illetékesek ezen intézkedésükkel ütötték azt a nagy sebet az erdészeti segédszemélyzeten, mely csak nem akar gyógyulni, s állandó sajgásával létét éreztetni.

Illetékesek ezen intézkedése szerény véleményünk szerint nem volt szerencsés, mert az erdőgazdaságban is érvényesülni kell a jobb, a tökéletesebb gazdálkodásnak, hogy lépést tarthassunk a rohanó kor követelményeivel. Nem okozott volna nagyobb gondot és megterhelést, ha meghagyták volna az erdőgazdasági szakiskolát, mely a kor követelményeinek megfelelő segédszemélyzetet nevelt volna. Az az érvelés, hogy az erdőségeink elvesztésével feleslegessé vált a középfokú szakképzés, nem helytálló, mert a 20 évi trianoni rabságunk alatt egy pillanatig sem szüntünk meg követelni a velünk történt igazságtalanság jóvátételét, vagyis Trianon megszüntetését.

Ennek a célnak érdekében állítottuk be minden erőnket és szent meggyőződésünk volt, hogy sikerül is lerázni a ránk erőszakkal vert bilincseket.

Amikor tehát egész magyar életünket e cél szolgálatába

állítottuk, akkor számolnunk kellett volna azzal is, hogy igazságunk elérésével visszaszerezzük erdőségeinket, s megint szükség lesz jól képzett segédszemélyzetre.

Úgy hisszük nem lett volna baj velük addig sem, míg a mostani felszabadulásunk bekövetkezett, mert igen sok tanult ember volt, akik végzettségüknél sokkal kisebb állást töltöttek be. Nem zúgolódtak, nem elégedetlenkedtek, mert épp nagyobb képzettségüknél fogva belátták, hogy megcsonkított hazánk fiainak nem tud nagyobb kenyeret juttatni. A remény azonban megacélozta akaratukat, türetek, lemondtak a szebb magyar jövő érdekében.

E szebb jövő el is érkezett, s mindazoknak, akik eddig megelégedtek a kisebb darab kenyérrel is, meghozta türelmük gyümölcsét, a nagyobb darab kenyeret, s a végzettségüknek megfelelő elhelyezkedési lehetőséget.

Azok a pályák, melyek a megcsonkítottság dacára sem fejlesztették vissza a szakképesítést, — sőt emelték — ma felkészülve meg tud felelni azoknak a követelményeknek, melyeket a megnagyobbodott hazánk kíván tőlük.

Kérdés azonban, hogy a magyar erdőgazdaság, mely legtöbbit várt, elmondhatja-e nyugodtan, hogy felkészült erre az időre. Kérdés tehát, hogy a rendelkezésre álló erdészeti segédszeméllyel minden zökkenő nélkül megoldható-e azok a feladatok, melyeket megnagyobbodásunkkal kapcsolatban felmerülnek.

A visszatért területeken magasabb volt a középfokú szakoktatás mint csonka hazánkban, tehát a visszatért területiek nagyobb képzettségük miatt a csonka hazában végzettekkel szemben előnyben vannak. Ezekkel a visszatért területiekkel óhajtják úgylátszik megoldani illetékesek a felmerülő nagy problémákat. Ugyanis ezek az erdőgazdaságban mint műszaki erdészeti tisztviselők és segédtiszték nyertek kinevezést.

Ez az a fájó seb, mely állandóan sajog, amely nem tud behegedni, mert e tény bizonyítja legjobban, hogy illetékesek rövidlátása miatt a 22 évi megcsonkítottságból felszabadult anyaországi erdészeti személyzet most sem érheti el azt, amit hazánk kisebbségei elérhetnek.

Nem örülhet a felszabadulásnak, mert most is csak másodrangú személy lehet saját hazájában és még csak mód sincs arra, hogy megszerezhesse — akár továbbképzés útján — azt a címet és helyet a megnagyobbodott hazánkban, amit a visszatért területiek megkaptak.

Mindig azt olvassuk, hogy csak úgy vehetjük fel a versenyt szomszédainkkal, ha állandóan képezzük magunkat, ha ismereteinket állandóan gyarapítjuk. Amít azonban mi csak hirdetünk, azt szomszédaink gyakorlatilag végre is hajtották. Nézzük csak a szomszédos államokat, hol az erdészeti középfokú szakoktatás gyakorlatilag meg is valósult.

Úgy gondoljuk mi sem térhetünk napirendre e tények felett, hanem gyorsan gondoskodnunk kell a középfokú szakoktatásról, s lehetővé kell tenni saját véreinknek is, hogy megmutathassák tudásukat és kellő képzettséggel bátran felvehesék a versenyt szomszédainkkal.

Ezt most annál inkább is remélni merjük, mert a földművelésügyi Miniszter úr egymilliárdos újjáépítési programjába igen nagy súlyt helyez a szakoktatás fejlesztésére, melyből reméljük jut a megnagyobbodott erdőgazdaságunknak is.

Ebben az esetben remélhető csak, hogy az erdőgazdaságban jelenleg szolgáló alkalmazottak gyermekeiket erre a pályára adják. Már most is szomorúan halljuk, hogy azok, akik eddig e pályára készültek rájöttek arra, hogy ez nem nyújt megfelelő megélhetési lehetőséget és majdnem semmi nyugdíjat. Világos tehát, hogy a szülők mindaddig idegenkedni fognak gyermekeiket e pályára adni, amíg itt is biztosítva nem látják gyermekeik jövőjét.

Ne tévessze meg illetékeseket az, hogy ma még talán elég jelentkező van, mert ez feltétlen csak átmeneti jelenség.

Ha megelégedett és szorgalmas erdészeti segédszemélyzetet akarunk, akkor tegyünk félre minden aggályoskodást s tegyük meg azonnal a jövő erdőgazdálkodás érdekében szükséges lépést a középfokú szakoktatás bevezetésére, s tegyük lehetővé a jelenlegi erdészeti személyzetnek, hogy a szükséges továbbképzést, illetve egyenlő elbánáshoz megszerezhessék a megkívánt előképzettséget.

Csakis ebben az esetben fog behegedni a súlyosan fájó sebünk és nem érezzük magunkat megalázottnak és saját hibánkon kívül mellőzötteknek. Csakis ebben az esetben várhatják illetékesek azt, hogy fiainkat e pályára adjuk, ellenkező esetben be fog következni az a helyzet, amit épp az illetékesek akartak elkerülni, hogy olyanok fogják e pályát választani, akiknek érzékük e pályához nincs.

Az egyesület szükségességéről és a tagok kötelességéről.

E címen többször jelent meg már cikk szaklapunk hasábjain, mégis szükségét látjuk annak, hogy olykor-olykor úgy a kívül állóknak, mint az új tagoknak felelevenítés céljából világos képet nyujtsunk afelől, miért is van hát szükség egyesületre s mik a kötelességeink ezzel kapcsolatban.

Az egyesület célja az erdész-vadász társadalom jólétének

megteremtése és felemelése a kor színvonalának megfelelően és biztosítása a jövőt illetően.

Hogy mit jelent az egyesülés és az ebből fakadó erő, azt láthatjuk az egyes szakok ágánál (vasút, bánya, vasgyár stb.) ahol jóval előbbre vannak minden téren azért, mert ezeknél az egyesülés már régóta fennáll. De ha ezt az állítást valamilyen oknál fogva bárki is nem fogadja el, úgy tovább megyek. Ott vannak az egyes nemzetek és államok, amelyek úgy látták biztosítottak jövőjüket, hogy egyesültek, tömörültek, pl. Amerika. De még tovább megyek, gondoljunk csak az apró kis rovarokra a méhekre, amelyek egyesülve és közösen dolgozva milyen csodálatra méltó munkát tudnak kifejteni. (Tanulhatnánk tőlük!)

Nálunk az egyesületbe való belépést a kívülállók a következő okokból nem teszik:

a) Még mindig akad olyan egyén, akinek tudomása sincsen, hogy ilyen egyesület létezik;

b) Vannak helyek, ahol az alkalmazottak vonakodnak belépni, mert azt feletteseik esetleg nem jó szemmel néznék;

c) Sok akad, aki nehéz, illetve rossz anyagi viszonyok között él és ez tartja távol az egyesülettől;

d) És végül legtöbbször vannak azok, akik nemtörődömségből nem tagjai az egyesületnek.

Azok, akik az egyesületünkről nem tudnak, — a volt csonkaországbeliekből, — nem sok van és ezek is legfeljebb kis birtokosoknál szolgálatot tevők és az országvégeken lakók. Nagyobb zöme azonban az anyaországhoz visszacsatolt területeken vannak.

Ennek orvoslására természetesen legjobb lenne az egyes főbb gócpontokon vándorgyűlést összehívni.

Azokból, akik feletteseiktől tartva vonakodnak belépni, szerencsére nem sok van. Hiszen aki egy kicsit is gondolkodik, megállapítja, hogy az egyesület a tagjait a szaklappal legfeljebb szélesebb látókörűvé és szakmájában minden tekintetben tapasztaltabbá fogja nevelni. Itt a legjobb megoldás az lenne, hogy felhívandók volnának egy körlevélben az alkalmazottak a belépésre, s ugyanekkor a birtokos is fel kellene kérni a támogatásra.

Vannak továbbá elég szép számmal olyanok, akik csekély fizetésüknél fogva nem tagjai az egyesületnek, mert még a részükre megállapított kedvezményes féltagdíjat sem bírják megfizetni. Ezeknek a sajnálatra méltó embereknek mégis be kellene lépni az egyesületbe, márcsak azért is, hogy az egyesület kenyéradójukat megfelelően felhívna a nevetséges évi bérfelemelésére.

E három csoportba tartozó kartársak indokait részben még talán el lehet fogadni, azonban azok a kartársak, akiknek módjuk van, hogy az egyesületet támogassák és tagjai

legyenek és mégsem azok, ezek megérdemlik a teljes elítélést és nem érdemlik meg, hogy kartársnak hívjuk őket.

Ha az egyesület életében voltak is visszás állapotok — ami minden egyesületnél megtörténik — ez még nem jogcím arra, hogy az egyesülettel ne törődjünk és ne legyünk tagjai.

Roppant elítélendő eljárás az, amikor valaki más bőrén előnyökhöz szeretne jutni, de ő maga a legcsekélyebb áldozatot sem akarja a közjóért meghozni. Legyünk végre tisztában az egyesület céljával: az senki ellen nem irányul, hanem úgy a közérdekre, mint a magánérdekre jó kihatással van.

Szomorú tényként kell megállapítani, hogy az ország erdész-vadász társadalmának 5000-nél jóval felülmuló létszámát nélkülözi tagként még az egyesület és ebből cca 1400 a tagok száma. E számadatból valóban megállapítható a kartársak nagyfokú nemtörődömsége az egyesület iránt.

Csodálatos jelenség azonban az, hogy jobbról is balról is a panaszok halmaza hallatszik, de az egyesületbe még sem iparkodnak belépni, hogy itt jogos kívánságaikat előadva az egyesület közvellenül vagy közvetve sérelmeiket orvosolhassa.

Azt vegye tudomásul mindenki, hogy rengeteg ügy van, amit csak egyesület útján lehet elérni, de másképen nem.

Épen ezért gondolja meg minden kartárs, akár tag, akár pedig még kívülálló, hogy aki nem tagja az egyesületnek, az önönmagának és az összeségnek az ellensége.

Hogy mi fáj nekünk, azt csak mi tudjuk és azért hozzuk ezt feletteseink tudomására és ha mód van rá, meg is kapjuk.

Akiknek pedig igen jó soruk van, azoknak is ajánlom, hogy lépjenek be az egyesületbe, mert sohasem tudni, mikor lesz szükség az egyesületre, amely mindenkor minden kartársat aki tagja, szeretettel magához ölel.

Végül lássa be minden kartárs, ha tagja az egyesületnek, teljesítse kötelességeit is nevezetesen: menjen el olykor a közgyűlésre, támogassa az egyesületet tagok szerzésével, cikkek írásával, a tagdíjak rendes befizetésével, életre való komoly indítványok előterjesztésével stb.

Meg lehetünk róla győződve, ha minden kartárs megteszi kötelességét az egyesülettel szemben, a siker nem fog elmaradni és az erdész-vadász társadalom szebb és boldogabb jövője biztosítva lesz.

Orosz Imre.

Szakiskolát végzett főerdőr és vadőr

felvétetik. Pályázatok egyszerű bizonyítvány-másolatokkal

Bikszádi Általános Faipar R. T. Szatmárnémeti,

Eötvös-utca 1. címre küldendők.

Ismét lesz vadászat ?

Ezen a címen a júliusi számban megjelenő cikkre bizonyára — ha nem is hangos szóval, vagy írásban, — de a saját elbírálása szerint, sokan megadják a választ. Az ember természeténél fogva, de amiatt is, mert 100⁰/₀-osan nem tudja az okot megállapítani, nem is fog a legtöbb erdész és vadász ember saját magának oly túlnagy szemrehányást tenni, mint azt a cikkíró úr tette.

Nem tartom önámításnak azt, ha a két év előtti katasztróféért az abnormális időjárást okoljuk. Annál is inkább nem, mert „rengeteg ember szájából” lehetett azt hallani. Már pedig, ha ezt rengeteg ember vallja, akkor inkább kénytelenek vagyunk azt elhinni, mint a „Muci” kedvtelése miatt érzett túlzott aggodalmakból kiindulva egy nagy és becsületes kart felelőssé tenni azért, amiért még soha embert felelőssé nem vontak. Rendkívüli tél volt, amit még a rendesen táplált vad sem bírt ki minden zökkenő nélkül, mert ha más baja nem is lett, de a kondíció nagyon leromlott, a természetes szelektálódás folytán a gyengébbjei (de a kevésbé gyengébbje is) elpusztult s ott, ahol az etetés hanyag volt, vagy egyáltalán nem etettek, a kár katasztrófális volt. Azt a megállapítást, hogy a vad, de főleg a szarvas és az őz „nem a tél hidegétől, nem a nagy hóban történt kimerüléstől pusztult el, hanem az elszenvedett éhségtől! A hideg, a hó csak meggyorsítja, csak sieteti az éhhalált!” én inkább a következőképpen foglalnám össze: Nem az elszenvedett éhségtől, hanem a nagy hóban, a több hétig éjjel-nappal tartó velőig ható gyilkos hidegtől való kimerüléstől pusztult el a legtöbb vad. A hiányos etetés csak súlyosbította az állomány helyzetét. Ugyanis elképzelhetőnek tartom azt, hogy a hideg annyira le tudja gyengíteni a gyenge akarral rendelkezőket, hogy a tele etető mellett is elpusztuljon éhen. De hangsúlyozom, hogy a hideg okozta elgyengülést tartom itt az oknak és nem „csak az elszenvedett éhséget.” Hogy ez a megállapítás a legtökéletesebb volna azt nem állítom, ez csak az én tapasztalatomnak a következtetése. De lemerem írni, mert teret akarok engedni a tapasztalatok és nézetek kicserélésének és nem szögezem le, hogy ennél jobbat, vagy elfogadhatóbbat más nem is tudhat, mert mindegyik vadnak az elpusztulása nem egyféle okból keletkezett, s azt valójában nehéz is volna megállapítani, hogy éhen fagyott-e meg, vagy megfagyott éhen?

Ezért nem is fog engém érni arculütés, mert teret engedek a nézetek kicserélésének és nem állok meg a kínai nagyfal mögött, hanem éppen a kínaiak példáján okulva, — eljövök a XX. ik század civilizált világába és tudom, hogy ott világhosság derül az elzárkózott, makacs, s legjobbnak hitt téves érvemre.

A „Muci” a konyhában dédelgetett őz nem ad kellő magyarázatot a sok vad elpusztulásához. Nézetem szerint ez a példa csak akkor volna irányadó, ha a jól tápláltsága mellett a tél kezdetétől fogva a végéig állandóan kinnt lett volna a szabadban és a kegyetlen tél nem tudta volna elpusztítani, vagy nagyon lecsigázni; akkor

ezt az esetet írhattuk volna az etetés javára. De, hogy a „szelid” vad nem érezte jól magát az agyon fűlött konyhában és ki-kivánczolt az ő természetének legjobban megfelelő szabadba, az természetes és én nem aggodalmaskodtam volna éjjeltől reggelig azon, hogy mi lesz a Mucival, mert akkor a többi vadért egyenesen öngyilkosnak kellett volna lennem a nagy aggodalmak miatt. De ha már az őzeknél tartunk, legyen szabad rátérnem az én megfigyeléseimre is. A lakásomtól az út be az irodáig az erdőn vezet keresztül, amit kocsi-val, illetve télen szánkóval teszek meg. A lakásomtól nem messze volt egy lucerna kazal összerakva, az út közvetlen a kazal mellett vitt el és így mindig szemmel tarthattam azt a 16 drb. őzet, ami a kazaltövében élt. Valósággal bele rágták magukat a kazalba, mert ők magasságon felül szinte tető képződött a kazal érintetlenül hagyott oldalából és úgy nézett ki, mint egy fészec. Az őzek hol a hóba, hol a „fészec” alatt feküdtek, ha a hóban feküdtek, többször meg kellett őket kerülni, mert akkora volt a hó, hogy ki sem látszottak belőle, s hogy meggyőződjek arról, vajjon meg van-e mind a 16 drb. őz, sokszor le kellett a szánkóról szállnom. Azt mondtam mindig, ha a kazali őzekről volt szó, hogy azok könnyen áttelelnek. S mégis az történt, hogy a 16 drb.-ból egy még februárban, egy pedig március elején pusztult el. Mind a kettő suta volt és csontig levoltak soványodva. Ezek pedig nem éhen pusztultak el, mert a lucerna kazalba feküdtek kimulva. A többi 14 drb. sem volt a legjobb kondícióban, ami minden vadász ismerősömnek feltűnt, akivel arra mentem és megmutattam az őzeimet. Ugyanannál a kazalnál egy esetben a fiam egy gimnazista iskolatársával a szénszünet alatt, egy esetben pedig én magam fogtam meg egy bőrig lesoványodott nyulat. A nyulak a meleg istállóban teleltek ki. Kérdelem, ezeknek a vadaknak mi ártott, a sok lucerna-e, vagy inkább a kegyetlen hideg? Számtalan uradalmi emberrel be tudom bizonyítani azt, hogy széna, szalma és polyva kazalokban, szérűskertekben, ahol a legjobb bükkönyös-lucerna kazlak közt válogathattak a vadak, a kegyetlen tél elmúta után, se szeri, se száma nem volt az elpusztult vadnak.

A fogoly állományt pedig a több vidékről kapott megbízható értesülések, valamint az uradalmi vadászszemélyzet egyöntetű megállapítása szerint nem az éhség, hanem a március 1-én országsherte végig vonuló ólmos, havas eső tette tönkre. A már amúgy is agyongyötört foglyok e rájuk eső ólmos esőtől egy egy jéggombóccá váltak és fagytak meg. Addig a fogoly állományba nem volt súlyos kár észlelhető, amíg ez a nap el nem jött, de azután eltűntek a foglyok. Ez vitathatatlanul elemi csapás volt.

Uradalmunk személyzetét pedig nem érheti az a vád, hogy az etetést elhanyagolták, mert a kellő felügyelet is meg volt és ha akadt is olyan eset, ahol egy kis mulasztás mutatkozott, az még kellő időben orvosolva lett, s így ahol — ami szükségesnek mutatkozott, fadradságot és anyagot nem kímélve teljesítve lett. S mégis az őz állományunk 5—6%-a, a nyúl 65—70%-a, a fogoly 85—90%-a pusztult el, aránylag a fácán bírta a legjobban, mert az a pusztulásnak

az 5°/_o-át sem érte el. Hasonlóan a mi gondos etetésünkhöz a szomszéd uradalomban is ugyanaz a helyzet, pedig ott — bevaliom — még egy fokkal több súlyt helyeztek a vad védelemre.

Köztudomású az is, hogy a legtöbb uradalomban a vadvédelmet és ezzel kapcsolatban a téli takarmányról való gondoskodások az uradalom magasabb végzettségű erdő, vagy gazdatisztjei irányítják, akik a legtöbb esetben maguk is érző szívű jó vadászok és értenek is a dolgukhoz. A gondos vezetésük mellett mégis bekövetkezett a katasztrófa. Velünk együtt tehát ők is súlyos mulasztást követtek el? Ezek szerint azért is súlyos felelősség terheli a lelkiismeretünket, amiért az árvízből nem halásztuk ki az ott szorult vadjainkat, mert ott is sok pusztult el éhen, vagy jólakva megfulladtak? Van-e a gyarló embernek annyi ereje, hogy ezekkel az elemekkel dacolhasson?

Minden esetre a cikk szerzőjéről megállapíthatjuk, hogy nagyon szereti a vadat, — ami szép emberi vonás.

Most pedig legyen szabad a harmadik illetve negyedik etetési módra az észrevételeimet megtenni: A marhakáposzta és csalamádé véletlenül nem ritka nálunk és miután gazdaságunkban száz holdakat is vetnek belőle így nem vagyok ráutalva, hogy elméleti okoskodással próbáljam a véleményemet kifejezni. Nálunk a marhakáposztát a tehenészetek részére azért vetik, hogy a tehenekkel minél tovább tudjanak vizenyős (zöld) takarmányt etetni. Amikor a dér, vagy az egy-két fokos fagy a zöld lucernát, csalamádét tönkreteszi vagy a hideg miatt tovább nem nő, a határ lekopaszodik csak a marhakáposzta zöldel még és ontja a késői jó zöldtakarmányt, mert sok helyen embermagasságra is megnő. Ez tart addig, amíg a komolyabb hideg idők be nem jönnek, rendszerint január első feléig. Az 5—6 százalékos hidegben a marhakáposzta már megfagy és ekkor már nem szívesen etetik, vagy csak nagyon kis mennyiségben, mert mint fagyos takarmány az etetése veszélyes. 8—10 százalékos hideg után pedig nem is használják fel további etetésre, ha van még kint a földön belőle, ami még nem fogyott el, azt kint is hagyják, mert az már semmire sem való, mert az egy teljesen megfagyott tápértéknélküli hasznavethetetlen máladék lesz. Már pedig a cél az volna a marhakáposztiával, hogy mire bejönnek a zord hidegek, vagy szibériai hideg köszöntene be a vadjainknak tápdús takarmányt biztosítsunk a nehezen, vagy egyáltalán meg sem közelíthető helyeken is. Erre a célra pedig ez egyenesen nem felel meg. Inkább megfelelőbbnek tartom azt az eljárást, amit a cikkíró úr nem tart megfelelőnek, vagyis azt, amit nem is olyan régen egy nagy úrivadász írta, hogy az etetőkben kell a takarmányt tárolni. Ezt ne vegyük úgy szószerint ahogy írva van, de kiviláglik belőle az, hogy milyen célt szolgál az, ha az etetőben tároljuk a takarmányt. A cél ezzel nyilvánvalóan az, hogy a takarmányt már akkor szállítsuk ki a nehezen megközelíthető helyekre, amikor az még nem okoz nagyobb nehézséget, hogy ott kint miben raktározzuk el egy nagyraméretezett etetőben-e, vagy külön e célra készített kunyhóban — ami szerintem is jobb, — az már lényegében mindegy, a fontos az, hogy legyen megfelelő minő-

ségű takarmányunk előre biztosítva. A takarmányunk minősége jó legyen, hogy az lombtakarmány-e, vagy lucerna, bükköny, lóhere, vagy baltacin az mindegy, mert ezek közül bármelyik is megfelel a célnak. Minek erőltetném én a gazdát arra, hogy lombtakarmányt gyűjtsünk, amikor van más egyéb jó takarmány is. Tehát a helyi viszonyoknak megfelelően etessünk, akkor nem lesz baj sem a vadakkal, sem a gazdákkal, sem a lelkiismerettel, mert akkor ott sem fog elpusztulni, ahová nem vetettünk marhakáposztát, mert a tartalékolt takarmányt mindenkor elővehetjük és etethetünk.

Azonkívül legyen szabad egy kis elméleti okoskodást is kezdenem azzal az agyondicsért marhakáposztával. Ha a tehenészetekben nem etetik már fagyos állapotban, mert nagyon káros hatása van, különösen a vemhes tehenekre, akkor kérdem nem okozhat-e az ott is, ahol jónak gondoljuk bajt, amit mi észre sem veszünk mindjárt, mert a káros hatása csak később jelentkezik, pl. a vetélésekben, amit mi meddőségnak nevezhetünk?

Végül ha már vetünk marhakáposztát azt tanácsolom, hogy azt ne kerítsük el, hanem engedjük meg a vadjainknak, hogy azt akkor egyék meg, amikor még bír tápértékkel és nem ártalmas az egészségre. Gondoljunk csak arra, hogy nyáron, amikor nagy meleg van milyen jó esik egy pohár aludttejet vagy egy darab lehűtött dinnyét megenni, de egyik ezeket meg 20 fokban hidegben akkor érezni fogjuk-e azokat a kellemes tulajdonságokat, amit nyáron ad ez nekünk?

Gera József.

Néhány szó az erdővédelemről

A község határában 2.135.2 kat. hold erdő fekszik. Mind állami kezelés alatt áll és mint ilyenek a vm.-i közös erdészeti segédszolgálati szervezetbe is be van sorozva. A 2.135.2 kat. hold erdő 16 területileg összefüggő erdőbirtokosság között oszlik meg és a birtokosságok tagjainak nagyobb részét a község lakói, elenyészően kisebb részét pedig a környező falvak lakói képezik. Az egymással összefüggő, 16 birtoktestben elfekvő 2.135.2 kat. hold erdőterület közvetlen őrzését pedig a birtokosságok által külön-külön fel fogadott, összesen 8 erdőszolga látja el. Ezeknek az erdőszolgáknak legnagyobb része szegényebb, v. urb. birtokossági tagokból áll, sógor-koma-rokonsági viszony áll fenn az egész faluval és őket évről-évre újra választja és fogadják fel a birtokosságok. A 2.135.2 kat. hold erdő évi őrzéséért pedig a 8 erdőszolga, kisebb-nagyobb összegekben, az őrzésre bízott területek nagyságához mérten, összesen 2.192 pengő fix stb. fizetést kap. (Ehhez jönnek még a többi erdőfenntartási költségek is.)

Hogy mennyire elszomorítóak a fenti számok, ahhoz nem kell kommentár. A birtokosságok örökösen sírnak a nagy megterheltetések és kevés jövedelem miatt.

Tudnunk kell azt, hogy ezeknek az erdőszolgáknak az általános műveltsége az írni-olvasni tudáson nem halad túl. A birtokosságok felfogadják őket, a kínálkozó állást más ilyen könnyű kenyérkereseti lehetőség hiányában örömmel elfogadják, kecsegteti őket az erdőben mindenkor kínálkozó gyors meggazdagodási láz, a páska viselése, mely néha alkalmi orvadászatra is ad alkalmat. Az erdőket pedig az erdei kihágók nyugodtan dézsmálják, amit az bizonyít a legjobban, hogy az 1939/1940 év telén az így okozott károk az akkori becslésem szerint az ezer pengőt jóval felül haladták. Erdei kihágási feljelentés itt csak akkor történik, ha én érek tetten valakit, vagy pedig az erdőfelügyelőségtől valamelyik erdőtiszt. Ők az erdei kihágókat a tettenérés után nekem nem jelentik be, mert mint említettem sógor-koma-rokon még a kihágó is, sőt néha ezekkel együtt lopják az erdőt. Ha esetleg közülük mégis feljelent valamelyikük egy tettenért erdei kihágót nálam, mire a tárgyalást kitűzik, az illető már nem is erdőszolga, mert a remélt vágyai egy éven belül nem teljesültek be, szerinte őt akkor már az esküje sem kötelezi és az erdei kihágási tárgyaláson mint tanu, a terhelt ellen felhozott vádat a bíró előtt a terhelttel együtt letagadja azon egyszerű oknál fogva, hogy ő már nem kerülő és nincs szüksége arra, hogy magának haragost szerezzen. Sajnos, ez az eset is már előfordult és a megrögzött erdei kihágót az általam felhozott vád és annak következményei alól a bíróság felmenteni volt kénytelen. Egyszerűen ezek az erdőszolgák nem alkalmasak másra, mint pusztá, ártatlan, senkinek sem használó és senkinek sem ártó, esetleg hetenként egyszeri erdőkerülésre. A munkájuk így a pusztá semmittevésből és a kialkudott bér felkezeléséből áll.

És itt megint meg kell állnunk egy pillanatra. A birtokosságok fizetnek, az erdő védelmi szolgálata nincs a törvényben előírt módon ellátva s az erdő pedig pusztul. Pusztul a nemzeti vagyon. Pusztul pedig nemcsak az erdei kihágások elszaporodásával, hanem pusztul a legelemibb szakértelmek hiányában is. Nem egy erdőbirtokon látom azt, hogy a fakitermelés nem folyik azzal a gondos kiválasztással, mint kellene. Még ma is sok műfát vágnak tűzifába. Nagy baj az is, hogy látunk birtokosságokat és birtokosokat még ma is, akik a tövön való értékesítéshez ragaszkodnak, azt követelik és ezzel megkötik az erdészeti hatóságok kezét a közelítés és vágáskitartás kérdésében, melyek ugyan mindenkor elrendeltetnek, de pontos időben végrehajtva nem mindig vannak. Az eredmény persze szomorú képet mutat, mert a rekordmakktermésből származó kefesűrűségű újulat pusztulásnak indul s mire a termelt faanyagot a vágásból a következő évben végre kiszállítják, már a területen alig található csemete, a vágás erősen gazosodik és lesznek részek, ahol a gyertyán minden más értékesebb fafajt siet elnyomni. Ezt persze csak mi látjuk meg, mert

a birtokos az nem. Ezután jön a mesterséges erdőítés, sok helyen közmunkával (kényszermunkával) és mindezeknek az esetleges elmulasztása esetében pedig jön a keserű — valószínűleg ébresztő erdőrendészeti áthágási eljárás.

Szomorú állapotok, de így vagyunk a mellékhasználatokkal is. Sok helyen csak akkor fognak hozzá a tisztításhoz, amikor már az kedvező értékkel bíró faanyagot ad. Nagy baj, mert itt sincs kellő szakértelem. A kár pedig felbecsülhetetlen. Pedig igen eredményesen lehet például a legalárendettebb tisztítási anyagot is apró boksákban felszeníteni, mely eljárással, amellyel, hogy a fiatalosok ápolása semmibe sem kerül, még tekintélyes jövedelmet is szolgáltat. Helyes termelési és értékesítési politikával rá kell szoktatni az erdők közeli lakosságát, az alacsonyabb rendű és értékű tisztítási faanyagok fogyasztására. Sok helyen teljesen elhanyagolva látom, az erdei fagyok, gyümölcsök értékesítését, rétmívelést, kaszálók gondozását stb.

Mindezek pedig pénzben ki nem fejezhető károk, pedig valamennyi gazdasági ág között mi vagyunk a legnehezebb helyzetben, nekünk nincsenek feleslegeink, amelyekből bár filéket is félretehessünk.

A birtokosságokat nem okolom, mert túri az erdejét lopni, nem tud erdejéből nagyobb jövedelmet, több fahozamot kitermelni, nem tudja az erdejét megfelelően védelmezni és karbantartani, de azért sem okolhatom, hogy ezáltal elmulasztja elemi kötelességét önmagával és hazájával szemben, — mert nem áll rendelkezésére a kellő szakismeret.

Az állami kezelés alatt álló erdőket kezelő m. kir. erdőfelügyelőségek és az alájuk kinevezett kerületi alerdészek, kik az erdők mélyén, eldugott falvakban, távol minden kultúrától, megfeszített erővel, az erdő szeretetéből merített energiával, becsülettel végzik gigászi munkájukat, — nem képesek mindent ellátni. Kevés a személyzet, túlfeszített itt a munka. Egy erdőfelügyelő, egy beosztott erdőmérnök, egy alárendelt kerületi alerdész helyzete nem könnyű ilyen esetekben.

A bajra pedig orvosság kell. Az orvosság pedig szerény véleményem szerint ez: A helyhez kötött és legalábbis némi szakértelemmel rendelkező, állandó alkalmazású, helyesen megadott és azokat befogadó szaktanácsokkal rendelkező munkaerővel, esetleg más, idegen vidékről származó és az 1935. évi IV. t. c. 45. §-a szerint társulás alapján felfogadott, s az erdőszeti hatóságok fennhatósága alá tartozó erdőkerülő alkalmazásával nagyobb, áldásosabb munkateljesítményt lehetne elérni.

Ha a 2135.2 kat. hold erdő 16 birtokossága a nyolc „erdőkerülő” helyett egy, a fent vázolt társulással felfogadott erdőkerülőt, erdőőrt alkalmazna, ezzel már takarékoskosságot is hajtana végre azért is, mert a 2192 pengő eddigi erdőkerülői

bérből a nyolc „erdőkerülő“ ugyan nem élt meg, míg ellenben a nyolc helyett csak egy és helyesen megválasztott erdőkerülő, vagy erdőőr a nyolc ember munkáját nyugodtan elláthatná és az egész eddigi fizetett összeget sem emésztene fel. Az így megválasztott és felfogadott egy ember teljes megélhetése biztosítva volna, nem volnának évről-évre az őrző személyzetben változások, az illető egy ember pedig becsülettel meg is állná a helyét, hogy magának és családjának az állandó és biztos megélhetést biztosítsa.

Miután minden rosszban van valami jó is, igyekezni kell az utóbbit mindenkor és minden alkalommal a magyar erdőgazdaság szolgálatába állítani és az esetlegesen kissé elhanyagolt fenti erdőgazdasági műveletet ismét új életre keltetni, talán éppen most, a tizenkettedik órában.

Itt azután nem szabad megállni a gyenge sóhajoknál, nem kell azt nézni, hogy kitől és honnan jött az indítvány, nem szabadna cikkemet felesleges munkának tekinteni, hanem ha a kis, állami kezelés alatt álló erdőgazdaságok hozadékát tényleg emelni is akarjuk, úgy ahogy azt kell is, ha megakarnunk felelni ezen alsóbbrendű erdőfentartási és erdővédelmi feladatoknak, akkor jelen cikkemet a mérleg serpenyőjében a megfontolás tárgyává kellene tenni és a nyert eredmény alapján a törvény 41. §-ának 2. ik bekezdését rendeletileg így kellene módosítani: „Az erdőőrzés ellátása céljából az erdőtulajdonosok erdőkerülő tartására a 45. §. rendelkezései szerint társulni kötelesek.

Önbizalommal merem állítani végül azt, hogy a kívánt eredmény úgy az erdőtulajdonosok, mint pedig a magyar erdőgazdaságunk érdekében nem fog elmaradni, védeni és növelni fogjuk a nemzeti vagyont és az utókor hálás is lesz érte.

Urbán Ferenc Hejce.

Egyesületi hírek:

Felhívás! Kérjük mindazon kartársakat, akiknek a Délvidéken kartárs ismerőseik vannak, hogy címüket velünk közölni sziveskedjenek.

Az anyaországhoz visszatért Délvidék kartársainak beosztása szervezése egyesületünkbe csak akkor lehet eredményes, ha mindenki igyekszik ismeretsége révén egyesületünkkel közölni a visszatért kartársak címét, hogy megküldhessük lapunkat nekik, s ismertessük velük egyesületünk célkitűzéseit.

Eljegyzés. Daróczy Eszti és Németh Árpád jegyesei. A jegyeseimnek őszintén kívánjuk, hogy nagyon boldogok legyenek.

Értesítés

Görgényszentimre község részére Egyesületünk által felajánlott országzászló ünnepélyes beiktatása szeptember hó 14-én, vasárnap délelőtt fél 12 órakor lesz Budapesten, a Szabadság-téren.

Felkérjük igen tisztelt Kartársainkat, hogy ezen magasztos ünnepélyen minél számosabban jelenjenek meg, — különösen a főváros környékiek — hogy ezzel is impozánsabbá tegyük beiktatási ünnepélyünket.

Megjelenés a Szabadság-téren az Erekyés Országzászló baloldalán délelőtt 10 órakor, erdész-vadász ruhában.

Görgényszentimrei ünnepélyes felavatásra később kerül sor, mely időpontot szaklapunk októberi számában és ha netán korábban még szeptemberben történne a felavatás, úgy a rádió, Uj-Magyarország és a Nemzeti Ujság útján fogjuk kartársaink tudomására hozni.

VEZETŐSÉG.

„Mesterséges és Természetbeni Fácántenyésztés“

Irtá: Dr. csicseri Orosz Károly György Mezőhegyes.

A munka kimeríti teljes mértékben a természetes és mesterséges volier tenyésztést, tenyészanyag kiválasztását tojás, kezelést, csibenevelést, fácán és fogoly, fácánok különböző betegségeit és az ellene való védekezést. A munka 1939. július havában jelent meg, tele illusztrációkkal.

Ára 3·20 P.

Beszerezhető a szerzőnél.

Különlék

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közölgék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Csizmadia Gyula Kecskemét, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csonotos József Tornaújfalu, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Fekete Boldizsár Királymező, Keréta László Taracköz, Fazekas Pál Gyimesbükk, Bali János Kishársközitelep, Jánosi Emil Párkányhána, Papp József Bogyoszló, Zengő Mihály Nagyberezna, Varga József Tormaszentandrás. Orosz János Visk, Patyi László Kapuvár, Eördög Gyula Buják, Vasvári Gyula Fekod, Sarudi Ferenc Abony, Till Nándor Csepel, Plenka László Kerekhegy, Parkanszky Ferenc Ujdiósgyőr, Hesz Ferenc Karapánca, Szuhay Miklós Kisvárda.

Szerkesztői üzenetek

Rába János Vizvár. Mint egész tagdíjas tagdíja 1941 év végéig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Imberger István Sárszentágota. Tagdíja 1941 év december hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Farkas Vendel Zalaszántó. Tagdíja 1941 november hó 1-ig rendezett.

Hegyháti Miklós Keserü. Tagdíjhátraléka 1941 év végéig 5.40 pengő.

Bognár József Németi. Tagdíjhátraléka 1941 év végéig 7 pengő.

Ifj. Vancsura István Baja. Katonai idejét kérjük közölni, mert csak akkor tudjuk a hátralékot tudatni.

Teszárs Vilmos Óbarok. Tagdíja 1942 augusztus hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 1 pengő túlfizetése van.

Pénztári beszámoló

Július havi befizetések folytatása : Csanyi István Mozsgó 5, Vigh István Lovászpataona 30, Eberhardt Ferenc Torvaj 5, Medve József Mezőhegyes 3, Ábrahám Géza Nagymegyér 9, Győri János Bükkzsérc 12, Mátrahegyi János Mátraszentlászló 5, Déri István Ják 6, Répási Ferenc Pécs 3, Molnár Károly Rakasz 6, Kovács Pál Vág 2, Magyarcsik Károly Alsókalocsa 12, Csák Gyula Zalahaláp 6, Pankasz István Bánokszentgyörgy 6, Kruniker István Kisbárapáti 10, Hessz József Iharkút 5, Komandi Ferenc Iharkút 20, Repiszki Gusztáv Kecskemét 2, Kovács János Nova 3.50, Gyenes István Gyöngyössolymos 3, Neverka Lipót Újtuzsica 12, Ábel Ferenc Esztergom 6, Orosz László Szombathely 5, Simon István Nagybarátfalu 10, Imberger István Sárszentágota 20, Forgács Mihály Pedémes 6, Milos József Füzű 12, Dr. Thobiás Gyula Alsófügöd 60, Rónás Ferenc Somoskőújfalu 6, Mikus Gyula Kemence 5, Németh Árpád Bpest 8, Dobos Gyula Lelesz 10.

Július havi befizetések összesen : 887.80 pengő.

Augusztus havi befizetések : Martin Gergely Budakeszi 3, Hunyadi János Pilismarót 4, Bastucz József Szilvásvár 5, Szücs László Ravazd 11, Szénási Ferenc Piliscsaba 20, Drexler János Hidja 6, Füstí Molnár Sándor Kaposvár 2, Tatai csoport 27.50, Szabó István Fenyőfő 6, Taskovics István Huszt 6, Szakács István Debrecen 3, Farkas Vendel Zalaszentő 5, Cyűszű József Munkács 10, Németh Lajos Neszmély 6, Körmöczi Illés Békéscsaba 6.10, Cseh János Új Diósgyőr 1.50, Simon Dezső Szentmiklós 4, Kugler Gusztáv Mátrafüred 6, Pörcz Sándor Gödöllő 5, Erdész Ferenc Baja 2.50, Répási Ferenc Pécs 3, Toldi Imre Terebesfejrpaták 6, Gödöllői csoport 16, Pauer László Devecser 6, Tamás János Bács 4, Deák László Debrecen 5, Sziklai Gyula Radostyán 13, Weinrach Gyula Bustyaháza 15, Harangozó Imre Mezőhegyes 3, Székács Endre Mezőhegyes 5, Leitner Antal Kőrösmező 6, Grelmeth János Pátkauszta 1, Bátor József Tarany 12, Grünér Mihály Újmassa 15, Elek Géza Ókemence 29, vitéz Nemes László Komárom 4, Tihanyi András Diósgyőr 5, Bognár József Németi 5, Bérczi Antal Diósgyőr 9,

Malosinszky Pál Gödöllő 6, Nádaskay Richard Bpest. 20, Belányi Vilmos Dorog 1.50, Keresztes Ferenc Bakonycsérnye 4, Buzi József Trebusafejérpatak 8, Barsi János Szemenye 16, Borbély Béla Nagykapos 8, Schwendiner Antal Nagykovácsi 5.50, Kocka Pál Mezőhegyes 3, Varga András Mezőhegyes 3, Pósa István Mezőhegyes 3, Asztraluczky Miklós Bpest 1, Scheili Lipót Kőrösmező 6, Daday János Zajdapuszta 9, Szijártó József Bpest 4, Kincses György Kelebia 4.50, Vancsura István Baja 12, Kapoli Pál Letenye 3, Kiss József Nagyhajmás 1, Németh Imre Hédervár 2, Kelemen József Varbó 10, Weidinger István Kőhányás 9, Bagó Bertalan Somlóvásárhely 10, Pauza Péter és László Cserszegtomaj 18, Teszárs Vilmos Óbarok 4.50.

Emlékműre befizettek : Kovács János Nova 0.50, Sziklai Gyula Radostyán 1. Előző gyűjtéssel együtt 429.20 pengő.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizettek : Imberger István Sárszentágota 5. Előző gyűjtéssel együtt 76 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel :
Pálmai József
főszerkesztő.

Mindennemű nyomtatványt olcsón és izléselesen készít

»Révai«-könyvnyomda

Tata, Fazekas-utca 23 szám.

Cégtulajdonos : PATAKY JENŐ.

Telefon : 177.

Hirdetések

felvétetnek

a kiadóhivatalban.

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. OKTÓBER

10. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár: egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

Beiktattuk országzászlónkat

szeptember hó 14-én, vasárnap délben 12 óraker. Nagy tömeg vette körül a budapesti Szabadság-téren az ereklyés országzászlót, melynél az ünnepélyes beiktatás történt. A kartársak közül mintegy huszonötven jelentek meg, túlnyomórészt erdész ruhában. Elnökünk akadályoztatása miatt nem jelenhetett meg, jelen volt titkárunk és ügyészünk, továbbá a pénztáros.

Az ünnepély fényét emelte, hogy ugyanekkor iktatták be a Mohács város által Bezdán és Monostorszeg, a mohácsi leventék által Vörösmart és a bács megyeiek által Kishegyes részére ajándékozott országzászlókat is.

A magyar dolgozók hivatásrendi szervezetének cukrászipari szakosztálya adta a díszőrséget és az őrségváltáshoz díszszakasszal vonult fel a Weiss Mannfréd-gyár tűzoltóságának zenekara indulóira. A Himnusz után ünnepélyes őrségváltás következett, majd az Ereklyés Országzászló Nagybizottság nevében vitéz Dr. Pólya Antal ny. miniszteri tanácsos mondott beiktató beszédet. A mohácsi zászlókat Bartók Lajos polgármester-helyettes ajánlotta fel, a mi

zászlónkat pedig dr. Almády Károly ügyészünk lelkes beszéd kíséretében.

Általános feltűnést keltett izléseesen elkészített gyönyörű zászlónk, melynek hátsó oldalára egyesületünk jelvényét himeztette a vezetőség. Az ünnepséget a Szózat zárta be, majd rövid térzene következett.

Gyönyörű napsütés kedvezett az ünnepségnek és nagyszámú közönség hazafias érzésben összeforrva valamennyiünkkel egy szép, bensőséges, hazafias ünnep emlékével távozott.

Mi legyen egyesületünk reform-programja ?

Jelen sorok írója, mint a Felvidéken élő fiatal erdész-vadász generáció egyik tagja megkísérlem, hogy kilépjek társaim néma sorából és e lap hasábjain nyíltan elpanaszoljam azt, ami bizonyára minden öntudatos kartársamnak fáj. Noha nekem csak a közelmúltban volt szerencsém bekapcsolódni az Anyaországi Magyar erdész-vadász társadalomba, mégis e rövid idő alatt is — sok olyat tapasztaltam, láttam és olvastam, ami bizony előttünk, felvidékiek előtt eddig ismeretlen volt. Azt hiszem az anyaországi kartársaink sem igen értik meg helyzetüket, legfeljebb kényszerűségből.

Igy például; mikor a felszabadulás után szolgálatom folytán felkerültem az Anyaország területére, bevallom eddig teljesen ismeretlen, idegen világ tárult elém szeretett pályámon. Sok mindent nem tudtam megérteni, ami különben az ottani kartársaimnak nagyon természetes volt. Hja, persze: „messze van Makó a Felvidéknek becézett földtől“ s talán ezért nem tudtam megérteni, hogy mi is az az „erdőlegény“ vagy egy önállóan pagonyt, illetve védjárást kezelő „erdőőr“. Mert én itt nálunk, ezen a sokat sajnáltatott Felvidéken abban a szellemben voltam nevelve erre a pályára, hogy erdészeti pályához legalább is négy középiskola szükséges s akkor az ember erdészeti

szakiskolába mehet. Vagy ha ehhez nincs szerencséje, akkor három évig gyakornokoskodik és aztán magánúton leteheti az erdészeti szakvizsgát. De a szakvizsga letétele után feltétlenül segéderdészé lép elő, s aztán ha jól megy a sora, akkor pagony, illetve körerdész lesz belőle és végül mint főerdész fejezheti be életét, így tudtam én azt idáig, mert így láttam azt nálunk. De hogy mi is aztán az az „erdőlegény“ azt legfeljebb csak úgy képzeltem el, hogy valami erdőkerülőnek a naplopó fiát hívhatják így.

Azonban még ennél is nagyobb lett érthetlenségem, amikor azt tapasztaltam, hogy egy nálunk kellő intelligenciával és szakképesítéssel rendelkező pagonyerdész munkakörét itt egy elemi képzettségű, de azt mondják valami szakiskolát végzett egyén látta el. Hát az igaz, hogy ez sem anyagi javadalmazásban, de intelligenciában sem különbözött az általam eddig ismert erdőőröktől, akik nálunk itt a Felvidéken szintén ismeretesek voltak. Csakhogy ezek az erdőőrök, miután csak „erdőőrök“ voltak nem kezelhettek egy védjárást; hanem névrangjukhoz híven örködték az erdő és esetleg a vadállomány felett a pagonyerdész utasításai szerint. Hát ezt a munkakört betöltő egyént ismerjük mi erdőkerülőnek, vagy ha úgy tetszik — erdőőrnek.

De nehogy ezekután kartársaim közül valaki azt higgye, hogy mi felvidékiek — s főleg jómagam — netán rangkórságban szenvedünk. Ó nem! Mert pld. ha engem csak a rang a cím vágya és nem hivatásom magasztos tudata és szeretete vezérelne, akkor e szomorú felébredés után még csak meg sem említettem volna soha senkinek, hogy valaha is közöm volt ehhez a mit tudom én még mi-nek is csúfolt pályához . . . És folytathatnám még jó soká panaszainkat, mert, hogy őszinte legyek: bizony semmi sincs úgy, mint nálunk volt az a Felvidéken. De mi ennek az oka? Hová vezethet ez így? És mit kell tennünk ha egy szebb, egy boldogabb erdészjövőt akarunk, de nem ám csak magunkért; hanem egyszersmind a közösség az állam jólétéért és becsületéért is. Főképpen erdőgazdaságunk fejlesztése érdekében kell átformálni a mai túrhetetlen állapotokat. Mert nem igaz, hogy egy kellő felkészültséggel, illetve intelligenciával nem rendelkező egyén, csak

egy egyszerű szakbizonyítvánnyal a kezében, sikeresen tudjon vezetni egy önálló védjárást, amelyhez elsősorban istökéletes szaktudás, aztán irodai teendőiben való jártasság és végül széles látókörű üzleti érzék szükséges, amelyhez pedig feltétlenül nagyobb képzettség kell mint hat elem!

Bizonyos tehát, hogy ezeket minden védjárás kezelőnek tudnia kell. Ha pedig tudja és így szakszerűen és sikerrel végzi feladatát, akkor ez nem lehet „erdőr” és az ilyen felelős munkakört betöltő ember nem lehet kialimizsnázva, mint egy alkalmi szőlőcsász. Ez itt a justicimord, az igazságtalanság! Ennek kiküszöbölésére kell kartársaim összefognunk. Ezért a célért kell legfőképpen egyesületbe tömörülnünk, mert egyedül kartársam nincs erőd és semmit sem tehetsz! Aki pedig nem tart velünk — az ellenünk, mert gyáva némaságával nem csak önmagát és sajnálatraméltó családját, hanem mindnyájunkat a nyomorban tart. Mert egyesült erővel, mindennapos kapudöngetéssel a kormány-várfalán talán csak egyszer mégis elérjük azt, hogy megkérdezik tőlünk is, mit akarunk. S akkor tudom mi egy emberként fogjuk felelni: Igazságot! Az erdőmérnök maradjon csak meg mérnöknek. A négy középiskolát végzett törvényesen szakvizsgázott egyén pedig kapja meg az őt megillető hivatalos erdész jelleget. Továbbá módot kell nyújtani arra, hogy azok, akik önálló védjárás kezelők és nem rendelkeznek ehhez mért felkészültséggel, tehát kellő intelligenciával, törvényes úton pótolhassák a mulasztottakat, mert csak így tarthatnak számot pagonyerdészi javadalmazásra és címre. A jövő generációs boldogulásáért pedig vessék meg haladéktalanul a középfokú erdészeti iskola alapjait, nehogy valóban erdőörökké fajuljon az utánunk következő magyar erdész-nemzedék.

Tehát mi semmi mást csak elismerést kérünk. De ezt követeljük is, mert mi nem fogunk műszaki, tehát felelősségteljes munkakört betölteni az „erdőr” lesajnáló jellege alatt csak azért, hogy ne legyenek erdész emberhez méltó igényeink sem. Éppen ezért kell ezt a célt szem előtt tartani minden öntudatos és józanul gondolkozó kartársnak. Csak ez lehet mindnyájunk célja, egyesületünk reform programja!

Lukács Tibor.

Mit kíván a mai belterjes erdőgazdálkodás az erdőortól?

Mint minden szakágnál, úgy az erdőszetnél is, az utóbbi évtizedekben az erdőszeti tudomány nagy lépésekkel haladt előre, amely természetesen magával hozta a régi rendszer elvetését és egy újabbnak bevezetését.

A belterjes erdőgazdálkodás ezért szükségessé tette, hogy a korszerű gyakorlati étellel párhuzamosan az erdőszeti képesítés is nívósabbá tétessék, mert csak ilyen formán érhető el — bárhol is — a további haladás.

A mai erdőortól — a belterjesen kezelt erdőgazdaságokban — rendkívül sokoldalú szaktudást követel a gyakorlati élet, még pedig nagy felelősséggel.

Röviden ismertetem azokat a teendőket, amelyeket az erdőort saját felelőssége és közvetlen irányítása mellett végez, illetve végeztet,

Erdőművelésnél: erdei famagvaknak elő- és rendes csíráztatása, talajelőkészítés, csemetekertkerítés készítés, csemetekerti és erdei magvetés, kapálás, gyomlálás, öntözés, csemete-ritkítás, iskolázás, csemetekiemelés, elvermelés, osztályozás, nyesés, olvasás, csomagolás, szállítás, csemete ültetés különböző módon, fiatalosok pótlása, nyesése, gyomfáktól való tisztogatása, későbbi ápolás az elnyomott és beteg fák kiszedésével, Erdősítés célját szolgáló előkészítő, illetve vetővágások szakszerű alkalmazása és kezelése.

Erdővédelemnél: Az erdő határköveinek, határoszlopainak, határdombjainak és határárkainak, továbbá erdőgazdasági jelzésre szolgáló tag, erdőrésztlet vagy egyéb határt jelző oszlopnak, táblának éppen és rendben tartása. Források, patakok, utak, szállító és egyéb berendezések, természeti emlékek és tárgyak védelme. Erdőnek elemi csapások, továbbá rovarok, emberek és állatok elemi védelme. Készletezett, illetve raktározott vagy a vágásokban fekvő különböző faanyagoknak védelme és őrzése.

Erdőhasználatnál: vágásterületek kitűzése, gyérítésre és fokozatos felújító vágásokban fakijelölés, különböző erdei szakmunkások szerzése, felfogadása, a fatermelő munkások munkába állítása, fatermelés vezetése és ellenőrzése, rönkö és szálfá, bányafa, vasúti talpfá, donga, távíróoszlop, kerítésoszlop, kocsiród, keréktalp, műhasáb, tűzifa termelése, felmérése, közelítése, szállítása, rakásolása, számbavétele és sok helyen ezeknek értékesítése.

Szén- és mészégetés különböző munkálatainak ellenőrzése, különféle erdei termények; erdei széna termelés, erdei magvak, virág, gomba stb., stb. szedése. Szállító berendezések, pergettyűk, usztató-csatornák, gereblyék, vízfogók, duzzasztók és utak építésénél a munkálatok ellenőrzése. Erdei vasútépítésnél segédkezés a műszaki munkálatoknál és munkás ellenőrzés.

Erdőrendezésnél: segédmunka az erdőmérésnél, állományok felvételénél, becslésnél és köbözésnél; tag, erdőrésztlet, kert, szántó, le-

gelő, rét, homok vagy egyéb bánya határköveinek vagy oszlopainak elhelyezése, sok esetben és több helyen térképrajzolás, területszámítás stb.

Erdőiparnál: a fűrészüzemmel járó összes belső és külső szakmunkálatok a gép kezelés kivételével.

Tűzifatelep kezelés (faanyag vétel és eladás).

Vadászatnál: vadgondozás, nevelés, fogás, szállítás, dúvadak írtása, vadászat, vadvédelem, vadászati berendezések építése és karbantartása (kerítés, vadbefogók, etetők, magaslesek, cserkészútak, szók, itatók, fürdők stb.) Kutyaaidomítás stb., stb.

Irodai munka: fenti munkálatokkal kapcsolatosan felmerülő jelentések, költségjegyzékek, leltárak, napszámjegyzékek, statisztikai adatok, különböző anyagszámadások, erdei kihágási napló, szolgálati könyvvezetése stb.

Amint látjuk a munkakör sokoldalúságának se szeri se száma és valamennyi megkívánja a lelkiismeretes, pontos elvégzést, mert különben a hanyag munka mind kárba vész.

Hogy milyen fontos és sokszor évtizedekre kiható munkát végez az erdőőr nagy felelősséggel, a fenti munkakörből illusztrálás képen kiragadok egy kettőt.

Tegyük fel, hogy van egy 80 éves fordulóban kezelt nagyobb kiterjedésű erdő, amelynek több partján elég nagy terjedelmű vágásra érett vegyes állományú rész van (tölgy, cser, gyertyán).

Az állomány mondjuk előre lett készítve vetővágásra, azonban több éven át tölgymakktermés nem volt, így idegenből hozva a tölgymakkot a már 07 sűrűsége megbontott állományt alátelepítettük; csermakkból volt termés, ebből tehát kelt is bőven csemete, de ugyanekkor kelt igen sok gyertyán csemete is, — így az állomány ismét vegyes lett a tölgy rovására.

No már most, ha nem a kellő időben és nem szakszerűen hajtom végre a tisztítóvágást a tölgy javára, úgy a tölgy el lesz nyomva és marad a jóval értéktelenebb cser. és gyertyán állomány, amit persze már csak cca 70 év múlva tudunk megváltoztatni értékesebb állománnyá amikor ezt levágtuk.

Egy másik eset. Egy szép tölgyes állomány van előírva letarolásra. Termelendő benne meghatározott hossz. és keresztmetszvényű talpfa a Máv. részére. Ha e munkálatnál a fa. illetve a darabok kijelölésénél nem leszek lelkiismeretes gondos és jó szakember, úgy óriási kárt okozhatok akaratom ellenére a kenyéradómnak azáltal, hogy ha vastagabb tönköt jelölök ki talpfának, mint amilyen a rendelés szerint szükséges, úgy igen sok faanyag pazarlásba fog menni, vagyis forgácsba, aminek természetesen kevés az értéke, sőt vannak helyek ahol nem is értékesíthetők a nagy távolságok miatt.

Számtalan esetet lehetne felhozni annak igazolására, hogy milyen fontos és felelősségteljes munkát végez az erdőőr és mégis címénél, rangjánál és fizetésénél fogva a társadalom közel sem tekintőket azoknak, mint hasonló képzettségű más szakbeli társait.

A fent körülírt nagy munkakör vagyis a mai belterjesen kezelt

erdőgazdaság tehát megkívánja az erdőőről a tökéletes kiképzést nemcsak azért, hogy az erdészlet és vadászat sokoldalúságában ki ismerje magát és tisztában legyen mindennel, de azért is, hogy a reá bízott munkájával és szaktudásával kenyéradójának erdeje értékét és jövedelmét fokozza és szakszerűtlen kezelésével kárt ne okozzon. Épen ezért, miután a fent felsorolt sokoldalú munkán kívül sok helyen az erdő mellett még kisebb mezőgazdaságot is el kell látnia, — igen indokolt a IV. középiskolai előképzettségnek az előfeltétele az erdész szakiskolába való felvételhez.

A hatalmas nemzeti kincsnek, az erdőnek, a szerény napszámosai, akik ezt a sokoldalú felelősségteljes szakmunkát végzik és akik szolgálatukban nem egyszer életüket áldozzák fel, méltán megérdemlik azt, hogy méltó helyre felemeltessenek.

Orosz Imre.

Az állami és magánuradalmaknál alkalmazott szakiskolát végzett erdővédek jövőjének biztosítása baleset és munkaképtelenség esetére

Irta: Almási Balogh Aladár m. kir. alezredes.

Máramarosi tanulmányutam elején a véletlen többek között egy igen jóra való állami erdővéddel hozott össze, kinek szerény és jómodora, intelligenciája érdeklődésemet méltán felkeltették. Sorsa iránt érdeklődve, megtudtam, hogy alig egy éve van az állam szolgálatában. Ennek előtte magánuradalomnál volt alkalmazásban, hol 12 esztendőt töltött. Helyzetével meg lett volna elégedve, azonban nem tudott szabadulni attól a nyomasztó és őt nyugtalanító gondtól: „mi lesz velem öregségem vagy esetleges munkaképtelenségem bekövetkeztével?” Nyugdíjat az uradalom ugyanis egy alkalmazottja részére sem biztosít.

Gondolatnak is elképesztő, hogy hosszú éveken át hűséggel és becsülettel teljesített szolgálat után egy szakvizsgázott alkalmazott akár hirtelen bekövetkezett munkaképtelenség, akár pedig a szolgálatból való kényszerű távozása esetén egy fillérnyi nyugdíjra sem számíthat. Hová menjen és mit kezdjen most már? Képzeljük csak el magunkat hasonló helyzetben.

12 éves szolgálatát otthagya az államhoz jelentkezett és sorsába beletörődve újult erővel látott munkához abban a megnyugtató tudatban, hogy nyugdíja biztosítva van. De mi ez a 12 esztendő a negyven éves becsületos szolgálathoz képest, amidőn az a kiérdemült erdővéd, ki kenyéradójának va-

gyonát hűséggel őrizte, esőben, hóban és hidegben, sokszor talán éjjelente is élete veszélyeztetésével védte a vadját galád vadorzókkal szemben s amidőn kifáradva 40 esztendei szolgálat után törődötten végül is mennie kell az uradalomtól, egy filléryi nyugdíjra sem számíthat? Kivételes esetben talán némi kegydíjra, amit úgy odavetnek néki. Még tudatnak is megszégyenítő és lealázó ez. Ezért küzdött és dolgozott egy életen át?

Az állami erdővédek helyzete kétség kívül sokkalta könnyebb éppen azért, mert nyugdíjuk biztosítva van. Ez azonban még nem minden, mert mit kezdjen el 4—5 gyermekes özvegy a családfő hirtelen elhalálózása avagy szerencsétlenség esetén? Honnan vegye a temetés és a megváltozott élethez szükséges kevés pénzecskét? Elégséges erre a nyugdíj? Bizonyára nem.

Ezen tehát segíteni kell, mert ezt parancsolja az ember-séges jóézés, a felebaráti szeretet és a lelkiismeret.

Az államhatalomnak minden irányban való segíteni akarást ma minden nyitott szemmel járó embernek látnia kell. Azonban elhibázott dolog lenne mindent és egyes-egyedül kizárólag éppen az államtól várni különösen manapság, amidőn amúgy is óriási terhekkal kell megküzdenie. Tehát egy más megoldáshoz kell folyamodnunk azon célból, hogy úgy az állami, mint pediglen a magánalkalmazott szakvizsgázottak részére a lehetőleg gondoskodás biztosítva legyen. De hogyan és miképen?

Addig is, míg a nyugdíjkérdés az utóbbiak számára is megnyugtató módon rendezve lesz — mert ennek előbb-utóbb be is kell következnie — gondoskodni kell a lehetőleg könnyítések, hogy úgymondjam gyorssegély lehetővé tételéről, illetve ennek biztosításáról.

A Magyar Vadász ujság június 15-i számában az osztalán és egységes „MAGYAR NEMZETI ORSZÁGOS VADÁSZSZÖVETSEG” mielőbbi létrehozásának, megalapításának gondolatát vetettem föl, mely ma már szerintem elodázhatatlan és parancsoló szükségesség. Eme szövetség keretén belül megfelelő formában (mint alcsoport) lehetséges és kell helyet biztosítani a szakvizsgázott állami és magánerdészeti aliszti személyzet számára. A jó egynéhány ezerre tehető fő bekapcsolódása mint „alcsoport” a szövetség igen nagy erőbeni megnövekedését jelentené.

Ezideig részükre a vadászjegy kiváltása nem volt kötelező. Jól felfogott érdekük és jövőjük szempontjából ők is bizonyára készséggel és örömmel fognak áldozatot hozni olyképen, hogy a kedvezményes — azaz félárú vadászjegy váltása révén ugyan olyan mértékben élvezhessék is a szövetség által biztosított kedvezmények, de főképpen a balesetbiztosítási kötvény megszerzését, melynek révén adandó esetben

családjuk, hátramaradottjaik számára 1000 pengő „gyorssegély” azonnal kiutalható volna.

Ilymódon a kincstár megterhelve semmiképen nem volna. Ugyanis 40 évet alapulvéve — félárú kedvezményes vadászjegyért befizetett összeg 720 pengőt tesz ki. A még hiányzó 280 pengő levonásokban mindössze havi 60 fillért tenne ki, melyet ők könnyűszerrel és szívesen nélkülöznének is. Eme kis áldozatot bizonyára készséggel és örömmel meg is fogják hozni, mert érdekük is ezt parancsolja.

1000 pengő ha nem is igen nagy összeg, de minden esetre elégséges ahhoz, hogy mint gyorssegély enyhítsen és könnyítsen a család fő hirtelen elhalálozása avagy szerencsétlenség esetén.

Ezen igen életbevágóan fontos, de sajna máig is még megoldatlan kérdésnek a rendezése csak is az osztatlan és egységes „MAGYAR NEMZETI ORSZÁGOS VADÁSZSZÖVETSÉG” létrejöttével lehetséges, mert anyagiakkal csakis egy megalapozott, erős és életképes szövetség győzheti. Amint egy 30.000 fő után számított, valamint a cca 8000 főnyi szakvizsgázottak által befizetett félárú vadászjegyekért befolyó összeg egymaga kevés híján cca 2.000.000 pengőt tesz ki. Ehhez hozzászámítva a kötelező területhirdetésekből befolyó hatalmas összegeket a kérdés megoldásához szükséges anyagiak az állam hozzájárulása nélkül is kizáróan biztosítva volnának.*)

A szakvizsgázottakról való jóakaró gondoskodás illetén megnyilvánulása részükről is bizonyára csak hálaérzetet, köszönetet és megnyugvást váltana ki, amellet fokozott igyekezetre és törekvésre is sarkallaná őket, mely végeredményben csak az állam javát szolgálná. Ez pedig ma minden becsületesen gondolkozó, hazafiasan érző igaz magyarnak első és szent kötelessége.

*) E résszel nem értünk egyet, mert a személyzet nem vállalhat újabb megterhelést. — Szerk.

Keresek intelligens, megbízható szakvizsgázott

erdőőrt nógrádmegyei 1600 holdas erdőbirtokomra. Javadalmazás részben pénzben, részben terményekben és földben. Ajánlatok eddigi működés pontos megjelölésével és szolgálati bizonyítványok egyszerű másolataival, amelyek nem küldetnek vissza, következő címre küldendő: **Osztrólczyk Miklós nyug. főispán**, Budapest, IV., Kaplony-utca 7.

Akinek nem inge, ne vegye magára

„Ismét lesz vadászat?” című cikkemre öt válasz érkezett. Három kartárstól jött, egyet elismert nagy vadászember írt. Ezúton is kifejezem hálás köszönetem értük. Őtödiknek futott be Az Erdő szeptemberi számában megjelent hasonló című cikk. A magasan szárnyaló támadó cikkekre, írójának harcias szellemeskedésére szabadjon az alábbiakat válaszolnom. Szerényen, egyszerű erdészemberhez méltóan, talán alázatosan szeretném megjegyezni, hogy a hangnem, nem „Az Erdő” hasábjaira való. De ha oda szánta szerzője, ám legyen, a válasz rá: amilyen az adjon Isten, olyan a fogadj Isten.

Vissza kell utasítanom azon vádat, hogy én „egy nagy és becsületes kart felelőssé” tettem. Csak ezt olvasni ki cikkemből, egyenlő a rosszakarattal, amit sajnós a cikk több elferdített részéből látnom kell. (Ez nem csak személyem megállapítása!) Aki ártatlan, aki nem érzi magát bűnösnek, tessék elhinni cikkíró úr, az nem érzi a szégyen pirját. Az ma boldog, hogy segített, hogy fáradt! A többi pedig... Ha ismeretlen volna még a régi magyar közmondás: akinek nem inge, ne vegye magára!

„Valóban alapos és bizonyító példa Muci esete” írja szélesebb látókörű kartársam egyike. Mégpedig azért, mert Muci a tél viszontagságainak legyűrését csak fél edzettséggel bírhatta. Bár az éjjelek legnagyobb részét kint töltötte, nappal a lakásban aránylag sokat tartózkodott, tehát fizikumja gyengébb vadon élő társainál. Jogosan aggódtam tehát érte s esztelenség lett volna a többi vadért öngyilkosnak lenni bárkinek is, mert ha nem bír a tél egy féledzett vaddal, nem bírhat a nem minden takarmány nélküli mégegyszer olyan ellenálló képességűvel sem.

A támadó úr által említett őzek is inkább az én malmomra hajtják a vizet. A lucernakazalban „szinte telő képződött, annyit ettek őzei. Bocsánatot kérek, akkor nem lehettek „csontig lesóványodva”! Csak kettő pusztult el. Szerény véleményem szerint elpusztultak volna azok normális télen is, nem kellett oda 20—25 C°. Ez a természet évről évre megismétlődő munkája inkább. Egyéb korábbi sérülés, betegség stb. lehet elpusztulásuk fő oka. Vagy csak nem vonta el a nagy hideg a lucerna tápértékét is? Bizonyító hatása megfigyelésének akkor volna teljes és hű, ha nem csontig lesóványodva hullanak el. Nyulról cikkemben nem beszéltem. A foglyról csak annyit kívánok hozzáfűzni támadóm cikkéhez, hogy — feljegyzésem és a tanuk szerint — február 25-én egyik emberünk egy trágyadomb oldalából csak 8 darab csonttá-fagyott foglyot hozott. Hol volt még az ólmos eső? De feltettem a kérdést felbontott hulláik felett, hol van az eleség a bögyükből? Ez is elvitathatlan elemi csapás csupán? Kinek a pap, kinek a paplány a hozomány. Félreértések özönének elkerülése végett közlöm, hogy tudatában vagyok annak, hogy a foglyot rendszeresen etetni, helyhez kötni, csak igen nagy nehézségek árán, sokszor nem is lehet, de azért segíthetünk ha akarunk és... ha van módunk rá.

A Részvénytársaság személyzetét — sorra veszem a támadó cikk bekezdéseit — nem terheli mulasztás, ki teszi felelőssé, ki vállalja mulasztással? Kalapot le a gyalog, hóban hasig remizeket, mezőt járó harcosok előtt! Eredményük kézzel fogható. Az általam tárgyalt egyik vadnemből, az őzből csak 5—6% pusztult el. Ismételnem kell, ezek a természetes szelektálódás következtében is elhullhattak. Normális télen is találtunk őzhullát csontig lerongyolódva. Ha lehetséges volt, minden egyes alkalommal felbontottam őket s szomorúan láttam a pusztulás figyelemre méltó okát. Egyszer régebbi hurok nyomát, torokbögőly elleni védekezés (valószínű) sérüléseit, térdgaganatot fedeztem fel, tulajdonítottam az elhullás fő okának. Nem fogtam rá csak úgy egyszerűen, hogy megfagyott.

Nem vonom kétségbe egy percre sem, hogy az erdőtiszt urak és a R. T. gazdatisztjei nem „érvőszívű és jó vadászok és értenek is dolgukhoz”. Előbbiek az erdőn, utóbbiak különösen a mezőn és a tehenészetekben. De kérdezniem kell, nem emlegethetik-e ők is sokszor azt a bizonyos kínai nagyfalat? A más szolgálatában élő ember csak szeretne előjönni a kínai nagyfal mögül, ha nem ereszti a riksa, oda van kötve . . .

Megállapíthatja rólam a támadó úr azt, hogy nagyon szeretem a vadat, ami szép emberi vonás. A sorok között lehet olvasni. Azt felejtette, rejtette el, hogy „szébb emberi vonás a vadért feleslegesen aggódni, mint szegényeket feleslegesen halomra lőni, piacra dobni . . .”

Egy kis okoskodást. Van cca 250 drb. szarvas és 250 drb. őzünk. A téli teletetés, vészeltetés 2, 2 és fél hónapig tart, tegyük fel. Mondjuk azt, hogy a vad háromnegyed része felveszi és elfogadja az etetésére szánt takarmányt. 375 drb. vadat kell cca 60—75 nap etetni. Nagyon alacsonyra számolva, csak 300 vadat vegyünk s 60 napot. Egy szarvasra 5, őzenkint 2,5 kiló fejadagot. $300 \times 60 \times 7,5 = 135\,000$ kg. Van 12 lovunk. Gondot okoz, honnan szerezzük be ezek egész évi takarmányszükségletét. Kimondottan erdőgazdaság vagyunk. Hát akkor a 300 darab vadat mivel elégítjük ki? Talán lucernát, zabot, baltacint, lóherét, bükkönnyt hozatunk nekik ezermázsaszám? Ezt egy erdőgazda nem teheti meg, 15—20 000 pengőt csupán „téli-etetésre” nem adhat ki. Még kevésbé tenné egy zsidó bérlő! Szóval nincsen nemes takarmányunk elegendő, de az átvészeltetésre van egy kis lombtakarmány, marhakáposzta, „semmi tápértékkel” nem rendelkező takarmányunk. A gyakorlat mutatja; elegendő. A cikk megjelenése után hozzám beérkezett védkerületi kartársaim jelentését véve alapul, őzsutáink 50—60% a 2 drb. gidával jár, a cikkemben említett kisebb különálló erdőkben 75% a, s alig 5—10% a látható gida nélkül. És arra is meg merek nyugodt lélekkel esküdni, hogy ez a százalék nem a marhakáposztától meddő! A mi őseink, alapjában véve vadjaink etetése semmiféle okoskodással sem hasonlítható össze teljes mértékben a tehenészetek túl modern, rekordokra törekvő etetésével.

„Ne vegyünk szó szerint” írja továbbá cikkében a támadó úr, sőt neki is „mindegy” hogy hogyan etessünk. Igen is szó szerint

kell vennünk az általam említett úr közlését, mert etető méreteket is közölt. Ismétlem, fogalma sincs annak, vagy nem látott szarvas, őz etetést az, akinek mindegy, hogy hogyan etet. Az etetőbe 1,5, maximum 3 q takarmányt helyezhetünk el egyszerre. Ha egy rudli szarvas, mely néha 80—100 darabból áll (a Hanságban 1922-ben 204 darabot öltünk meg!), neki megy egy ilyen etetőnek, ami még tegyük fel hozzáférhetetlen helyen van, egy óra alatt egy szálíg meg-eheti a tartalmát. Mit eszik a hátralévő 60 nap 24 órája alatt? Ezt kell érteni az etetés alatt és gondolkodni rajta. Kazlat kitenni, lucernakazlat tehát nem könnyű, de ilyen tömegű vadat etetni sem!

Az, hogy a 8—10 fokos hideg után hasznavehetetlen máladék lesz a marhakáposzta, tagadom. Nem kell azt jó meleg istállóba tenni, kint pedig nem lehet máladék. A támadó úr b. figyelmét fel kell hívnom azon tényre, hogy a mi tiszt uraink is tudják, mit végeznek. Úgy látom alapos munkát végzünk, mert nemcsak szarvas-marhát, lovat küld uradalmunk a kiállításra nagyon jó eredménnyel, hanem szarvas, őzágancsokat is bronz, ezüst, aranyéremért. Nagyon jól tudjuk, hogy a marhakáposzta nagyon kevés szénhidrátot tartalmaz, a vad belsejét nem hevíti, de igenis tartja benne más egyéb eledellel az életet. „Mi“ előkészítjük a vadat ilyenkor ősszel a téli inséges napokra. Répa, krumpli, kukorica, cser-, tölgy-, bükkmakk, némi gesztenye, szénhidrátokban gazdag anyagok úgy előkészítik a vadat, hogy nem kell aggódnunk nagyobb tél esetén sem, hogy kárt tesz bennük. Számításunkat azonban áthúzhatja valami, vagy valaki. De ezt csak melleleg jegyeztem meg. Azonban kérdem, az országban hány uradalom lehet, amelyik 10—20.000 pengőket fizet ki évente vadjaiért? Zuhanjunk lefelé. Nagyon sok hely olyan is van, ahol még a takarmánygyűjtésre, (lombtakarmány) napszámra sem kerül (kínai nagyfal, aprópénzes erszény!) Inkább nekik szól cikkem. Sajnos látnom kellett egy télen 40 darab őz elhullását. Ott a szegény pírját még támadó ellencikk sem moshatja le soha, ott bélyegez mindenkint egyaránt. Ott kell a legolcsóbb etetési mód! Ott aranyat ér a lombtakarmány, a marhakáposzta, csak legyen. Ott kell etetni, oda kellene lucerna futács, kazalról nem is álmodva!

„Minek erőltetném gazdámat arra, hogy lombtakarmányt gyűjt-sünk, amikor van más egyéb takarmány is.“ Hogy én valakit erre akarjak rábeszélni, cikkemből ezt olvasni ki, egyenesen lehetetlennek tartom. Az Önök kánaánjáról nem is beszélhetünk. De szabadjon megkérdeznem, mit fog etetni a cikkíró úr, ha mondjuk a „mai“ időket véve alapul, záróják a takarmányt is? Akkor is lucernát? Ma egyenlő esélye van az optimistának, egyenlő a pessimistának.

Végül én csak álmaimban láttam százholdas marhakáposztást s mégis megfigyelhettem, hogy az őz ilyenkor nem bántja azt, a szarvas is csak elvétve nyul ahhoz. Az „aludtfej“ példa úgy látszik sántít nálunk. Ott a patak vize, hűsít kívül, belül.

Furcsa az élet, minden. A gazda, az alkalmazott, a vad... Ott lucernakazal és csontig lesóványodott elhullott őzek, nyulak, itt „semmi tápértéket“ tartalmazó marhakáposzta, lombtakarmány, de

díjas agancsok. Furcsa, nagyon furcsa. És úgy látszik még is csak vannak elméleti okoskodással be nem bizonyítható titkok, igazságok is, Kolumbus tojása. Egyik papírra vetett írás, a másik alaposan bebizonyított tény, megfigyelés, jól bevált követendő példa.

Le, lefelé, a földön élünk s nem a holdban! . . .

Szücs László.

Egyesületi hírek:

A görgényszentimrei országzászló budapesti beiktatása megtörtént. Az ünnepélyes avatás megtartási ideje eddig még bizonytalan, mert a község értesítése szerint még nem tudták a terv szerinti alapzatot elkészíttetni. Kértük, hogy mielőbb készíttessék el, az ünnepély programját és idejét velünk közöljék. Amint vonatkozó értesítést megkapjuk, úgy azt tagjaink tudomására hozzuk.

Igen türelmetlen levelek érkeznek, melyek sürgetik az illetékesek által adott ígérek alapján ügyeink megvalósítását. Érdeklődésünkre illetékes helyen kijelentették, hogy az ügyek elintézése a teljes megvalósulás stádiumába van. Érdeklődéssel várjuk már most, hogy mikor tudhatjuk az eredményt kedves kartársakkal.

Illetékes helyre beadvánnyal fordul az egyesület vezetősége, hogy úgy mint a honvédségnél, az erdészetnél is töröljék el az al-tiszti elnevezést s helyette a tiszthelyettesi megjelölést adják. Remélni merjük, hogy az erdészeti személyzet is megkapja azt, amit a honvédség tagjai jogosan elnyertek.

Sokszor kértük már kartársainkat, hogy pénzküldeményeiket biancó csekken is beküldhetik, amit minden póstahivatalban pár fillérért megkaphatnak. Ennek ellenére ma is jönnek még levelezőlapok, melyeken csekklap küldését kérik. Ha figyelembe vesszük, hogy egy levelezőlap 12 fillér, viszont egy biancó csekk 4 fillér, akkor látjuk, hogy feleslegesen adjuk ki pénzünket. Lapunk címlapján megvan a csekkszám és címünk, amit rá kell vezetni az üres csekkre.

Támogassa mindenki egyesületünket anyagilag is, mert csak akkor remélhető eredmény, ha megvan hozzá az anyagi függetlenség. Ne várja senki, hogy felhívjuk fizetési kötelezettségének teljesítésére, hanem küldje be hátralékát.

Halálozás. Kummert Lajos ny. m. kir. közalapítványi főerdész, életének 74.ik évében augusztus hó 27-én elhunyt. A vezetőség az elhunyt özvegyének őszinte részvétét fejezte ki minden kartárs nevében. Az elhunytnak szorgalmas és eredményes munkája jutalmául kérjük az egek Urát, hogy adjon csendes és békés nyugodalmat. Elhunyt kartársunk a temetkezési alpnak tagja volt, s így mi az özvegyének a temetkezési segélyt folyósítottuk. Kérjük kartársainkat, hogy az esedékes 50 fillért beküldeni sziveskedjenek.

Eljegyzés. Kis Margitka és Borosnyai Sebestyén jegyesek. A jegyeseknek sok-sok boldogságot kívánunk.

Külömfélék

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közöljék azt a szerkesztőséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalu, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Fekete Boldizsár Királymező, Keréta László Taracköz, Fazekas Pál Gyimesbükk, Bali János Kishárskőzitelep, Jánosi Emil Párkányánána, Papp József Bogyoszló, Zengő Mihály Nagyberezna, Varga József Tormaszentandrás. Orosz János Visk, Patyi László Kapuvár, Eördög Gyula Buják, Vasvári Gyula Fekod, Sarudi Ferenc Abony, Plenka László Kerekhegy, Parkanszky Ferenc Ujdiósgyőr, Hesz Ferenc Karapánca, Szuhay Miklós Kisvárdá.

„Mesterséges és Természetbeni Fácántenyésztés“

Irta: Dr. csicseri Orosz Károly György Mezöhegyes.

A munka kimeríti teljes mértékben a természetes és mesterséges volier tenyésztést, tenyészanyag kiválasztását tojás, kezelést, csibenevelést, fácán és fogoly, fácánok különböző betegségeit és az ellene való védekezést. A munka 1939. július havában jelent meg, tele illusztrációkkal.

Ára 3.20 P.

Beszerezhető a szerzőnél.

Szerkesztői üzenetek

Nahoczki László Szarvaskő. Tagdíja 1942. július hó 1-ig rendezett.

Kerényi Ferenc Alsóhámor. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 3 pengő. Temetkezés rendezett.

Horváth Károly Barand puszta. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 4.50 P. Temetkezés rendezett.

Lajgut József Nagybátony. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 1 P. Temetkezés rendezett.

Vitéz Nagy Bozsóki József Jávorkút. Tagdíja 1942. március hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka nincs.

Vörös Ferenc Küldoromlás. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 7 P. Temetkezésnél 1.50 P. túlfizetése van.

Kevés a nyul, fogoly, fácán ?

Sok a szarka, sok a róka !

Egyetlenegy dúvadhívó

Területed rendbehozza.

Ára használati utasítással 5 P 10 fillér.

Storz Albert, Gödöllő.

Hirdetések

felvételnek

a kiadóhivatalban.

Pénztári beszámoló

Augusztus havi befizetések folytatása : Deli Antal Kán 7.50, Licskó János Gyöngyös 3, id. Hlavai Pál Ágota 6, ifj. Sebők Mihály Ófehértó 3, Szélesi József Somogyvár 10.50, Szépe István Csesznek 10, vitnyédi Horváth Károly Malomrét 2.20, Mikus Gyula Kémence 5, Nahoczki László Szarvaskő 12. Augusztus havi befizetések összesen : 532.80 pengő.

Szeptember havi befizetések : Tatai csoport 27.50, vitéz Nagy Bozsóki József Jávorkút 7, Erdősi József Arló 3, Aponyi József Zelegény 5, Mocsári Rezső Putnok 6, Dubek József Gyöngyöshalász 10, Lajgút József Nagybátony 10.50, Kasza József Pécs 2, Varga János Nádasd 10, Horváth József Oltárcz 6, Németh Emil Selye 3, Kiricsi Zoltán Mikóháza 6, Pági József Tebe 6, Tuchs Ferenc Káptalanfa 10, Sulyok Károly Káptalanfa 10, Kovács Sándor Somogyudvarhely 3, Körmendi Gyula Bpest 10, Gödöllői csoport 9, Horváth Károly Báránd 6.50, Till Nándor Tátraszentgyörgy 6, Nádaskay Richárd Bpest 20, vitéz Suhay Miklós Máramarosziget 4, Schmidtmajer Ferenc Bajna 5, Dudás János Vál 6, Gubicza János Gánt 12, Simon György Szentpéterföldre 10, dr. Osztrólczy Miklós Bp. 10, Körn Miklós Trebusafejérpatak 6, Szakálas Lajos Endrőd 2, Mázsa Ferenc Pozva 2, Grellneth János Pátkapuszta 1.50, Bene István Szentadorján 6, Kerényi Ferenc Hámor 5, Mészner Antal Vágáshuta 5, Vörös Ferenc Küldoromás 10, Varga István Decs 2, Halász Dezső Kapuvár, Göndöcs Imre Csapod 12.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel :
Pálmai József
főszámvevő.

A Z E R D Ő

XV. ÉVFOLYAM

1941. NOVEMBER

11. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár; egész évre 6 pengő, fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (csemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniok kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez: Tatára küldendők

Meghívó.

*Az egyesület igazgató
választmánya*

*folyó évi november hó 16-án délelőtt 10
órákor tartja*

választmányi ülését

*a Fővárosi Áltisztek Közművelődési és Ön-
segélyző egyesülete Budapest, VIII. Mária-
utca 10. I. emelet. Kérjük a választmányi
tagok teljes számban való megjelenését.*

A magyar erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet új útján.

A világ mostan lezajló nagy harcában, mely még soha nem látott méreteiben a szemünk előtt játszódik le, nemcsak hős katonáink küzdenek egy szebb és boldogabb jövőért az örök ördögi ellenséggel, hanem a társadalom minden rétege is megfeszített erővel harcol, hogy az eljövendő új világban a csendes és munkás napokban is megtalálja a maga helyét és szerepét az új és nemesebb társadalomban, hogy azt a harcot, melyet egyik oldalon megnyert vérének feláldozásával, azt a másik oldalon is megnyerje tudásával és két keze munkájával. Ez utóbbi harcot, mely a jövő szempontjából semmivel sem kisebb nálunk a másikonál, sokan talán csak azért nem látják, mert annak mi mindannyian harcosai vagyunk tudva, vagy nem tudva, akarva, vagy nem akarva, ösztönösen haladva előre az egyenes úton a végső kibontakozás felé, tiszta és nemes fegyverekkel az új világ: a győzelmes Európa útján. Vannak szerencsés társadalmi rétegek, melyeknek már sikerült eddig kiharcolni méltó szerepüket és ennek természetes következménye folytán méltó helyüket maguknak, melyet az eljövendő új rendben is megtartanak és most amikor a legnagyobb szükség van rá, minden erejükkel és tudásukkal az eddigi harcaik eredményének birtokában a szebb jövőben bízva a legnagyobb lemondások közepette is teljes, egész, értékes munkát tudnak adni a keresztény gazdasági megújulás hajnalán hazájuknak. A biztosítékok birtokában, melytől erőt és hitet kapnak, tudják, érzik, hogy igen érdemes, sőt most egyetlen kötelesség, hogy minden gátlástól mentesen oly egész munkát végezzenek, melynek gyümölcsét hosszú évtizedekig élvezni fogja a Haza minden egyes tagja, dolgozó polgára. A harcolók győzni akarásával együtt ez a becsületes munka most a legszebb szerep, a legnemesebb hivatás és a legnagyobb öröme a gondterhes napoknak, mely komoly biztosítéka az eljövendő újabb 1000 esztendőnek és záloga a boldog, szabad, nagy Magyarországnak.

MEVME keretén belül — és az eddig jól ismert okoknál fogva — sajnos kívül álló komoly, dolgozó, önérzetes tagjai az Erdészeti Műszaki Segédszemélyzetnek eddig még nem kapták meg méltó helyüket e társadalomban, ezt minden józanul gondolkozó, hazája sorsa iránt aggodó, lelkiismeretes ember, aki ben megvan a munka becsülete, látja, tudja, érzi, ha talán csak egyszer is járt kinn az erdőben és ott körülnézett szak-szemmel, vagy anélkül. Hogy ezt miért nem sikerült eddig kiérdemelnünk, rajtunk kívül álló okok miatt, azt most itt nem tárgyalom. Inkább arra szeretnék rámutatni, hogy elgondolásom szerint mit tegyünk tovább is, hogy ebből a lelket ölő küzde-

lemből, eddigi becsületes munkánkon kívül, minden tudásunk és akarásunk latbavetésével győztesen kerüljünk ki, mint a társadalom olyan pillérje, melyről mindenkinek tudomást kell venni, akinek becsületes munkája, tudása nélkül nem lehet már új társadalmat, új országot, új világot felépíteni; — továbbá arra, hogy egyesületi életünk keretén belül a mai kornak megfelelő mily cselekedetekkel tudunk kartársainknak újabb erőt, kitartást és bátorítást adni a végső közös cél eléréséhez, reményt és biztatást találni a közösen elvégzett jó munkában, — legfőképpen pedig azt elérni, hogy e jobb sorsra érdemes kar minden egyes tagja az idők követelményeinek megfelelően kellő lelki felkészültséggel és az eddiginél is nagyobb tudással méltó legyen az elért eredményre. Jól tudom, hogy úttörőnek lenni nem könnyű feladat és sokszor nem is hálás szerep. Alapos munkát kell végeznünk, mert a sok mindennapi akadályon és csak a saját egyéni céljait néző külső ellenségen kívül, az egyesületen belül is meg kell küzdenie a megneveléssel, maradisággal, bizalmatlansággal, kicsinységgel, önzéssel és kishitűséggel. De ezek tudatában és ennek ellenére is hiszem és remélem, hogy kitartó, előrelátó, komoly munka után az idő homokóráján mihamarabb le fog esni az a porszem, mely a mi szebb jövőnket fogja jelenteni és ezzel együtt a magyar erdő, az erdőt járó, az erdőben nemcsak hasznót látó, hanem dolgozó egyéneknek is meghozza a szebb jövőjét. E munkában sokat segítene ha külföldön látott és ott már jól bevált módszerekkel tudnánk vagy már tudtunk volna eddig megvalósítani, hisz mi sem akarunk újat, vagy többet érdeinknél, de az ilyen példák tanulmányozása sajnos nem állt módunkban, sőt ilyenről eddig nem is olvashattunk, így tehát magunkra hagyatva meg kell magyarosan küzdeni az első napok kísérletezéseivel, de a végső sikerben bízva, neki kell látni elszántan a munkának, hisz dolgoznak a magyar társadalomban többen is ilyen mostoha feltételekkel, ilyen körülmények között. Ha pedig ebben az új világ forrásában itt is ott is ugyanolyan habokat látunk felül, az egy elgondolást akarnak megvalósítani többen is, ne kérjük ki kezdte, hányan csináltak már előttünk is, ha jó, csináljuk meg mihamarabb, hisz a jövő rohan felénk és mire ideér, mindannyiunknak lelkében erősnek kell lenni, hogy egy újabb vihar el ne söpörjön, hogy álljunk sziklaszilárdan összefogva e sokat szenvedett Hazá elővédő bátyájaként.

A multat vizsgálva, mely a magyarnak mindig erőt adott, minden túlzás nélkül megállapíthatjuk, hogy e karral szemben elkövetett társadalmi bűn, mely igyekezett lassan az egyénben sokszor a lelket is megölni, eddig sohasem ment a magyar erdőgazdaságon keresztül e csonka ország rovására, sem a termelés, sem a munka, sem pedig az eredmény kárára, mert minden társadalmi elnyomatás ellenére is annyi hittel, remény-

séggel, kitartással és becsülettel rendelkezett e kar minden tagja, melyet az éltet adó erdők tiszta levegőjében magába szívott, mellyel hozzánk hasonlóan ebben az időben kevesen rendelkeztek. Ez egyik biztosítéka és jogalapja céljának elérésére. Amikor az országban kezdtek elveszni az emberek az állásért való küzdelemmel együtt járó irigységben, önzésben, hivatali függőségben és stréberségben, melyből sokáig nem tudtak a lelkek felszabadulni, ebben a kenyérhajszában, melyet bizonyos elemek mint nekik megfelelő időt igyekeztek kihasználni és a keresztény emberi lelkeket az erkölcsi lejtő szélére juttatni, ez a kar a megélhetést és szerény kenyeret adó erdő legnagyobb megcsonkítottságában rendíthetetlenül hitt egy tiszta erkölcs győzelmében a trianoni bilincs mihamarabbi széttörésében, — de nemcsak hitt, hanem dolgozott is ezért, a boldog magyar feltámadásért. Voltak olyan rövidlátók is, akik az erdészeti segédszemélyzet ekkori helyzetét rózsaszínűnek látták, mert saját erejéből és szorgalmával megalapozott kicsi gazdagságával — mely ha sok helyen még most is meg volna, nagy segítsége lenne az ország közellátásának — igyekezett az ország szempontjából is hasznosan élni és még ezt is igyekeztek elvenni tőle, ezt is megakadályozni, — de ugyanakkor nem vették észre hogy e keveset is a köznek szenteli, az országot csinálja, mert ő tudja, érzi, hogy eljön a feltámadás ideje. Ekkor minden támogatás nélkül, elnyomatásában, minden erejével, a legnagyobb lemondások árán szakembereket, erdészeket, erdőmérnököket nevel hazájának, mert azt is tudja, hogy ezekre mielőbb szükség lesz. Pedig akkor még senki sem biztosította e fiatal erők megélhetését és kenyerét és kellő összeköttetés híján ideiglenesen más pályán elhelyezkedve, csak azzal a hittel és bizakodással indultak neki e göröngyös életnek, melyet otthonról magukkal hoztak, amely sohasem szunnyadt el, amely ugyanolyan hévvel kitartott eddig. Így élt harcolt, sokáig magára hagyatva e kar mint a magyar erdőnek soha ki nem alvó világító fáklója és amikor már azt hitte, hogy bekövetkezik vágyainak beteljesülése, amit eddigi munkája kötelességtudása, becsülete után méltán kiérdemel, hogy megkapja azt a méltó helyet a társadalomban, mely csak az ő számára van fenntartva és senki máséra, akkor a csonkaország és a magyar erdő örömteljes megnagyobbodásakor érte eddigi élete legnagyobb csalódása, legnagyobb fájdalma, nem méltányolták eddigi munkáját, eddigi tūrését. elért eddigi eredményeit semmibe sem vették és minden idegent egy hamis jelszóval elébe helyeztek csak azért, hogy még jobban kiöljék belőle az embert, a lelket és a további küzdéshez az erőt. Igaz magyar sors, erdész-sors! Amikor pedig ebből az arculcsapásból felőcsudik, még akkor is felül tud kerekenni minden gyűlöleten, minden elkésereedésen és az egyetemes magyar erdőgazdaság érdekében a magasabb szempontokat látva, nagy fájdalmában is így kiált

Tel: „Legyen nyugalom, békesség, eredményesebb munka!“ Ilyen nemes mult után nem eshet el becstelenül az élet porondján e kar és sok vihart látott egyesületében tömörülve és dolgozva, tovább küzd és végsőkig küzdeni fog szent céljainak eléréséig. Amit nem ad most neki e társadalom, azt erejéhez képest igyekezni fog egyesületi életén belül elérni és az eddig elfecséreltnek látott mult után olyan alapokra kell fektetni azt, hogy az korszerű, időt álló és e kar minden egyes tagjára nézve üdvös legyen. Nem merülhet ki ezután abban az egyesület élete, hogy a beadványok tömkelegének utvesztőjében eltévedve, közgyűlésein csak a mai mostoha helyzetben és a mult bűnein keseregve, mindig csak az egyesület vezetőségének munkáját bírálva, egy áldatlan testvérharcban muljon el, hanem komolyan dolgozni kell és cselekedni. Ezt a munkát elsősorban az alapszabályok korszerűsítésével lehet elérni, de itt nem gondolok egy teljes módosításra, mert annak legtöbb pontja jó és helyes, csak azokat a haladó időnek megfelelően kell magyarázni, helyesen értelmezni és ilyen értelemben keresztül is vinni. — Mivel az ország $\frac{1}{10}$ -e a fővárosban lakik, melynek természetes következménye, hogy itt van minden központ, hivatal, tehát vitathatatlanul csak e helyen lehetséges az egyesület életének eredményes vezetése is.

Egyesületünk elérte 15 éves fennállását és ezt úgy ünnepelehetnénk meg, ha végre komoly otthont biztosíthatnánk tagjainak, hogy ne kellene annyi zöldgalléroslátni céltalanul bolyongva ügyes-bajos dolgainak elvégzése után a főváros utcáin, hanem lenni kell egy helynek, hová ezek után „haza“ megy. A mai lehetetlen lakásviszonyok mellett is helyiséget kell végre bérelni, mely hivatali helyiségén kívül biztosítja tagjainak, hogy minden anyagi megterhelés nélkül több napot tölthessen el a fővárosban, hogy ügyeit így nyugodtabban elintézhesse; azok az idősebb tagjai pedig, akik eddig csak dolgoztak és áldozatokat hoztak, ha az idők viszontagságaitól kikezdett egészségüknek helyreállítására a pesti gyógyfürdők használatára szükség van, úgy a jelenlegi mostoha helyzetben is az egyesületen keresztül találják meg a módját annak, hogy ezt a legkisebb anyagiak mellett is megtehessék. Ez egyben alapja is volna egyesületi székházunknak, mely minden komoly tagnak egyik hön kívánt vágya is, amiben majd az egyesületi helyiségeken kívül idővel internátusnak is lenni kell, hol a tagok gyermekei pesti tanulmányidejük alatt elhelyezést nyerjenek és ezzel lehetővé tegyünk minden egyes tagnak, hogy kisebb gondnal gyermekét tovább taníthassa. Ez a vágy pedig nem lehetetlen, mert meg kell találni az utat arra, hogy mint más országos egyesület, úgy mi megfelelő helyen ingyen telket kapjunk a fővárostól, hová székházunkat felépíthetjük, az összeget pedig az eddigi vagyonton kívül az egyesület tagjai által megváltott téglajegyekből, még eddig soha nem kért állami támogatásból, erdészbál

jövedelméből stb. kell előteremteni. Merem hinni, hogy ilyen gondolatokkal meg lehetni mindenki szívéhez találni az utat és összefogva meg is lehetne valósítani azt, rövid időn belül. Műszaki könyvtár felállítására is szükség van ugyanekkor, hogy az országban mindenütt megtalálható népkönyvtárak mellett ez adja meg az egyesület tagjainak a drága könyvtárak mellett is a lehetőséget az új műszaki tudás megismerésére és elsajátítására. Itt sajnálattal kell megállapítanom, hogy az Erdészeti Lapoknak, mely multjánál, terjedelménél és szerencsésebb helyzeténél fogva sok hasznos és tudományos szacikket közöl, oly kevés előfizetője van tagjaink között, pedig azt minden erdészeti ügyekkel foglalkozó egyénnek olvasni kellene, — de egyben belátom azt is, hogy ez a mai viszonyok mellett nagy anyagi megterhelést jelent, melyet csak könyvtári kölcsönzéssel lehet jelenleg áthidalni. Remélni merem, hogy a posta kisebb tarifa mellett is megtalálná számítását e könyvtári könyvek, lapok olcsó szállításánál, nem is beszélve ez ügy nemzetnevelő hatásáról. Hogy pedig azt a munkát, mely e karra még vár és amelyet már ma is végez, kellő tudással, felkészültséggel és biztonságérzettel tudja ellátni, úgy szükség van természetesen továbbképzésre is, mint azt más tudományoknál és foglalkozásoknál is látjuk, akik tisztában vannak felelősségteljes munkájukkal és hivatásukkal. Ezt igazgatóságok szerint kisebb előadásokkal gondolom megoldani, melynek hallgatása kötelező lenne, tárgya pedig az új műszaki dolgokon kívül az erdő-törvény, az újabb rendeletek, a helyes magyar erdészeti szaknyelv ismertetése stb. lenne. Ez pedig nem is volna költséges és a magyar erdő szebb jövője meg is érdemelné, mert 1—2 előadó helyenként egy heti előadás keretében az ország egész területén elég rövid idő alatt elvégezhetné, — vagy pedig más mintára, az egyes felügyelőségek saját keretükön belül végeznék el e nemes munkát. — Mindemellett végsőig kitarunk beadványunk nyolc pontja mellett, melyek elég világosan vannak megmagyarázva és csak nagyon sok rosszindulat kell a meg nem értéséhez.

Ha majd ott tartunk, hogy egy vállveregetésnél többet ér a tömeg hálája és köszönete, akkor el fog jönni az az ember is, aki egy tollvonással orvosolni fogja sérelmeinket és a cél érdekében büszkén fogja vállalni úgy felfelé, mint lefelé a felelősséget. Ezt végrehajtani egy kis jóakarattal nem nehéz. Mert hisz nem kívánunk nagyobb darab kenyeret, csak akkórát, melyet a közösségért végzett munkánkért megérdemelünk. A sokféle szakoktatásért nem minket terhel a felelőség és a teljes nyugalom érdekében hajlandók vagyunk még külön vizsgára is menni, ha jobb és ésszerűbb megoldás a mai sok munka és az elkövetkezendő előkészületeinkben nincs, csak végre az egész vonalon és e karon belül is helyreálljon a nyugalom és megelégedés. De ezután már csak egy szakoktatást

kérünk, melynek elemi feltétele legyen a négy középiskola. Ezt a mai iskolapolitika feltétlen megköveteli és még a kultusz-kormány közbenjöttével is el kell érni. Ezt a mai korban mindenkinek meg kell érteni. A gazdasági átállításban e karra is sok feladat vár, mikor is a mult minden bűnét el kell temetnünk és ezt csak egy korszerű szakoktatás megalapozásával lehet elkezdeni. Kívánságunk helyességének igazolására kit sorakoztassunk itt fel: Széchenyit, vagy a többi nagy magyart? Ennek keresztülvitele most Decret József halálának 100 éves évfordulója alkalmával volna egyik ünnepe a magyar erdőnek. Kaan Károly szerint „az erdő apostola” emlékének ezzel is szentelhetnénk valamit. Ha elfogadjuk, „hogy okszerű haladásunk a multon épül”, akkor kérdem: mi az oka úgy szakoktatásunk, mint e kar visszaesésének? A földművelésügyi minisztérium egyik magyarázó rendelete gazdasági cselédnek azokat tekinti, akik havibérért *alacsonyabb* rendű munkát végeznek. Kérdem: hányadrendű munka az ország faellátásánál, az erdő ésszerű kihasználásával, a céltudatos erdőtelepítési munkánál és még a többi szakmunkánál a mi szerepünk? Thoma Frigyes, a Mérnökkamara titkárának előadásában olvasom, hogy jelenleg az országban 220 az erdőmérnökök hiányának száma. Az államerdészeti igazgatás egyszerűsítése mellett is a munka mint tudjuk rengeteg. de azért fennakadás az ügyek menetében nincs. Ebben járul reánk is valami *alacsonyabbrendű* munka? És ezután csak gondoljunk a jövőre! Mi lesz akkor, megint készületlenek leszünk? vagy talán megint csak mi hiszünk és remélünk?

„Legyen nyugalom, békesség, eredményesebb munka”. Végezetül pedig arra kérem az erdészeti segédszemélyzet minden egyes tagját, ha tagja egyesületünknek, úgy dolgozzon becsületesen ott, hova az élet állította, hogy külön-külön is komoly harciosa legyen ügyünknek, ne feledkezzen meg a szebb jövő előtt álló egyesületéről és annak céljairól, ha pedig nem tagja, úgy ne idegenkedjen az egyesületbe való belépéstől, ne tartsa azt feleslegesnek, vagy talán lealacsonyítónak, mert csak összefogva tudjuk mihamarabb közös céljainkat elérni. Ne gondolja azt soha senki és ne ringassa magát abban a tévhitben, hogy egy munkakörben több osztályt lehet számunkra felállítani, mert hisz ez sohasem mehet a közös munka előnyére, csak annak rovására. Félretéve minden egyéni sérelmet, igyekezzen tőle telhetően munkálkodni azon, hogy mindannyian közös erővel elérjük célunkat, melyben hisszük, hogy kérsünk a végzett munka alapján végre gyökeres megoldást nyer. Ha pedig úgy találja, hogy ez egyesület keretei számára talán kicsinyek, úgy tessék új szint, új életet belevinni, meglátja, hogy minden egészséges gondolatot keresztül lehet vinni itt is; S észre fogja venni azt is idővel, hogy ez egyesület tagjai is haladnak a korrall és lehet velük együtt dolgozni és

azt is, hogy a legkisebb munkáért és eredményért mennyire hálás e kar minden egyes tagja. Arra sohase számítsunk, hogy más fogja kiharcolni számunkra az elismerést, a szebb jövőt, de a testvérharcot csak ellenünk fogják felhasználni mindig és minden időben ezután is. Tehát Kartársaim! Fel a közös munkára és sohasem felejtjük el zászlónk feliratát: „Istenfélelem, szeretet, munka, erre tanít bennünket az erdő örök bölcsélete“.

Sikray Ferenc.

Félszázad távlatából

Ha körülnézünk egy kicsit a mi korunkban amiben élünk, természetesen találjuk azt, amit látunk. Látjuk, hogy a Földművelésügyi kormányzatunk mindent elkövet, hogy pótolja a hiányokat és újakat létesítsen ott, ahol újítani kell. A mezőgazdaság valamint az azzal szorosán összetartozó állattenyésztési, kertészeti stb. ismeretek elsajátítására, illetve az okszerű gazdálkodás népies tanítására egymásután nyílnak meg a téli gazdasági iskolák és kevés helység van az országban ahol esti tanfolyamot ne tartanának. Ennek a munkának a célja ismeretes. Máris kézzel fogható eredménye van ennek a rövid multu nemzetnevelő munkának, mert alig néhány éves munkájának eredménye képen nagy tömegeket zökkenett ki a maradiságból és tanította úgy az ifjú, mint az öregebb kisgazdáinkat a mai idők követelményeire és okszerű gazdálkodás minden ismeretére.

Nagy elismerés és hála illeti meg azokat, akik ezt az áldásos munkát elindították és azokat, akik ennek nemzetgazdasági értékét felismerték és minden áldozatot meghozva tovább fejlesztették. Azt hiszem nem is akad most már az országban olyan vezető ember, aki ezt a gazdanevelő munkát ne helyeselné. Miért csak most kezdték el ezt a fontos nagy munkát — kérdik sokan. A feleletet nem ismerjük el véglegesnek, mert ahány helyről jön, az annyi féle. Az egyik azt mondja, mert nem volt az országnak erre a célra pénze, — a másik azt; eddig tudtak a kisgazgáink gazdálkodni, most egyszerre nem tudnak stb. A valóság inkább az, hogy az iskolák felállítását nem minden időben helyeselték az ország vezetői olyan nagy számban, mint most a mi időnkben. Hogy ez így van mutatják a példák.

Most nézzünk körül egy kicsit a mi portánkon és látni fogjuk a példát. Mi is a Földművelésügyi kormányzatnak a kebeléhez tartozunk, de itt sajnos nem dicsekedhetünk azzal, hogy valami nagyon iparkodnának a hiányokat pótolni, mi egy kicsit elestünk a szerető kebeltől, de remélni merjük, hogy rövidesen mi is fogunk egy kis kebelbeli szeretetet élvezni.

Észre veszik a mi vezető uraink is azt, hogy az elődeik túlzott ovatosságából a mi helyzetünk egyáltalán nem illik be a mai idők előretörésében és az, hogy mi eddig elvontunk hanyagolva előbb utóbb az erdőgazdálkodás rovására fog menni. A mi ügyünk más. Nekünk nem kell sok iskola, mert nem tömeg nevelés kell (bár a téli gazdasági iskolában nem ártana az erdészetet is legalább annyira megismertetni az ott tanuló gazdákkal, hogy azok szeressék meg a fát nemcsak kivágni, hanem ültetni és védeni is.) nekünk az a speciális kérésünk, hogy a meglévő szakiskoláink nívóját és értékét emeljék fel oda, ahová azt a mai idők követelményei megkívánják. Emeljék ki a több mint fél százados állapotából, mert eredetileg is két évfolyamú volt és hogy az 1935 évi erdőtörvény alapján az egy évfolyamú erdő és vadőri iskolát két évfolyamú alerdész szakiskolának változtatták át, tulajdonképpen a régi állapot visszaállítását jelenti, de semmi esetre sem jelent haladást. Hogy e kérésünk miért nem megy teljesülésbe, arra az lehet a válasz ismét, mert annak teljesítésének kérdésében nincsenek egy véleményen a mi vezető uraink. Nem voltak akkor sem egy véleményen, amikor az ezernyolcszázados években az első erdőőri szakiskolát felállították. A több mint félszázados multra visszatekintve furcsának tűnik fel a mi szemünkben az a sajtó utján kifejtett „ellenzéki ostrom“ amit az iskola ellenzői kifejtettek, Pl. az egyik magas állású úr a többi között azt írta, hogy „jól hallotta Ő azt, hogy az a gyönyörű kastélynak is beillő épület erdőőri szakiskolának épült? minek az, amikor a kunyhóból ide jött erdőőr ugyse fogja jól érezni magát a fényes termekben, ha meg már csináltak, elég lett volna erdőőri iskola is, minek a szakiskola elnevezés, nekünk erdőőrrre van szükségünk, aki nem igényel magasabb iskolát jelző szak szó használatot stb. Ilyen és még erősebb hangú ellenzéki véleményekkel szemben érthető, hogy nagyon sokáig kevés népszerűségnek örvendett a szakiskolánk. Az akkori vezetőinknek, akik minden kritikával szemben a többi szakiskolának a felállítását is kivívták, százszoros hála és elismerés jár. Mi többet köszönhetünk a régi erdőtörvény végrehajtóinak, mint az új szellemben és azt gondolt, hogy revíziót hozó erdőtörvény megalkotóinak. Akkor, amikor az erdészet legmagasabb művelőinek az iskolájuk rangját magukra nézve lealacsonyítóknak tartották és külföldi példákra hivatkozva a legszebben megindokolt érvekkel alátámasztva kérték a főiskolának egyetemi rangra való emelését, reménykedtünk, hogy ezzel kapcsolatban mi is előrébb haladunk az iskola kérdésének terén. Nem. Mintha mi ilyenkor nem is tartoznánk az erdészethez, mintha ilyenkor mi nem munkatársak, hanem csak szolgák lennénk, akiknek nincsenek iskolagondjaik, mintha miránk nézve a külföldi tapasztalatok nem szolgáltak volna elég példával, mintha ránk a külföldre való hivatkozás csak annyiban vonatkozna, hogy

ezenkívül még többet és még körültekintőbb munkát kell végeznünk. Vezetőink egyetemi végzettsége bizonyos erdészeti kísérleti és megfigyelési kötelezettséget is támaszt a külföldtől való le nem maradás végett. Ebből a magasabb és körültekintőbb munkából is örömmel vesszük ki részünket, mert a remény és kötelességtudás mindig él bennünk. A végzett munkánkért már sok válveregető dicséretet kaptunk, ami minden esetre jóleső érzést támaszt az emberben, de ebből megélni nem lehet. Ha azonban egy küldöttségünk olyan természetű kéréssel áll elő, mint pl. a cím-kérdés, amivel nem hiúsági okokból hozakodtunk elő, hanem a szolgálati viszonyunkat akarjuk a birtokossal szemben rendeztetni. — akkor oda magyarázza a kérést az illető magas funkciót betöltő úr, hogy „maguk ne szégyeljék az őr címet, mert a múzeum-őr és a korona-őr sem szegényli, pedig azok méltóságos urak.” Ezzel el lehet utasítani a kérést, de megoldani nem. Ha pedig boncolgatjuk a választ, akkor büszkén állíthatjuk, hogy ez ránknézve megtisztelő és kedvező volt, mert akaratlanul bár, de minket ahhoz a múzeum-örhöz hasonlított a kérésünket elutasító úr, aki a múzeum kincseit kutatja és gyarapítja és nem ahhoz, aki csősz módjára a muzeumra vigyáz. Mi minden esetre azt szeretnénk, hogy ne tévesszenek össze sem méltóságos urakkal, sem gazdasági cselédekkel. Mi, a minket megillető arany közép utat választjuk és ahhoz kérjük a vezető uraink segítségét. Újból és ismételten kérjük, segítsenek rajtunk és szüntessék meg azt a lehetetlen állapotot, — amiben tulajdonképpen az elődeik túl óvatos intézkedései miatt jutottunk, Nem igaz, hogy a vezető urainkat ne döbbenjené meg az a tény, hogy mi a magyarságunk dacára is hátrányosabb helyzetben vagy, mint az idegen ajkú kisebbségi sorsban lévő kartársaink.

Nem késő még! Az elmulasztottakat jóvá lehet tenni! Itt a kínáló alkalom! A földművelésügyi Miniszter úr egymilliárdos programjában nagyon szépen bele illik a mi iskola ügyünk és nem is fog sokba kerülni, ehhez több jóakarát kell mint pénz, viszont mi érezni fogjuk, hogy a hazánknak mi is megbecsült fiai vagyunk.

Az alerdész szakiskolát középfokú tanintézetévé fejlesztve kérjük a felvételt négy középiskolához kötni. Ez volna az első lépés ahhoz, hogy az eddigi cseléd sorból kiszabaduljunk. A négy középiskolai előképzettséghez kötött alerdész szakiskolát végzett erdészek hová tartozása tovább nem lenne vitás. Ezzel a nagyon is sérelmezett nyugellátás olyan formán, hogy a gazda és erdőtisztek részére létesített nyugdíjalaphoz soroznának minket is. — el lenne intézve.

Átmenetileg a szerzett jog tiszteletben tartása elve alapján kérjük lehetővé tenni az eddig különbözőképp szerzett szakképesítések egységessé tétele céljából az erdőigazgatóságok székhelyein, esetleg az alerdész szakiskolákban is a nyári

szünidőben különbözeti tanfolyam tartását engedélyezni, hogy ott mondjuk négyhetes továbbképző tanfolyam hallgatása után alerdészi szakvizsgára mehetnénk. Hangsúlyozom, hogy az ilyen tanfolyamra minden olyan egyén felvehető legyen, aki — akár magán úton, akár valamelyik erdőri és vadőri iskolában szerezte meg a szakkönyvtárványát. A tanfolyam a mai iskola politikának megfelelően ingyenes lenne, azonkívül az elszállásolás és ellátás a legelőnyösebben az igazolt szegényebb sorsúaknak teljesen ingyenes helyet biztosítana. Az előképzettség tekintetében — épen a szerzett jogra való tekintettel nem lehet kivételeket tenni az elemit, vagy középiskolát végzettek között, itt csakis a meglévő szakképesítés jöhet számításba, mert az átmenetet másképp nem is lehetne igazságosan megoldani.

Milyen csekély kívánságok ezek és mégis milyen nagy meglepés lenne, ha ezeket a kívánságainkat a mi vezető uraink teljesítenék. Áldás és megbecsülés szállna feljűk — talán még száz év múlva is — mint ahogy még mindig megbecsüléssel és hálával gondolunk azokra, akik valamit is tettek érdekünkben. Békesség jöjjön az otthonunkba, mert egyes családi jelenetek és keservek kórokozója eltűnne és a meglepés boldog tudatával indulhatnánk napi fáradságos munkánkra. Ebből pedig csak haszna lehet úgy az erdőbirtokosnak, mint a jövődő magyar nemzedéknek.

Gera József.

Az erdő szerepe a háborús győzelem szolgálatában!...

Az erdészeti segédzemélyzet nem csak a kötelességét és hivatását teljesíti hűségesen és odaadással, de mindig *tán-toríthatatlanul* követte azt az elvet, hogy „a Haza mindenk előtt!”

Senki sem állíthatja, hogy minket mulasztások terhelnek a *Magyar Haza* érdekeinek követésében és szolgálatában. *Sőt!*...

A kartárs, aki járja a Természet legszebb templomát, az Erdőt, *s ott beszélget a Magyarok Istenével, ahol senki sem látja és hallja*, — de sokszor és de sokat forgatja fejében az *országos dolgot!*

Kétszeresen így van ez *mostanában*, amikor nagy viharok rázzák a világot és amikor ugyancsak a *saját lábán kell állni a magyarnak*, hogy maradhassunk a saját mivoltunkban és senki be ne tolakodhasson közénk és hozzá *ne nyulhasson ahhoz, ami a miénk!*

Az ellenség mindent elkövet, hogy kifárasszon és kiéhez-

tessen bennünket! *Elzár tőlünk olyan anyagokat, amelyek azelőtt külföldről kerültek hozzánk!*

Ilyen anyag a semmiségnek látszó, de mégis oly fontos valami: a gyanta!

Az erdei fenyő, vagy fekete fenyő, s a luc-fenyő ott áll a rengetegben, s ha megsérül, akkor gyantának a kiizzadásával gyógyítja magát!

Gyanta! . . . Milyen kicsiségnek látszik! És mégis mily fontos anyag! Nincsen nélküle papírosgyártás, nincs festék, nincs szappan, nincs lakk, nincs kocsikenőcs, nincs sok más ipari cikk, amire a hadigazdálkodásnak szüksége van!

Az ellenség úgy akar kifogni rajtunk, hogy elzárja előlünk a gyantát!

Hiába teszi . . .

Van nekünk gyantánk, magunknak is! Fenyveseinkben, gyűjtéssel, kaparással, vagy ha kell, csapolással meg tudjuk szerezni azt a gyantamennyiséget, amire hadigazdálkodásunknak szüksége van!

Évi négyszáz vagon nyersgyanta kell a fontos, hazai közszükségleti iparcikkek gyártásához. Ezért a gyantamennyiségért évente tíz millió pengő ment külföldre! Portugáliából, Görögországból, Dél-Franciaországból, Dél-Amerikából hoztuk be a nagymennyiségű gyantát! Ott összeszedték, gyűjtötték, csapolták, kerestek vele: mi pedig megvettük; kiadtuk érte a temérdek pénzt!

Hát van erre szükség?

Most az iparügyi miniszter úr rendelettel szabályozta a gyantagazdálkodást; közérdekű altruista szervre bízta a gyanta gyűjtését, feldolgozását, elosztását, hogy etekintetben se lehessen fennakadás!

A hazai gyanta gyűjtése sok-sok magyar embernek, munkásnak, asszonynak ad jólmegfizetett munkát!

A kartársaknak ezt a munkát elő kell segíteniök! A kartársak tudni fogják kötelességüket! . . .

Ez az erdő szerepe, — a háborús győzelem szolgálatában!

M. kir. Földmivvelésügyi Miniszter.

234.550/1941. szám. III.—5.

Hirdetmény.

Jelentkezés a vadőri szakvizsgára.

A vadőri szakvizsga a jelentkezők számához képest az 1942. évi január—március hónapok folyamán ismét Gödöllőn, a m. kir. Vadászati Hivatalnál fog megtartatni.

A vadőri szakvizsga leteltének megkönnyítése céljából, a gödöllői m. kir. Vadászati Hivatalnál 1942. évi január hó 12, február hó 2. és február hó 23-tól kezdődőleg kéthetes előkészítő tanfolyam (külön a nagyvadas és külön az apróvadas területen gyakorlati szolgálatban állók részére) nyílik meg, melynek végeztével a hallgatók szakvizsgára bocsáttatnak. A tanfolyamon való részvétel kötelező.

Azok, akik a vadőri tanfolyamra és szakvizsgára jelentkezni kívánnak, eziránti bélyegköteles kérvényüket *mielőbb*, de legkésőbb 1941. évi december hó 10-ig a m. kir. földmivelésügyi minisztérium vadászati osztályához nyujtsák be. A kérvény és mellékletei, csatolt szegénységi bizonyítvány esetén bélyegmentes, ellenkező esetben a kérvény 2 pengős, minden melléklet pedig 30 filleres okmánybélyeggel látandó el.

A *hiányosan felszerelt*, valamint az *elkészve benyújtott* kérvények *figyelembe nem vétetnek*. A szakvizsgára, illetve az előkészítő tanfolyamra csak olyan magyar állampolgárok jelentkezhetnek, akik:

1. huszadik életévüket betöltötték;
2. az elemi népiskola legalább négy osztályát sikeresen elvégezték;
3. erkölcsileg, vagy
4. testi és szellemi fejlettség tekintetében kifogás alá nem esnek;

5. legalább három évig megszakítás nélkül vadászatiilag megfelelően gondozott vadászterületen, vadászati gyakorlati szolgálatban állottak. (A tényleges katonai szolgálat a vadászati gyakorlati idő megszakításának nem tekinthető.) Nyugdíjas csendőrök amennyiben legalább tíz évi csendőrségi szolgálattal rendelkeznek, egy és fél éves vadászati gyakorlati szolgálattal is felvehetők.

Az 1—5. pont alattiak igazolására a kérvényhez eredetben, vagy hitelesített másolatban a következő okmányokat kell csatolni:

- ad 1. születési anyakönyvi kivonatot;
- ad 2. iskolai képzettséget igazoló bizonyítványt;
- ad 3. hatósági erkölcsi bizonyítványt, (amely 6 hónapnál régebb keletű nem lehet);
- ad 4. az ép, erős, egészséges testi és szellemi fejlettséget igazoló hatósági orvosi bizonyítványt;
- ad 5. a hároméves vadászati gyakorlati szolgálattal igazoló bizonyítványt.

A folyamodónak, a legalább három évi megszakítás nélküli vadászati gyakorlati alkalmaztatást igazoló bizonyítványt, azon vadászterület tulajdonosa (megbizottja), illetve bérlője állítja ki, akinél alkalmazásban állanak, vagy állottak. Ezen szolgálattal bizonyítványban fel kell tüntetni a vadászterület nagyságát kat. holdban, továbbá, hogy a vadászterület nagyvadas,

— avagy apróvadas területnek tekintendő-e? A bizonyítványban foglaltakat, a vadászterület, illetve szolgálat helyére illetékes vármegyei vadászati felügyelővel, illetve járási vadászati tudósítóval, vagy szükség esetén a községi előjárósággal igazoltatni kell.

A vadőri szakvizsgát megelőző egy-egy előkészítő tanfolyamra, tanfolyamonként legfeljebb 40–40 hallgató vehető fel.

A felvételnél előnyben részesülnek :

- a. akiknek magasabb az előképzettségük ;
- b. kiszolgált katonák, (csendőrök) ;
- c. akik sokgyermekes családból származnak ;
- d. akik korábban jelentkeztek.

Folyamodók a *felvételtől*, továbbá a *tanfolyamra való jelentkezés idejéről* megfelelő értesítést nyernek.

A tanfolyam ingyenes, a vizsgadíj 30 (harminc) pengő, amely a vizsga napján a vizsgabizottság elnökének kezéhez fizetendő.

A vadőri tanfolyam és szakvizsga tananyagának előkészítő tanulmányaihoz vezérfonalként hivatali elődöm kiadványa : Illés Nándor nyug. főerdőtanácsos : „A VADÓR” című szakkönyv használható fel. Miután fentemlített szakkönyv kifogyott, ennek pótlására új szakkönyv közeli kiadása van tervbe véve. A szakkönyvet — amelynek megjelenése idejét és árát hirdetmény fogja közölni — a vezetésem alatt álló minisztérium házikönyvtára útján lehet annakidején a vételár előzetes beküldése mellett megrendelni.

A tanfolyam és a szakvizsga tartama alatt a hallgatók díjmentes elszállásolásban részesülhetnek. Élelmezésükről maguk tartoznak gondoskodni. Intézkedés történt azonban, hogy a hallgatók az élelmiszerjegyek beadása és az önköltségi ár (napi mintegy 2.80 P.) megtérítése ellenében, a tanfolyam étkezdéjében meleg élelmezésben (reggeli, ebéd és vacsora) részesüljenek.

A díjmentes elszállásolást a felvételi kérvényben kell kérni.

Az *étkezés tényleges költségeiről a hallgatók a helyszínen*, a díjmentes elszállásolásról pedig a felvételi értesítésben nyernek tájékoztatást.

A szakvizsga, illetve a tanfolyammal kapcsolatos ügyekben esetleges további tájékoztatást a m. kir. földmivelésügyi minisztérium vadászati osztálya nyújt.

Budapest, 1941. évi szeptember hó 20-án.

M. kir. Földmivelésügyi Miniszter.

Jól behangolt **duvadhívó** (róka stb.), csalsípok használati utasítással 6 P. Storcz Albert Gödöllő.

Eladó kettő darab 10 hetes sárgaszinű, sima szőrű, nőtény tascó, darabonként 20 P., Szénási Ferenc főhercegi erdőőr Piliscsaba.

Egyesületi hírek:

Kitüntetés. Kormányzó urunk Őfőméltósága ügyvezető elnökünknek a magyar haza iránt kifejtett hazafias ténykedése elismeréséül a Nemzetvédelmi keresztet adományozta.

Eljegyzések. Szrpek Pauluska és Szabó József jegyesek. — Götz Magda és Vezán Ferenc alerdész jegyesek. A jegyeseknek sok boldogságot kívánunk.

Halálozás. Kovács Ignác uradalmi főerdőőr életének 62-ik évében tragikus hirtelenséggei elhunyt. Nagy részvét mellett f. hó 21-én délután 4 óraker helyezték örök nyugalomra. Temetésén megjelent az uradalmi igazgató, az erdőosztikar és kartársai. Kardoss Kálmán uradalmi igazgató meghatott szavakkal bucsuztatta el munkatársát és méltatta földi érdemeit, melyet mindenkori kötelességtudásával szerzett.

Mazányi Géza ny. alerdész hosszú érdemekben dús pályafutása után rövid szenvedés után elhunyt.

Gunszt Ferenc és neje fájdalommal tudatják, hogy forrón szeretett Teruska leányukat az Úr 1941. október hó 4-én magához szólította.

Kérjük a Mindenhatót, hogy a megtört bánatos szülőknek küldje le a vigasztalás angyalát.

Adjon az Ég örök nyugalommal nekik.

Az elhunytak közül Kovács Ignác a temetkezési segélyalaprak tagja volt, kérjük kartársainkat, hogy az esedékes 50 fillért beküldeni sziveskedjenek.

Különtételék

Hubertus mise. Október hó 19-én, vasárnap délelőtt fél 10 óraker a városligeti jáki kápolna előtti téren rendezte meg a Hubertus mise rendezősege az évenkint megisméltődő Szent Hubertus táborimisét, melyen számos egyesület az illetékes kiküldöttekkel élükön vett részt.

Egyesületünk vezetősege részéről az ügyvezető elnök, kartársaink közül a budapesti és gödöllői kartársak sokan voltak jelen egyenruhában.

A mise után küldöttség koszorúzta meg a Hősök emlékművét.

Utána a jelenvoltak megtekintették a Mezőgazdasági muzeumot, ahol Dr. Badics József muzeumi igazgató úr értékes magyarázatokkal tette értékessé e látogatást.

Akik az alatt felsoroltak lakhelyét ismerik, közölkék azt a szerkesztőseggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár,

Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalu, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Fekete Boldizsár Királymező, Keréta László Taracköz, Fazekas Pál Gyimesbükk, Bali János Kishársközitelep, Jánosi Emil Párkányhána, Papp József Bogyoszló, Zengő Mihály Nagybereszna, Varga József Tormaszentandrás, Keresztes Ferenc Bakonycserje, Horbán György Taracköz, Patyi László Kapuvár, Sarudi Ferenc Abony, Plenka László Kerekhegy, Parkanszky Ferenc Ujdiósgyőr, Szuhay Miklós Kisvárda, Farkas József Józsa, Komondi Ferenc Pápa, Czepeczauer Pál Miskolc, Varga Ernő Losonc.

Szerkesztői üzenetek

Sárkány János Bajót. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 3 P. Prokár Gyula Lilafüred. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 13 P. Hesz Ferenc Izabellaföld. Tagdíja 1942. február hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátraléka a mostani hozzájárulás 50 fillér. Szabó János Devecser. Tagdíja 1942. május hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fill. hátralék. Deák László Debrecen. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 2'50. Temetkezési hátralék 1 P. Ifj. Aszvald János Banya pszta. Tagdíja 1942. május hó 1-ig rendezett. Hartl István Pásztó. Tagdíja 1942. március hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátralék 50 fill. Csontos József Szendrő. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 4'50 P. Temetkezési hátralék 1 P. Szalai Tivadar Dolha. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 2 P. Temetkezési hátralék 3'50 P. Lovász József Zalaapáti. Tagdíja 1941. év végéig rendezett. Temetkezési hátralék 50 fillér. Simon Károly Szilvásvárad. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 13'50 P. Ebből az összegből a tényleges katonai idő leszámítódik, amit velünk közölni sziveskedjék. Temetkezési hátraléka 5'50 P.

Pénztári beszámoló

Fekete Imre Aka puszta 12, Szalczer Antal Tusokberénd 10, Csabalik Gyula Diósgyőr 7, Mihályka László Nagylázs 14, Vigh István Móriczhida 20, Füzi Imre Csikóstóttós 12, Pallerman József Bács 5, Czuczor Ferenc Decs 12, Bősze József Baktóttós 3, Szabó Sándor Alsógeszd 10, Gulyás János Vértesnána 10, Fajnel János Gödöllő 3 pengő.

Szeptember havi befizetések összesen 405 pengő.

Október havi befizetések: Sarkány János Bajót 10, Kasza Ferenc Orfü 9, Kolb Gyula Esztergom 13, Héjjas József Mecsek-alja 6, Szabó Márton Esztergom 3, Prókay Gyula Lilafüred 10,

A Z E R D Ó

XV. ÉVFOLYAM

1941. DECEMBER

12. SZÁM.

FELELŐS SZERKESZTŐ ÉS KIADÓ: VITÉZ SZEKERES KÁROLY

A lap havonta egyszer jelenik meg. Előfizetési ár; egész évre 6 pengő. fél-
évre 3 pengő, negyedévre 1.50 pengő. — A tagdíj évi 12 pengő. Belépési díj
egyszersmindenkorra 2 pengő. — Özvegyek és szegénysorsú nyugdíjasok vagy
még ki nem nevezett állásban lévő kartársak (caemetekerti örök, erdőlegények,
erdőszolgák stb.) a fenti tagdíjnak csak felét kell fizessék, azaz évi 6 pengőt,
de igazolniuk kell azt, hogy ezen kedvezményre igényjogosultak. — Egyesü-
leti tagoknak a lap tagdíj fejében jár. A lap szellemi részére vonatkozó leve-
lezés (kéziratok stb.) „Az ERDŐ” szerkesztőségéhez; Tatára küldendők.

A szeretet ünnepén . . .

A szeretet ünnepe karácsony. Karácsony, az Isten-ember születésnapja, ezért oly csodálatos va-
rázsú ünnepe a keresztény világnak. Ezen a szent
estén, a szeretetnek zsolozsmás estéjén, palotában és
kunyhóban egyaránt kigyúlnak a zöld fenyőgalyakon
száz és száz lángjai a különböző színű gyertyács-
káknak és mindenki, szegény és gazdag igyekszik
egymásnak, szeretteinek örömet szerezni.

Most, hogy karácsony ünnepének küszöbén állunk,
néhány napon belül felzeng a zsolozsma, amely a Sze-
retet megszületését hirdeti.

Magyar Alerdészek! Karácsony jöttén, amikor
szeretetet hirdet az egyház, amikor az áldozatos sze-
retet gondjai emelik lelkünket, amikor azt kívánjuk,
hogy az isteni békének nagy ünnepét ne zavarják
hozzá nem illő gondolatok és cselekedetek; hozzá-
tok fordulunk és testvéries meleg érzésekkel köszöntve
benneteket, azt a felszólítást intézzük hozzátok, hogy
az egymás iránt való szeretetnek gyakorlását, ne csak
a szent ünnepekre korlátozzátok, hanem legyen az
közöttünk állandó, megértő közszellem!

„Dicsőség mennyben az Istennek, békesség föl-
dön a jóakarató embereknek . . .”

December 6.

December 6 . . . Az év utolsó hónapjának kedvességben a karácsonyhoz leginkább hasonló örömnépe, Miklós püspök napja, az erdő és a vadászat nagy kedvelőjének és pártfogójának, az ország legelső Vadászának, a mi országgyarapító Kormányzó Urunknak névünnepe.

Ezen a napon mi hivatásos erdészek, vadászok őrhelyeinről, a Kárpátok bükköseiből, Erdély fenyveseiből és a Délvidékünk tölgyeseiből, magyar Hazánknak eme legszebb s legnagyobb templomaiból, hová az ájtatos téli csendben csak a havas, fehér ünneplőbe öltözött távoli kis falvak hajnali misére hívogató harangszava hallik, küldjük forró és őszinte, magyar szívünkből fakadó imáinkat, kérve a Mindenhatót, hogy áldja meg Főméltóságú Kormányzó Urunkat és cselekedeteit s engedje, hogy azokat mindenben a kívánt siker koronázza.

Jutalmazza meg a Mindenható azokért a gondokért, amelyeket reánk, magyarokra fordított és adjon élete végéig olyan jó egészséget, hogy még hosszú éveig hódolhasson nemes, magyar kedvelésének, a vadászatnak minden igaz erdész — vadász-szív őszinte és osztatlan örömére.

Székelyhidi Vilmos.

Régen volt . . .

A vén cigány fogja hegedűjét, és elrívül a multba. A régi nóták tarka összevisszaságban követik egymást. Van, amelyik többször is megismétlődik, de akad olyan is, amelyikbe csak belekezd, hogy aztán hirtelen másba csapjon át. Hol sír a hegedű, hol meg nevet, de akár sír, akár nevet, a vén cigány szeme egyaránt fátyolos. Az emlék akkor is fáj, amikor jól esik. Mert minden emlék az elmúlt fiatalság egy-egy darabkája, amely többé vissza nem ter.

Régi karácsonyokra emlékezem. Régi karácsonyokra, régi emberekre, régi gyerekekre, akik között én is ott voltam. A régi karácsonyokat elnyelte az idő, a régi emberek már elpihentek, a régi gyerekek már öreg emberek. Így volt ez mindig, így is lesz mindig, de azért mégis fáj, hogy miért kell így lennie. Mert akárki akármit mond, azok a régi emberek jobbak voltak, a régi karácsonyok szebbek voltak, a régi gyertyácskák vidámabban lobogtak, a régi fácskák erősebb gyantaillatot árasztottak. Minden szebb volt, minden jobb volt, mert bámuló gyermekszemünk mindent olyannak látott, amilyen talán nem volt még soha, mióta a világ áll.

Szöszke kis öcsémmel ott kuporgunk a kályha nyitott ajtaja előtt. Ma kétszeresen szép a rácsos ajtón átszűrődő tűzfény. Várjuk a Jézuskát. Tudjuk, hogy majd csak reggelre jön meg — mióta csak élünk, mindig éjszaka lopakodott be a fácskával, mialatt mi az igazak álmát aludtuk — de azért várjuk már alkonyatkor, mert ki tudja, nem kerül-e ezuttal előbb mifelénk. És akkor . . . és akkor . . . Ó, ha egyszer megláthatnók, amint a lobogó gyertyafénnyel övezett fácskával ereszkedik alá az égből! Onnan, ahol esténként olyan szép rózsaszín, néha lángoló vörös szokott lenni, ahol az angyalok kemencéi vannak, amelyekben már hetek óta sütögetik a sok szép, karácsonyfadísznek szánt süteményt. Mert ott sültek. Emberi kéz nem is tudna olyan gyönyörű dolgokat formálni. Ehhez kis angyalok ujjacskái kellene, csak azokban van annyi ügyesség, hogy a ragadós cukorból madárfészkét, galambot, házikót, nyulacskát tudjanak gyúrni. Oda-odafutunk az ablakhoz, hátha éppen most jön, de nem látunk egyebet, csak a szürke eget. Ma függőnyt húztak a kemencék elé, nehogy a gyerekek meglessék, mi történik ott. Mert ma van a legnagyobb munka. Lázasan diszítik a fácskákat, mert a Jézuskának nagyon sokfelé kell vinnie, s minden percért kár volna, amelyet várakozással kellene eltöltenie. Még megeshetnék, hogy nem tudna minden gyereknek ajándékot vinni. És akkor sírnának az ő születésnapján . . .

Nehéz csizmák topogása hallatszik kint a folyosón. Izgagtottan szaladunk ki, mert tudjuk, hogy a hazatért erdőőrök topogják le csizmájukról a rátapadt havat, mielőtt bejönnének parancskiadásra. Máskor csak későn jönnek meg, de ma nekik is szabad hazasietniök, hogy várják a Jézuskát. Odatörleszkedünk hozzájuk, és suttogva kérdezzük, nem látták-e a Jézuskát, amint a fenyvesből karácsonyfának valót szedegetett. A Jézuskát nem láttuk, de mintha sok apró angyalka röpködött volna azon a tájon. Csak nagyon messziről nézték, mert nem akarták őket zavarni. És ahogy ezek a viharvert hatalmas emberek a kis angyalkákról beszéltek, fellobogott bennük a hit, megmelegedett szívünk az egyszerű szavakból kiáradó szeretettől. Mert szerettek bennünket. Mi is őket, nagyon. Egy-

egy szóból megértettük akkor, hogy édesapánk életét is megmentették egyszer, és hogy most is hűséges fegyvertársai abban a nehéz küzdelemben, amelyet vadorzók ellen vívnak. Meg szerettük őket különben is, hisz mindig volt számunkra valami kedves meglepetésük. Hol szamócát hoztak, hol megalami jó gombát, hol egy kis faragott botot, hol sipot. Csak a jó Isten tudná mind emlékezetbe tartani azt a sok mindenfélét, amivel leleményességük megörvendeztetett bennünket. Puskát is ők adtak először kezembe. Külön az én számomra csináltak néhány nagyon gyenge töltést, hogy meg ne rugjon a fegyver, s el ne ijedjek tőle.

Aztán multak az évek. Belőlünk kamasz, majd fiatalember, belőlük deresedő hajú, sőt nem egyből ősz ember lett. Egymás iránti szeretetünk azonban nem változott. Most már nem mi vártuk bátyáinkat karácsonykor, hanem minket is vártak. Hóban, fagyban, viharban ott várt bennünket a kocsi a távoli vasútállomáson, s mire hazavergődünk, bizony este volt már. Éppen az az idő, amikor az ismert topogás szokott felhangzani a tornácón. És ahogy bejöttek, nem sokat beszélünk egymással, csak összemosolyogtunk. És mosolyogtunk azalatt is, amíg a parancskiadás tartott. Csak mikor ennek vége volt, akkor törleszkedtünk megint hozzájuk, mint régenté, akkor szorítottuk meg becsületes kezüket. Csakhogy most nem az anygalkák érdekeltek már. Most is láttak, tudtak valamit mindig, amivel örömet szereztek:

— Jár ám egy erős darab a Vajdatemetőben!... Az én járásomban is van egy egész konda!... Én nyusztnyomot láttam a napokban. Nem mentem utána, mert gondoltam, úgyis megjönnek már. Majd együtt nyomozzuk ki. Aztán nyulat is kell lőni, mert kért az erdőhivatal.

Hej, micsoda boldogság! Ha reggelre friss hó lesz, megyünk nyusztot, disznót csapásolni. Ha nem lesz, megyünk nyulászni, disznót, rókát lesni. És ez így megy majd minden nap, az ünnep kivételével. Mindig lesz valami, mert ezek a jó emberek versengenek abban, melyikük csaljon magával. Nekik is jól esik, ha nem mindig egyedül járnak nehéz útjukat. És olyanná teszik karácsonyomat, mint valami tündérálmot.

És telnek az évek. A fiatalokból deresfejű emberek, az öregekből nagyon csendes emberek lesznek. Egyik a másik után távozik, a megmaradottak meg várják, mikor kerül rájuk a sor.

Megint karácsony van. A szőszke kisgyerek már nincs meg. Ott pihen valahol a Kárpátokban, ismeretlen sírban. Mi, többiek együtt vagyunk, de már mi sem sokáig. Valaki távozóban van közülünk.

És beteljesedett.

Január tizenharmadika volt, és hó volt, és jég volt. Valakit kísértünk, akit nagyon szerettünk; aki nagyon vágyott már legkisebbik fiához. Édesanyánk ott roskadozik mellettünk. Lankás domboldalon ereszkedünk le az erdő felé, amelyet még ő ültetett, akit kísérünk. Az erdő szélében lapul meg a kis temető. Nincs gyáskocsi, csak egyszerű szentmihálylova. Nehéz a járás, mert az út nagyon sikos. A négy erdőőr alig-alig mer lépni szomorú terhe alatt. Egyszer csak a gyászolók sorából lázas sietéssel kiválik egy öreg, már roskatag, szakállas alak. Odamegy a legközelebbi halottvívőhöz, és szinte dūrva erőszakkal nyomva őt ki helyéből maga veszi vállára a terhet. Inai rogyadoznak a sikos lejtőn, úgyhogy minden pillanatban bajtól tartunk . . . És megy, és roskadozik, és megint csak megy, míg oda nem érünk a túlvilág nyitott ajtajához . . .

Aztán nemsokára ő is elment. Nem viszonzhattam neki azt a szolgálatot, amelyet édesapámnak tett, de szívemben ott a helye, ahol azok laknak, akiket legjobban szeretek.

És jönnek-mennek a karácsonyok. Szálerdők helyén fiatalosokat, fiatalosok helyén szálerdőket találnak. Fejünket meg lassan belepi a hó.

Sólyom.

Lesz vadászat

Teljes nyugodtsággal és bizonyossággal írtam le a címet. Látom, tapasztalatból vett meggyőződésből mondom, — lesz vadászat. Ezen határozott állításhoz azonban sietek azt is hozzáfűzni, — olyan lesz a vadászat, amilyen mértékben a katasztrófális pusztulás után vadjainknak az elszaporodásához a lehetőséget megadjuk. Ha a házunk leég, kénytelenek vagyunk figyelmen kívül hagyni a gondolatot, hogy mennyibe kerül annak felépítése. Ha lakni akarjuk, fel kell építeni. Az 1939/40 évi szokatlan csapadék dús, viharos, hideg tél a vadállományokat megtizedelte, megfelezte, sőt az egyes vadfajtáknál, mint pl. sík vidéken a foglyoknál a pusztulás olyan nagymérvű volt, hogy helyenként nagy területeken valóban csak mutatónak maradt egy-két darab. Fácánok és nyulak közül is nagyon sok nem tudta átélni a nagy telet és következményeit. A számbeli fogyatkozás általában nagy. Ha tehát vadászni akarunk, nem szabad figyelembe venni a tetemes kiadást, amibe a vadállomány helyreállítása kerül, hanem a vadállomány pusztulása fölötti kesergés helyett cselekszünk. Kiméléssel, hozatott vadak kieresztésével vadjaink számát emeljük.

Elképesztően kegyetlen volt a tél. Nem azért, mert a hőmérő tulságos hideget mutatott volna, inkább a hó szokatlan

tömege és a tartós, velőig ható északi szelek elől nem volt a vadnak menedéke. Ez járta át, szikkasztotta, sorvasztotta vadjaink testét, ami a korábbi, vagy későbbi pusztulásukat okozta.

A veszedelem több oldalon volt. Nemcsak a nagy hó, a szél és nyomában a pusztító hideg, hanem a ragadozók minden fajtája, a falu, a tanyavidéken a kutyák és nem utolsósorban az ember is kivette a részét a pusztulásból.

Elfacsarodott szívvel, majdnem teljesen tehetetlenül voltunk kénytelenek nézni a vadak szenvedéseit, pusztulását. Sikló-, alföldi vidéken, a nyúl-, fácán- és fogolyállomáynak csak annyiban lehettünk segítségére, hogy mindegyiket, amennyire lehetett, táplálékkal elláttuk. Ezt úgy tudom, hogy mindegyiket minden valamire való vadőr vagy a vadvédelemmel is megbízott erdészeti személyzet messzmenően elvégezte. Ezen lelkiismeretes kötelességvégzésnek köszönhető, hogy a vadállomány szinte az utolsó darabig nem pusztult ki.

A nyúl szenvedése helyenként napokon keresztül oly kiállhatatlan volt, hogy még a szinte naponta eléje tált takarmányhoz hozzá sem nyúlt. Elment, elfutott a takarmány mellett. Volt olyan eset is számos, amikor a lucerna köteget a nagyon erősen járt váltóra tettük. A nyúl azt kikerülve, új csapást tört, de a lucerna érintetlen maradt. Tettünk cukorrépát és takarmányrépát nagyon bő törek közé a válságos időkben, alkonyatkor azon gondolattal, hogy a vastag törek között egy-két óráig, amíg a nyulak rátalálnak, nem fagy csontkeménnyé és a nyulak a répaszagot érezve, a töreken keresztül hozzájutnak. Az így kirakott répa, illetve törekrakat reggel érintetlen volt. Ezzel szemben megtörtént, hogy a majorság közelében elvermelt takarmányrépa kazal tetején a csontláfagyott földben lyukat kapartak a nyulak és amíg észre nem vettük, lebújtak és tetemes mennyiséget fogyasztottak a répából. Nagyon nagy szeretettel keresték fel a nyulak a fácánetetőket. Amikor ez tekintélyes számú nyúlnál rendszeressé vált, a nyulak este, a fácánok reggel kapták a búzaocsut. Bizony nem volt ritka eset, amikor estétől reggelig hol egyik, hol másik fácánetető alatt találtánk egy-egy megfagyott nyulat, sőt egy esetben az egyik fácánetető alatt 2 db. elpusztult nyulat találtunk egy reggel. Valószínű, a napokig elcsigázott nyúl, a fácánetető alatt (ereszete földet éri) szélől védettebb helyre talált, az ocsuból valamennyit elfogyasztva, lefeküdt (feltevés) és oly mélyen elaludt, nem tudott magáról és megfagyott. Ez azért is lehetséges, mert hiszen a világháborúban a Kárpátok tetején, a lövészárokban láttunk katonát, aki lelkileg és fizikailag nem volt elég erős, lőrése előtt, lövésre készített puskája mellett állva, a lövészárók oldalának támaszkodva elaludt, többé fel sem ébredt, megfagyott. A rettenetes időkben a nyulak az 1–6 éves fiatalosokban hihetetlen kárt tettek. A fácáskák

gallyait száz meg száz hold területeken az utolsóig lerágták. Nem voltak válogatósak. Minden fafaj gallya, sőt még az eléggé kellemetlen illatu és fölötte keserű ámorfa gallya, kérge is jó volt. Tavasszal, hóolvadás után úgy néztek ki a fiatalosok, mint egy, csak fantáziában szülelhető csatater. Ennyi kár a fiatalosokban 15 éven keresztül egybevéve sem volt, mint az egy vadgyilkos télen.

A fácánok helyzete, sorsa egy kicsit megnyugtatóbbnak látszott. Valóban, a pusztulás nem is volt olyan elviselhetetlenül nagy. Ennek magyarázata ott található, hogy a fácánok rendszeresebben keresték fel az etetőket, kielégítőbben táplálkoztak, este magasabb fákra felgalyaztak és nem voltak a hóvihár elborításának kitéve. Még ezeknél is volt elkésesítő mozzanat. Azok a fácánok, amelyikek az enyhelyet keresve, a 3--4 méter magas feketefenyő gallyai között meghuzódtak, de nem eléggé magasan helyezkedtek el, a hóvihár reggelre 30--100 cm. vastag réteggel betemette őket, ott pusztultak el. Amikor tavasz felé a hó már erős olvadásba kezdett és a sűrű fenyvesen keresztül törtem, a cik-cakosan megtett cca 900 m. utamon 4 drb. fácán (mind a 4 tojó) hulláját találtam a feketefenyők gallyai között.

Életem egyik kedves maradandó emléke a vészterhes időkben a fácánok viselkedése. Lucerna kaszáláskor összeszedett fácántojásokból kikelt 16 fácáncsirke. A 16-ból 11 maradt meg és nőtt fel a lakást körülvevő 2 holdas park és gyümölcsösben, A park és gyümölcsös sodronykerítéssel van körülveve. Kicsi korukban a fácáncsirkék a kollóhoz szokva, vele jártak, nagyobbacska korban, amikor a kolló elhagyta őket, már nem tudtak kibújni a sodronyszöveten. Repülőkorig a parkban maradtak. Amikor repülni tudtak, kirepültek a kerítésen kívül levő fiatalosba tartózkodó fácánokhoz. Este visszarepültek a parkba, megszokott éjjelezési helyükre. Később kezdtek kimaradozni. Amikor a tengeri érés volt, végkép elmaradtak, nem jöttek vissza. Amikor aztán a tél nehezen elviselhetővé vált, — hullott a hó, sűvített a szél, egyszer az ablakon keresztül láttam, hogy a park cserjéi és fái között hat darb fácán mozog, megy, hasig szakadva a hóba. A sóskacserjék bő termése még a cserjéken volt. Azt szedegették, eszegették. Hagytam őket, figyeltem. Mikor megelégették a sóskagyümölcsöt, egész otthoniasan sétálgattak a lakás körül. Amikor a lakás közeléből elmentek, kinyitottam az ablakot, tengerit tettem az ablakpárkányra, az egyes szemeket a párkány szélére helyezve, hogy földről a fácánok láthassák. Nem soká kellett várnom. Újból az ablak elé jöttek. A párkányról részben kiálló tengerit meglátták és egy fiatal kakas gondolkodás nélkül felreppent. Pillanatilg nézelődött, azután neki kezdett és gyorsan szedegette a tengeriszemeket. Csak pár pillanatra volt szükség, másik kettő is felrepült. Ez volt a kezdet. Másik nap reggel az ablaktól

3—4 méternyire a havat leveregettük, azután búzaocsut és tengerit tettünk félmaroknyi kupacocskákba 8—10 helyre. Jól számítottam. Tizennégy fácán jött be a következő napon. Az eleség mennyiségét naponta szaporítottam. A fácánok minden nap többen lettek, úgy, hogy 40—50 darabos létszámot értek. Megszoktak. Reggel elég jókor már a 150 méternyire lévő fiatalos szélből figyelték, mikor tesszük ki a reggelit. Alig lépünk az épületbe, a fácánok kezdtek berepülni. Első napokon a park cserjei mögé ereszkedtek le, onnan gyalogolták meg az utat a terített asztalig. Pár nap múlva a lakás ablaka alá, a már 30—40 négyzetméter területen félmarkonként lerakott ocsú kupackát közé repültek. Volt eset, amikor egy csapatban egyszerre 25—30 emelkedett levegőbe és szinte versenyezve repültek a reggelihez. Így tartott tavaszig. Kint az erdőben is nagy százalék áttelelt, gondos etetéssel.

A foglyok helyzete a fácánokéval szemben hihetetlenül kedvezőtlenebb volt. Akkora volt a pusztulási körülmény, amit ha láttunk és figyelemmel kísértünk, a csodával kell határosnak tartanunk, hogy irmagja is maradt. A bő hóesés, a szeles hóvihar szinte az utolsó szál fűvet, a még törzsén levő gyommagot is mélyen eltemette. A fogoly nem talált élelmet, minek következtében az udvarokat, a naponta almozás céljából meghúzott szalmakazlak alját kereste, hogy pár szem búzát kaparjon ki a havas törek közül. A község kellős közepén is lehetett foglyot látni a zord időkben a szalmakazal húzott része alatt. Ezek sorsával tisztában lehetünk. A fentebb érintett, ablakelőtti fácánvetés idején reggel a berepülő fácánokkal 8 darab fogoly is berepült a reggelihez. Azután rendszeresen jöttek. Egy idő után 7, azután 6, majd 5 és végül 4 darab jelentkezett csak. Ragadozók elfogták őket. A 4 darab azután kitelelt. Ki sem mentek a parkból. Tudták, ott biztonságban vannak.

Nagy volt a fogolyék soraiban a pusztulás. Este a napi szenvedés után összebújt a kisebb-nagyobb fogolycsoport, hogy szokás szerint egymást melegítse. Eselt a hó, a szélvihar kavarta, hordta, építette a hófúvásokat. Betakartá, magas réteget rakott a fogolycsoport fölé. A fehér börtönből többé nem szabadultak élve. Az így és az emberietlenség pusztításai által fogyatkozó fogolyállomány már a szárnyas ragadozókat sem győzte eleséggel, azok is éhesek, mind vakmerőbbek, erőszakosabbak lettek. Megjelentek az ablakelőtti etetésnél is és a sűrű cserjék alá bújt fácánokat, foglyokat a cserje fölötti lebegéssel, a cserje tetejéig lecsapással iparkodott kimozdítani. Néha sikerült. Egy-egy cserjéből kibújva elrepült. Rendszerint 2—3 ölyv, karvaly stb. szegődött nyomába és az ilyen kirepülő több esetben a ragadozók prédája lett. Tizenhét ragadozót lőttem le a lakás ablakából, amikor a fácánokat foglyokat zavarták. Kezdetben megijedtek, elrepültek a fácánok,

foglyok a lövésre. Később megszokták. Lekushadtak, pár pillanatig mozdulatlanul ültek, azután egész nyugodtan tovább sétáltak vagy ettek.

Az elmúlt szezonban egyáltalában nem vadásztunk a területen. Ennek köszönhető, hogy a nyúl állomány a pusztulás előtti mennyiség cca 70, a fácán állomány a réginek 80 százalékát elérte. A fogoly bizony ritkán van, ezek mennyiségét ez ideig nem lehet megállapítani, de egy-egy alkonyati hívást itt-ott lehet hallani.

Mérsékelt nyúl és fácánvadászat tehát már tartható. De e mellett is eléri a számuk jövőre, megfelelő fiatalí és keltési körülmények után a pusztulás előtti arányszámot. Szijj Ferenc.

Legyen kötelező rangjelzéses egyenruhánk

Lapunk előző számában már rámutattam azokra az igazságtalan hiányosságokra, amelyeknek mielőbbi orvoslása elsőrendű feladat elé állítja az egész magyar erdész-vadász társadalmat. Különösképpen kiemeltem azt a nézetet, amit mi látunk a valódi erdőőr munkaköre és a minket kevésbé méltányoló cím között. De valjuk csak be őszintén: mindennek nagyrészt csak saját magunk vagyunk az okai azért, mert nem egységben, hanem csak egyenként a sajátos önzésünk szerint akarnók javítani sorsunkon.

Pedig hát egyedül, egymaga még senki sem ment semmire. Ahhoz, hogy valahol döntő szavunk legyen, össze kell valóban tartanunk és ezt csakis abban az egyesületben tehetjük meg, amely a miénk és amely egyedül hivatva van sérelmeinket törvényes úton orvosolni.

Azonban erdészeti karunk mai állapota szerint ne csodálkozzunk azon sem, ha nincsen meg bennünk ez a kellő összetartás. Dehát hogy is volna, amikor már csak külsőleg is olyan vegyesek vagyunk, hogy ez joggal bizalmatlanná tesz minket még a saját érdekeinket szolgáló, közös eszmecseréhez is. És ezek szerint aztán mit várhatunk mi a néptől, aki minden puskahordó, esetleg zöldgalléros egyénben erdész urat és kerülőt egyaránt tisztel. Pedig én azt hiszem, hogy nekünk talán mégis nagyobb szükségünk volna egy kis külömbégtételre az erdőgazdálkodás méltóbb és nagyobb tekintélyt parancsoló vezetéséhez az állam érdekében is. Vagy talán nekünk az mindegy, ha a szőlőcsőszőlőtől az urasági inasig mindnyájunkat a zöldgallér mai szertelen viselése szerint bírálják meg? Legyünk csak

Észinték: mi úgy érezzük, hogy erdészeti karunk mai állapotában egyike a legkomolytalanabb szervezeteknek az országban. Hiszen minket érdemeink szerint jóformán senki sem ismer s ezért a közvélemény nem is tud komolyan venni bennünket. Ne csodálkozzunk tehát azon sem, ha a kormány mindnyájunkat egy kaptafára húz és eszerint azt a bizonyos arany középútát úgy valahogy az erdőri rangban látja a legmegfelelőbbnek számunkra. Pedig hát mi sem vagyunk haszontalanabbak a rendőrségnél, csendőrségnél vagy a pénzügyőrségnél, ahol mégis mindenki megkapja az őt megillető tiszteletet bárki által is, amivel az egész kar tekintélye is kézzelfoghatóbbá válik. Ilyen komolyan vett szervezetet pedig csak katonai fegyelmet gyakorló, szellemileg és külsőleg azonos kar érdemel. De ami azt illeti, ettől azt hiszem közölünk senki sem ijedne meg. Hiszen elvégre mi is katonái vagyunk a köznek, sőt néha talán sokkal önfeláldozóbbak, mint a fentebbnevezettek bármelyike is. És mi ennek ellenére mégsem kapjuk meg a kellős, komoly elismerést éppen úgy, mint ahogy öregségünk jövője sincsen biztosítva hivatásunk önfeláldozásához mérten.

Én tehát azt hiszem, hogy mindezért érdemes volna az erdészeti kart is olyan alapokra fektetni, ami kiemelné mindnyájunk sajtóságos mivoltját és köztiszteletet parancsolna számunkra a nép előtt éppen úgy, mint komolyabb figyelmet írántunk a kormánykörökben. E célból pedig olyan katonás egységbe kellene tömörülnünk, aminek együvé tartozását törvényesen meghatározott és védett, kötelező rangjelzéses formaruha biztosítaná.

Elgondolásom szerint erdészeti karunk ilyen komoly szervezetbe való tömörítése, illetve uniformizálása egy kormányrendelettel a következőképpen valósulhatna meg: A törvény kötelezne minden erdőtulajdonost arra, hogy az államerdészet mintájára mindenben a szabályokhoz híven, feltétlenül csakis szolgálati esküt tett és arra érdemes egyéneket alkalmazhat erdőgazdaságában. Ilyeneknek aztán pedig mint nyilvánosan vett hatósági közegeknek az általánosan kötelező, rangjelzéses formaruha viselését elrendelné. Hogy elképzelésemet példázzam; a formaruha általánosított és törvényvédte alapszíne mondjuk szürkés zöld lenne. Rangfokozat szerint pedig a következőképpen oszlana meg: A minden szakképesítés nélküli erdőszolgák (ideérttem a kerülő-erdőröket, illetve vadőröket) praktikus de minden más szintől és rangjelzéstől mentés, szabályos formaruhát viselnének. A szakvizsgára készülő erdőgyakornokok, illetve szakiskolások ugyanilyen szabású formaruhán a zöldgallért viselhetnék ezüst, makk nélküli tölgyfalevéllel. A már szakképesített erdősegédek pedig rangjelzéskeppen egymakkos ezüstszerű tölgyfalevelet viselnének. Majd fokozatosan a körerdesz (védjárs kezelő) kettő és végül a főerdesz

három makkal ellátott ezüst tölgyfalevélről a zöldgallérján lenne bárki által is felismerhető.

A fegyverviselésre vonatkozólag pedig a kormány aztán elrendelhetné, hogy például a fentnevezett erdőszolgák a nekik járó szolgálati fegyverükön kívül, kötelesek mindenkor az uniformizálás kiegészítésére és személyi önvédelmükre vadásztört viselni mint oldalfegyvert. Ugyanilyen szigorral kötelezné a törvény a műszaki csoportot, tehát minket is arra, hogy a mi szolgálati fegyvereinken kívül a rendőrség módjára pisztolyt viseljünk egyenruhánkhoz. Az erdőmérnöki kar, mint tisztikar aztán természetesen aranyozott distinkciójával, esetleg formaruhája más alapszínével lenne megkülönböztetve.

Igy képzelem én el erdészeti karunk olyan alapokra fektetését, amely aztán komoly elismerést, kellő tiszteletet és főképpen katonás összetartást biztosítana a szebb és boldogabb erdész jövő érdekében.

Lukács Tibor.

Őzhívás, szarvasbögés

Bizonyára vannak többen Kartársaim közül, akik olvasták a Nimród számait. Abban gróf Wass Albert és Fekete István urak oly szellemesen foglalkoznak az őzhívással, hogy nem tudom megállani, hogy saját tapasztalataimat ne vessem papírra, s adjam oda „Az Erdő”-nek. Őzhívásról, szarvasbögésről valamit a változatosság kedvéért.

Ész bennünket a méreg sokszor, hogy nem sikerült a ki-szemelt bakáldozat becsapása, nem tudjuk sem kocsival, sem gyalog, sem sípval megpillantani akkor, amikor a legnagyobb szükségünk volna rá. — Persze nem gondolunk arra, neki kedvesebb az élete! — Ülünk a vendégúrral a magaslesen s a biztos helyen a „biztosbak”-ot hívjuk, csaljuk. Felesleges is mondanom, hiába minden! Hiába még a babszemnyi, homlokunkat ellepő verejték, gyöngyfűzér is. Lógó orral, rossz hangulattal; irány haza. Pedig milyen egyszerű „néha” a bakhívás, a szarvasbögés, alábbi közleményem bizonyítja.

Egy alapos, nagyon okos, tetőtől-talpig nagy német vadász-vendégünk megtanított arra, hogyan kell zabszárból tökéletes őzsípot készíteni. Szénahordás volt, egy egész napra egy helyre voltam kárhóztatva az erdő szélén, egy út mellett, ahol állandóan zörögtek a szekerek, ütöttem fel tanyámat. Készíték őzhívót, ráérek, összes kartársaimat ellátom eme olcsó sípval, megtanítom őket őzet hívni — gondoltam. Vagy fél kévényi megfelelő zabszárat szedtem s nyírtam, faragtam a szálakat, fújtam a sípot, próbáltam, „hangoltam” a sípok tömegét. A

vásári, búcsúi gyermektrombiták sem okoznak nagyobb hangzavart, mint okoztam én. Százszor, ötszázszor is síoltam. Jól, rosszul, pocsekul, förtelmes hangokon, ahogyan éppen a síp szólt. Fabrikáltam már a sípokát vagy kétóráig, amikor — talán hatodik érzékem diktálta, — vagy zörejt is hallottam, nem emlékszem — visszánéztem s tekintetem, leesett állam egy közepes, általam nagyon jól ismert 6-os bak tekintetével, ábrázatával találkozott. Mondanom nem kell, hogy furcsa ábrázatom lehetett.

Kérdezheti az ember. A sípra jött? A hang csalta oda? Feltétlen, mert a kocsik zörgése, állandó jövés-menése onnan feltétlenül elriasztja, tehát kellett neki jönnie. De nem rendes hangokra, hanem egy hang káoszra. És jött és beugrott. Neki úgy tetszett. Tehát igen is helytálló Fekete István úr szava: „akkor jön, amikor akar.” Nem kell szóval földre verni máskor oly szeretettel símogatott sípukat, nem kell eget, túlvilágot hangosan gondolkodva emlegetnünk, nem a síp az oka, nem is mi vagyunk okai az eredménytelenségnek, hanem maga a keresett; a bak. A bakok nyelvén mi még beszélni nem tudunk, csak akkor hallgatnak ránk, ha nekik úgy tetszik.

Most történt, az ideai sípolás alatt. Hajnalban, kivilágosodáskor látom, hogy tőlem féljobbra, mélyen lógó orral, előttem átmenendő egy nagyon érdemes bak, úgy 80—90 lépésre. No — gondoltam — most kipróbálom ökelmét, mit szól, mennyire reagál sípomra. Elnyelt a nyiladék dús füve, csak „félszememet reszkíroztam.” Tessék elhinni, mintha süket lett volna, meg sem hallotta, rám sem hederített, csak nyomozott tovább. Átbandukolt a nyiladékon s azon túl vagy 10 méterre megállt, megfordult vissza, ahonnan jött. Többször szólt ezalatt sípom, rimáncodtam, esdekeltem neki, de bezzeg ő hajthatatlan maradt. Ronda makacs egy bak lehetett. Üssön beléd a nyavalya! Szidtam a bakot, szidtam a hívót. Elővettem a tácsövet s nézegettem a távolodó bakot. Észre nem vett, jó szelem volt. Alig ment vissza harminc méterre, mint a villám, nekirugaszkodott s már vágtaözött is előtte a suta, szólt a sípjuk, állt a bál, füttyöltek rám.

Ilyen a hívás! Az egyik rohan a megmagyarázhatatlan hang után, sokszor rossz szélben megkerüli az embert, a másik mit sem törődik a hívó hanggal, pedig még nem látja a sutát, csak az általa kiválasztott, neki talán nagyon is inyére lévő suta-szaga izgatja. Kényelmesen kinyomozta „szerelme” útját. Ki tudja, hátha van özéknél is erkölcs! Neki egy magát kínáló öznő nem kell, neki is a külömb kell. — Gondolkoznak az biztos; a maguk módján!

Már kétszer megfosztott a katona-élet a gyönyörű élvezet-től, a szarvasbögéstől. Tavaly Erdélyben jártam, reménykedtem, de ismét lemaradtam. Szóval vissza kell mennünk három évi és régebbi élményemhez, ami híven tükrözi, hogy a bika

is néha „könnyen ugrik“. T. Kálmán és N. István kartársak élő tanuim. Még sötéttel, hajnalban mentünk ki a bögés színhelyére. Előre kell bocsájtanom, hogy az erdő, ahol az alábbi eset történt, állandó szarvast nem ismer. Napokig, néha hetekig tanyát ver egy-egy rudli szarvas, de azok is bizalmatlanok. Elhelyezkedünk a magaslesen s gyönyörűen orgonál három bika is a völgyben. Beálltam negyediknek. A legközelebb álló bika hangja elárulta, hogy első hangjaimra kiszemelt, jött. Bejött 8 méterre. Ilyen magas ugyanis magaslesünk. Becsáltam a létráig. Kerestem nagy dirrel-durral a vetélytársat, bögött, ordított. Most aztán megijeszttem — gondoltam — belefűjtam felette a dudába. Nem rohant el, nem ment ész nélkül, hanem 8-as agancsát hátracsapta s újra bődült egyet, tanácstalanul forgatta fejét. Kínos helyzetemből úgy szabadultam meg, hogy feléje dobtam bicskámot. Fűjtam tovább a muslit, felelgetett a másik is. Bejött ő is. Kicsit bizalmatlanabb volt, de gyönyörűen mutatva 12-es harmattól csepegő napsütésben, gyémántszemekkel kidiszított agancsát, gőzölgő, csuromvizes csuháját. A harmadik ekkor már lefeküdt, elhallgatott. Lecsúsztam a magaslesről, az őt rejtegető sűrű fiatalos szélén morogtam egyet s már is rámorogtam, jelezvén, hogy hol piheni éjjeli lakodalmi fáradságait. Nem sajnálta a torkát. Ugyanitt pár nap mulva egy fejét mélyen lógató, kereső bikára rábögök. Mintha nagyot hallott volna. Eszébe sem volt, hogy szóba álljon velem. Torkig lehetett, vagy ki tudja . . .

Ismét pár nap telt el. Esti irodazáráskor csábítóan mosolygott rám felülről az „Isten kalácsa.“ Hónom alá a muslit s már is mentem ki, egy kis éjjeli hangversenyre.

Még a mezőn jártam, már is hallottam a gyönyörű nász-dalt. A csipős őszi szellő örömmel hozta felém, boldogan vitte tőlem a hangokat. Felelgettünk, tere-feréltünk. Leültem egy künn hagyott hengerre s onnan muzsikáltam. A bikákat zsinóron húztam kifelé, jöttek minden irányból. Egy törése volt az erdőnek, az első bika ott lépett ki, bele egy kukoricásba. Bögtem, ordítottak, jöttek. A mellettem kuporgó csendörök vetettek véget a gyönyörű éjjeli koncertnek. A próbacsendőr, amikor a legközelebbi bika a sarkon egy bokron töltötte bosszúját, recsegett, ropogtatta, kivégezte a bokrot, izgalmában felcsavarta villanylámpáját. Azt mondta, azt hitte összedől az erdő, nágyon izgatott volt.

Ha nem sikerül ma egyáltalán a hívás, bögés, nem hederítenek ránk a bakok, bikák, tegyük el szépen a sípot, dudát, hiába minden, aznap nincs lakodalom, aznap hétfő van. Nem kell erőltetni. Ki kell keresni, meg kell várni a „nagy“ napot s ha meg van, ki kell használni. Idő, türelem kell hozzá!

Befejezésül még egy példát, esetet, mely a lakodalmazó bikák vakságát, butaságát, jobban mondva vigyázatlanságát bizonyítja.

Egy sürgős ügyben, késő este vitt bennünket az autó a cseszneki vár szomszédságában. Az új szerpentin-műút, a felhőrongyok között bujócskát játszó hold, a komor várrom, a Bakony e csodás, festői helyén csodálatos, nekem felejthetetlen estét adott. A várromokra ráfeküdni látszott a szellemhad, ha elbújt a hold, nagy ívboltos ablakszemein kísértetiesen pislogott, akár egy óriás varangy. Amikor megvilágította a hold, újra megszűnt kísértetiesnek lenni, barátságosan, kedvesen intetetett fel hozzánk, a vele szemben felfelé igyekvőkhöz. Később, egy uttal találkoztunk — ismeretlenek lévén — kiszálltunk térképezni, mivel utunk végéhez közeledtünk. Innen is, onnan is bőgtek a bikák. Valósággal boldog voltam. Hej! — sóhajtottam — csak itt lenne az én jó muslim, de lehetne hangversenyt rendezni! Kézzel bőgni szerintem jól, nem is lehet. Mégis megkíséreltem. Belebőgtem összeszorított tenyerembe és . . . Felelt a bika, jött, bőgött. Feleseltünk egymásnak. Én az autó lépcsőjén, ő mindig közelebb, közelebb. Kötelességünk szólított el a gézaházi vadaskert bőgő bikájától. Később tudtam meg, hogy ott jártunk.

Láthatjuk, nem kell oda lekottázott szarvashang, délamerikai triton-kagyló, ébenfából faragott, gyöngyházbetétes síp, nem kell vészhang, elég a zabszár, az ökörszarv, vagy a bürökszár is! Fontos csak egy van, s ez a legfontosabb, legyen kedve jönni a baknak, bőgni a bikának. Jön is, felel is, de csak úgy, ha bak úr, vagy bika őfensége úgy akarja, ha éppen inyére van!

Tengernyi bajunkra, újra és újra felszaggatott sebeinkre gyógyírt, balzsamot hint az erdő szent magánya, csak ki kell keresni a fűveket, a legmegfelelőbbeket. Az elért siker gyógyít, a csüggedőt nagyobb kitartásra, a fáradót újabb munkára serkenti a győzelem, az eredmény. Módjával, ésszel, vele való okos bánásmóddal ki is lehet használni, csak banni kell vele tudni. Az alkalmat meg kell ragadni, fel kell használni. Egy elért siker megoldhatja a nyelvet, meglágyítja a kőszívet is. Egy jól sikerült ültetés, egy jó bak, egy jó bika sokat segíthet! Okosan, szép szóval, ügyesen!

Sok szerencsét, jó mulatást Kartársaim!

Szücs László.

Jómegjelenésű 19 éves róm. kath. magyar állampolgár, nőtlen fiatalember, négy középiskolával elmenne erdőmérnök vezetése alatt lévő erdőgazdaságba gyakornoknak. Címe Spányár Béla Budapest, V. Garam u. 28. I. 26.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesületének választmányi gyűlése

J e g y z ő k ö n y v.

A Magyar Erdészeti és Vadászati Műszaki Segédszemélyzet Országos Egyesülete választmányának 1941. évi november hó 16-án délelőtt 10 órakor Budapesten (VIII. Mária-utca 10. I. emelet a Fővárosi Altisztek Közművelődési és Önszegélyző Egyesületében) tartott

v á l a s z t m á n y i g y ű l é s é r ő l.

Jelen voltak: vitéz Szekeres Károly ügyvezető elnök, Cservenka Ferenc titkár, Pálmai József főszámvevő, Szij Ferenc, Poprádi Kálmán, ernyei Nagy Domonkos, Pasztorek Sándor, Hunyadi József, Hevesi József, Gunszt Ferenc, Tardos Ferenc, Barnóczky István, Kiss József, Tihanyi István, Lóránt István, Kovács Antal, vitéz Altay Emil, ifj. Fekete József, Szücs László választmányi tagok, Sikrai Ferenc, Varga Árpád, Kenese Béla, Kostyál János, Poprádi Béla, Endrődi Sándor, Tánkos Károly, Tomka József, Parma Béla nem választmányi tagok.

Ügyvezető elnök megnyitja az ülést, felhívja a választmány tagjait és a jelenlevőket a Hiszekegy elmondására.

Ennek elmondása után megállapítja a jelenlevők számából, hogy a gyűlés határozatképes.

A jegyzőkönyv vezetésére Cservenka Ferenc titkárt, a jegyzőkönyv hitelesítésére Kiss József és Tihanyi István kartársakat kérte fel.

Mélyen tisztelt Választmány, kedves Kartársaim!

Örömmel és szeretettel üdvözlöm a választmányi tagokat, akik az egyesület nevében jelentek meg.

Mielőtt választmányi gyűlésünket megnyitjuk, szálljunk gondolatban a harcoló magyar csapatok felé, amelyeknek az a dicsőséges feladat jutott, hogy részt vegyenek abban a küzdelemben, amelyet az európai kultúra és civilizáció, a barbarizmus és pusztítás démona ellen folytat. Büszkék vagyunk arra, hogy ebben az ádász küzdelemben, a dicsőséges német hadsereg oldalán részt vehetünk és történelmet írhatunk. Büszkék vagyunk fiainkra, akik ott kint emberül megállják a helyüket. s újabb tiszteletet, újabb elismerést szereznek a magyar névnek, a magyar nemzetnek, a magyar hagyományos katonai eredményeknek.

Az egész nemzet köszönete és hálája legelsősorban azoknak szól, akik fiatal életüket a magyar hazáért hősiiesen fel-

áldozták és ezzel a honfiúi kötelességteljesítés legszebb példáját mutatták újabb nemzedékek számára.

Kedves Kartársaim!

Tavaszi közgyűlésünk óta a sors kereke újra fordult. Kormányzó Urunk Ófőméltósága parancsára dicső honvédségünk az Üdvözítő feltámadásának szent ünnepén, fegyverrel vette vissza azt a földet, amit fegyver nélkül oroztak el tőlünk. Örülünk minden kis rögnek, mely szétdarabolt gyönyörű orszá-gunkból visszatér, boldogan és szeretettel ölelünk keblünkre minden egyes megváltott magyar testvérünket. — „Bácska — Délvidék dúsantermő és annyi magyar vértől áztatott földje, népeddel együtt köszöntünk“.

Örömmel üdvözlöm erdélyi kartársaink nevében választ-mányi gyűlésünkön első ízben megjelent Nagy Domonkos kar-társunkat. Szavakkal nem lehet kifejezést adni annak az ér-zésnek, amely ebben az ünnepi mámorban eltölt bennünket. Ezeken az ünnepi napokon túl a kitartás, a munka, a haza-szeretet össze fog bennünket kovácsolni, hogy együttes mun-kával, fanatikus hittel, elszánt lelkesedéssel dolgozzunk az egyetemes szebb és boldogabb magyar jövődjéért.

Mélyen tisztelt Választmány!

Legutóbbi választmányi, illetve közgyűlésünk óta eltelt idő alatt, egyesületünk vezetősége megszakitás nélkül végezte azt a munkát, amelyet a kötelesség ró reá. Munkánkat annál mé-lyebben áthatja az a becsületes meggyőződés, hogy napjaink-ban, amikor Európa népei nagy megpróbáltatások alatt állanak és nagy erőfeszítéseket tesznek, nekünk legelemibb feladatunk, hogy egyesületünk erkölcsi és szervezett erőit csorbítatlanul őrizzük meg.

Célunk tehát az, hogy egyesületünk békés életét meg-védjük minden izgató, nyugtalanító momemtumtól, hogy olyan légkört teremtsünk, amely kizárja a hiábavaló, oktalan ellen-tétek felidézését. Ebből az következik, hogy az a feladatunk, hogy minden problémát, amelyet kítűzött céljaink megvalósítása és az élet felvet, olyan gyorsan és okosan oldjunk meg, aho-gyan azt szellemi és fizikai képességeink megengedik. A szán-dék ne az legyen, hogy újabb és újabb feladatokkal terheljük a vezetőséget, hanem olyan átgondolt, tervszerű munkára ve-gyétek igénybe, amelyből nem felesleges és időpazarló vita származik, amelyből nem ellentétek keletkeznek, hanem egyet-értésben született gondolatokat vigyen át a megvalósításba. Mert az a kötelességünk, hogy egyesületi életünkben ne enged-jünk elhatalmasodni ellentéteket és viszályokat, hanem tartsuk fenn az együttérzés szellemét, az együttműködés szándékát, amely ma talán nélkülözhetetlenebb, mint valaha.

Felkérem Titkárunkat jelentése megtételére.

Titkár: Mélyen tisztelt választmányi gyűlés! Jelentem a választmánynak, hogy a folvó évi március hó 30-án megtartott választmányi, illetve közgyűlésünk óta egyesületi életünkben nagyobb változás nem történt.

Bár egyesületünk sok tagja élénken részt vett az ügyek közvetlen intézésében azáltal, hogy levélbeni összeköttetést tartott fenn a vezetőséggel és beküldött időszerű cikkekkel elősegítették ügyeink propagálását, mégis szomorúan kellett tapasztalnunk, hogy a tagok legnagyobb része közömbös ügyei iránt.

Legnagyobb szolgálatot e téren Szijj Ferenc kartársunk tett, aki tollának minden ékességével, tárgyilagosan és alaposan megírt cikkeivel harcolt igazságunk győzelméért. (A választmány ünnepli Szijj kartársunkat.) Sem időt, sem költséget nem kímélt, hanem mindent elkövetett, hogy eredményesen dolgozzon a közösségért. Nagy hálával köszönjük ezen önzetlen és odaadó munkáját, annál inkább is, mert minden munkájáról egy másolati példányban bennünket mindig tájékoztatót és a vezetőséggel szorosan együttműködött.

Az egyesület vezetősége a múlt év június havában illetékes helyre beadott emlékirata alapján áll és mindenegyes esetben ennek megvalósulásáért küzd.

A vezetőség eljárta illetékes helyen a cselédügyben, s a kapott válasz biztos előjele annak, hogy az erdészeti személyzet cselédsorból való kiemelése ügyében komoly intézkedések történtek, azonban ennek megvalósítása még időt vesz igénybe.

A magánalkalmazásban álló kartársak drágasági segély, 7 és 8 százalék megadása iránt beadvánnyal fordultunk a Földművelésügyi Miniszter úrhoz, melyre illetékes helyről ki nem elégitő választ kaptunk.

Ez a válasz bizonyítja azt, hogy illetékes helyen még mindig nem értik meg azt, hogy az erdészeti szakszemélyzet nem azonos azzal az erdőőri személyzettel, akik minden szaképesítés nélkül lettek erdőőrök.

Érdeklődtünk a kárpátaljai kartársak beadványa ügyében, melyre illetékes helyen azt a választ kaptuk, hogy tárgyalás alatt áll.

Az államerdészeti személyzet föld és fa illetményeinek megváltási árának felemelése érdekében történt érdeklődésünkre azt a választ kaptuk, hogy az általános rendezéssel kapcsolatban valószínűleg elintézését nyer.

Az alerdészi szakiskolába való felvételhez a négy középiskolai előképzettség már a folyó évben legyen megkivánva, erre válaszul kaptuk, hogy a nyár folyamán elintézését nyer. Sajnos nem következett be. Ujabb érdeklődésünkre megnyugtattak illetékes helyen, hogy ez elintézését nyer olyan formában, hogy négy középiskola, vagy 8 elemi kivántatik meg.

A különbözeti vizsgára, a címkérdés és státuszrendezésre vonatkozó kérésünkre azt a választ kaptuk, hogy az közvetlen a megvalósulás előtt áll. Bár ezt már szeptember végére — október elejére vártuk, — ami miatt a választmányi ülést a mai napra hívtuk össze, hogy megvitathassuk a további teendőket, — sajnos mindezekről még a mai napig értesítést nem kaptunk, s így nem áll módunkban erről a választmánynak beszámolni.

Kérelmeink elintézése és azok megvalósulása küszöbön állanak, s mindennap várható a rendelet megjelenése. Természetesen nem tudjuk, hogy a rendezés mennyiben felel meg követelményeinknek, azt azonban megállapíthatjuk, hogy a négy középiskolai előképzettséghez kötött szakoktatás illetékesek előtt nem talál megértésre, s így ennek megvalósulása nem várható.

Erre vonatkozó álláspontunkat lapunk folyó évi augusztus havi számában „Rendezetlen helyzetünk” című cikkünkben lefektettük. Hangsúlyozzuk és soha nem szününk meg kérni a jövő ok és szakszerű erdőgazdálkodás érdekében a szakoktatás megfelelő színvonalra való emelését.

Beadvánnyal élünk az erdészeti személynak az O. M. B. I. jelenlegi biztosítási szabálya ellen, mely az erdészeti személyzetet a munkásokkal egyvonalon biztosítja.

A kapott válasz az, hogy az O. M. B. I. döntés végett. a Földművelésügyi Miniszter Úrhoz terjesztette fel beadványunkat elintézés végett.

Megemlítendő esemény a Görgényszentimre községnek felajánlott Országzászló budapesti beiktatása, sajnos az alapzat a község értesítése szerint még nem készült el, így az Országzászló felavatási ünnep késedelmet szenved.

A Hubertus nap, melyre ügyvezető elnök utazott le, s a Hubertus misén a főváros és környéki kartársak jelentek meg.

Mazányi Gézáné kérelme az, hogy elhunyt férje 30 pengős tagdíjhátralékát, tekintettel a havi 30 pengős nyugdíjára a választmány engedje el. A választmány egyhangulag hozzájárult az elengedéshez, s utasította a vezetőséget, hogy az özvegyet erről értesitse.

Dr. Tomasovszki miniszteri tanácsos által írt „Erdőgazdasági Segédszolgálat” című könyvkészletünk rövidesen elfogy. Kérem a választmány határozatát arra, hogy a könyv írójával egy újabb könyvsorozat kiadására megegyezünk.

A választmány tagjai közül Hunyadi József szólal fel és kéri, hogy a vezetőség lépjen érintkezésbe az Országos Erdészeti Egyesülettel, hogy a most készülő Erdészeti Zsebnaptár havi erdészeti és vadászati teendőinek közlése bővítettnek úgy ki, hogy ezáltal fenti műben foglaltak az erdészeti személyzetnek bővebb utbaigazítással szolgálnának.

A választmány fentiek szerint határozott.

A múlt évben 9150/1940. M. E. sz. és 3620/1941. sz. rendelet 7 és 8%-os drágasági segély kiadását rendelte el. Miután ez a magántisztviselőkre is kötelező, kérem a választmány hozzájárulását, hogy ez az összeg a rendeletben megszabott időtől a tisztikarnak kiadassék.

A választmány egyhangulag hozzájárul a kiutaláshoz, azaz, hogy az ügyészi tiszteletdíj kivételével a tisztikar fizetése ezzel a %-kal emeltessék. Indokolásul hozzák fel, hogy az ügyész a közgyűlésen 33%-os fizetés emelésben részesült.

Miután az egyesület működése szerény véleményem szerint nagyobb tevékenységet s mozgékonytságot követel, amit kötöttségünk és elfoglaltságunknál fogva mi jobban megoldani nem tudunk, azért már most felhívjuk az igen tisztelt választmány figyelmét arra, hogy a jövő egyesületünk érdekében gondoskodjék egy állandó budapesti központi egyesületi vezetőségről, mely függetleníteni tudja magát más munkától, s kizárólag az egyesület ügyeivel foglalkozik.

Tapasztalatunk szerint ez feltétlen szükséges az eredményesebb munka érdekében.

Ennek megoldása érdekében már most vegye a választmány a lehetőségeket tárgyalás alá, hogy a közgyűlésig az új vezetőség kijelölhető legyen.

Poprádi Béla: a különbözőzeti vizsga tárgyában kér felvilágosítást. Erről nagyobb vita fejlődik ki, mely végeredményben abban alakul ki a választmány véleménye, hogy az 1935. évi törvény szellemében a kezelői- és védelmi szolgálat különválasztása elkerülhetetlen, s ennek előbb-utóbb meg kell történni. Tehát az előnye a különbözőzeti vizsgának az lesz, hogy aki leteszi, az alerdész lehet.

Hunyadi József: nehézményeli a nyolc elemi, vagy négy középiskolai előképzettséget s kéri a vezetőséget, hogy járjon el illetékes helyen, hogy csak négy középiskolai előképzettséghez köttessék a szakoktatás.

Szücs László: kéri, hogy a vezetőség járjon el a magánuradalmi alkalmazottak magasabb O. M. B. I. biztosítása érdekében, mert az erdészeti szakszemélyzet nem gazdasági cseléd. Az 1907. évi cselédtörvény szerint gazdasági cseléd az, aki kézi munkával keresi meg a munkabérét. Az erdészeti személyzet pedig szellemi munkát is végez, tehát nem sorozható a gazdasági cseléd fogalma alá.

Elnök válaszol, melyben az illetékesektől nyert információ szerint ezen ügyben már történtek előkészítő munkálatok, melyek ezt az ügyet meg foják oldani.

Titkár: az egyesület jövő kialakításához kéri a választmány hozzászólását, akár most, akár később, levélbeni javaslatokat kér. Budapesti székhellyel egy nyugdíjas kartárs, sze-

rinte Szij kartárs választatnék meg elnöknek, de megfelelő javadalmazással, hogy eredményesen dolgozhassék.

Szij Ferenc: megköszöni a bizalmat, de a mai körülmények között nincs lehetősége arra, hogy nyugdíjba menjen s otthagyja azt a munkakört, amit oly szeretettel kezel. Kéri a vezetőséget, hogy maradjon egyelőre a helyén addig, amíg e kérdés gyökeres megoldást nem nyer.

Sikra Ferenc: az egyesületi élet ügyében szólal fel és megállapítja, hogy a dolgok nem úgy mennek, mint ahogy azoknak menni kellene, azonban az érdekképviseleti rendszer jövő bevezetése miatt az egyesületnek meg kell erősödnie, össze kell tartani, hogy adott esetben egy erős, kiépített egyesületünk legyen. Továbbá javasolja, hogy az egyesület a Vörös Keresztnek adományozzon 25 pengőt a harctéren küzdő honvédek részére küldendő csomag megváltása fejében. Választmány hozzájárult.

Szücs László: javasolja, hogy úgy mint mindenütt, a vezetőségnek szavazzon meg a választmány, karácsonyi segély címén 120 pengőt.

Tilkár megköszöni e szépen megnyilvánult bizalmat, azonban a vezetőség nevében hálás köszönete nyilvánítása mellett el nem fogadhatja.

Barnóczky: javasolja, hogy tartson az egyesület országos céllövő versenyeket. Ott tartassanak ezek a versenyek, ahol a legtöbbben jelentkeznek az országban. A választmány ezen javaslat feletti határozatot későbbi időre halasztotta.

Hevesi: nagyobb propaganda kifejtését javasolja.

Sikrai: ezen propaganda kifejtését arra az időre kéri halasztani, amikor az Erdészeti Zsebnaptárban megjelenik az országos címtár.

Elnök felkéri a főszámvevőt jelentésének megtételére.

Mélyen tisztelt választmány.

Tisztelettel ismertetem az 1941 év október hó 31-i pénzügyi helyzetet. Október hó 31-i pénztárnapló lezárása 11,683'54 pengő készpénzt mutat ki. Ebből az összegből 430'20 pengő az emlékműre, mint átmeneti bevétel van kezelve. Kiadás október hó 31-ig 8514'63 pengő, de ezen összegben mint nagyobb tétel szerepel 1950 pengő, ami nem készkiadásnak tekintendő, mert ezen összeget a folyószámláról kivettük és a takarékönyvünkre befizettük, ami pedig vagyonunk gyarapodását jelenti. A számvizsgáló kartársakkal együttesen összeállított részletes mérleget csak január hó első felében lesz módomban elkészíteni, melyet február havi szaklapunkban közölni fogunk.

A legutóbbi választmányi ülés óta tagjaink sorába felvételeket kérték: 108-an.

Egyesületünkben kilépett: 10 tag.

Meghaltak: 3-an, akik közül kettőnek a hozzátartozóit részesítettük temetkezési segélyben. Itt kell megemlítenem, hogy a temetkezési segélyre halálesetenként az 50 fillérek nagyon gyéren folynak be. Az Egyesület a jövőben csak abban az esetben tud segélyt kiutalni, ha a temetkezési segélyben részesült tagok, minden haláleset után haladék nélkül kötelezettségüknek eleget tesznek. Ezen kartársakat a közel jövőben felfogom hívni hátralékuk rendezésére.

Ezzel beszámolómat befejeztem, kérem a választmány igen tisztelt tagjait, hogy ezt tudomásul venni szíveskedjenek.

Sikrai: a hátralékosok ügyében azt javasolja, hogy azokat a tagokat, akik egy és másfél évi tagdíj hátralékban vannak, szólítsa fel hátralékuk kiegyenlítésére s amennyiben ezt nem teljesítik, zárja ki a tagok sorából. A tagdíjat az alapszabály szerinti 14 pengőre emeljük fel, melyből 2 pengő lenne tartalékolva azok részére, akik szolgálatuk közben balesetet szenvednek.

A választmány e javaslatot a közgyűlés elé kéri terjeszteni.

Szij Ferenc: buzdítja a kartársakat vigyék magukkal az országba, hogy ha még nem is sikerült elérni eredményt, de a biztos elintézés elmarachatatlan és a kérelmeink megoldást ígnek nyerni.

Mélyen tisztelt választmány!

Köszönetet mondok a vezetőség iránt megnyilvánult bizalomért. Kérem a megjelölt Kartársaimat, vigyék el tagjainak üdvözetünket és buzdítsák őket, hogy egyesületünk nagygyűlésében és megerősítésében minden kartársunk és tagunk odaadóan munkálkodjon, mert a fáradságos és odaadó önzetlen munka előbb-utóbb megfogja hozni gyümölcsét; a magyar erdészeti és vadászati műszaki segédszemélyzet szebb és boldogabb jövőjét.

Isten áldását kérem az egyesület további munkálkodására!

Egyesületi hírek:

Mindazon kartársaimnak, akik a „Nemzetvédelmi Kereszt”-tel való kitüntetésem alkalmával jó és szerencsekivánataikkal felkerestek, ezúton mondok hálás köszönetet. Ügyvezető elnök.

Az egyesület vezetősége minden kartársnak és kedves családjának örömteljes karácsonyi ünnepeket kíván.

Pályázati hirdetés.

Pályázatot hirdetek tárcám erdészeti ágazatánál az egyéb szakszemélyzet (üzemi tiszték) létszámában rendszeresített erdőkezelési gyakornoki, erdészeti üzemi segéd-tiszti, erdészeti üzemi tisztii és erdészeti üzemi főtisztii állások betöltésére.

A pályázatra bocsátott állások a 4000/1941. M. E. számú rendelet alapján megállapított illetményekkel a szabályszerű lakbérrel és rendszeresített mellékjárandóságokkal vannak egybekötve.

Ezekre az állásokra azok a teljeskoru magyar állampolgárok pályázhatnak,

a) akik az úgynevezett utódállamokban szereztek az ott érvényes szabályok szerint érettségivel azonos értékű erdészeti középiskolai képesítést;

b) akiknek a 1935: IV. t.-c. 48. §-ának (2) bekezdésében meghatározott (erdőgazdasági szakiskolai) képesítésük van;

c) akiknek az 1935: IV. t.-c. 48. §-ának (1) bekezdésében meghatározott (alerdész) képesítésük van és emellett az 1883: I. t.-c. 19. §-ának (2) bekezdésében előírt feltételeknek (négy középiskola) is megfelelnek;

d) akik az 1935: IV. t.-c. 48. §-ának (4) bekezdésében meghatározott (erdőőri) szakképzettséget a középiskolai érettségi vizsga letétele után szereztek meg;

e) akiket jogszabályon alapuló szakvizsga az erdőgazdasági melléküzemek egyes ágazatainak önálló vezetésére képesít és emellett az 1883: I. t.-c. 19. §-ának (2) bekezdésében előírt feltételeknek is megfelelnek.

A pályázati kérvényhez eredetiben a következő okmányokat kell csatolni:

1. születési anyakönyvi kivonat (keresztlevél);
2. újabb keletű hatósági erkölcsi bizonyítvány, amely a családi állapotot és a politikai megbízhatóságot is igazolja;
3. a magyar honosságot igazoló bizonyítvány, vagy magyar állampolgárság fenntartására való igény szabályszerű bejelentését (opció) igazoló okmány;
4. az iskolai végzettséget igazoló bizonyítvány;
5. az erdészeti szakképesítést igazoló bizonyítvány;
6. jó látó, hallóképességét és erdészeti szolgálatra alkalmas erős testalkatot igazoló egy éven belül kelt hatósági orvosi bizonyítvány;
7. az esetleges előző szolgálatot igazoló okmány.

A már államerdészeti szolgálatban álló pályázók csak a 4. és 5. alatti okmányokat kötelesek bemutatni.

Azok a pályázók, akik nincsenek államerdészeti szolgálatban, kinevezésük esetén a jelentkezésüktől számított három hónap alatt a zsidók közéleti és gazdasági térfoglalásának korlátozásáról szóló 1939. évi IV. t.-c. rendelkezései értelmében a szülők, valamint mind a négy nagyszülő házassági és keresztleveleit, ha pedig nők, feleségük felmenőiről is ugyanezeket az okmányokat bemutatni lesznek kötelesek.

A pályázóknak sajátkezüleg írt és 2 pengő értékű okmánybélyeggel ellátott folyamodványukat a jelen pályázati hirdetésnek a Budapesti Közlönyben történt megjelentésétől számított 30 napon belül pontos lakcímük feltüntetése mellett kell benyújtani a m. kir. földművelésügyi minisztérium I/A. főosztályánál (Budapest, V. Kossuth Lajos-tér 11 sz. III. em. 312)

Már állami szolgálatban lévő pályázók kérelmüket csak felettes hatóságuk útján terjeszthetik fel.

A pályázati feltételekkel szemben hiányosan felszerelt

vagy elkésve érkezett folyamodványokat, valamint a törvényes korhatárt már túlhaladt személyek folyamodványait nem veszem figyelembe.

Budapest, 1941. évi november hó.

M. kir. Földművelésügyi Miniszter.

A hajduböszörményi Boda Belső erdőbirtokosság Elnökétől.

74—1941. Eb.

Pályázati hirdetés.

A hajduböszörményi Boda Belső erdőbirtokosság egy *vezető erdőőri állásra* pályázatot hirdet.

Ezen állás javadalma:

Kézpénzfizetés egész évre 460 pengő évnegyedenként előre fizetve.

Természetbeni lakás, kerttel.

Kettő kat. hold föld használatra.

Kettő negyedrészes fa.

Három darab tehén legeltetése egyévi szaporulatával.

Három darab ió legeltetése egyévi szaporulatával.

Négy darab koca legeltetése egyévi szaporulatával.

Száraz fával való tüzelés.

Három szekér széna kaszáltatása az erdőn.

A pályázati kérvények folyó évi *december hó 22.* napjának déli 12 órájáig a hajduböszörményi m. kir. Erdőhivatalhoz (Peres, u. p. Bocskay-kert) nyújtandók be.

A pályázati kérvényhez melléklendők: születési anyakönyvi kivonat, illetőségi bizonyítvány, erdőőri szakvizsga bizonyítvány, erkölcsi bizonyítvány, keresztény származást igazoló okmányok, orvosi bizonyítvány.

Elkészt vagy hiányosan felszerelt pályázati kérelmek figyelembe sem vétetnek.

Az állás *1942 év január hó 1-én* elfoglalandó.

Ezen állás után sem szolgálatból való elbocsátás vagy kilépés, esetleges elhalálozás esetén sem, se nyugdíj, sem kegydíj, sem pedig végkielégítés nem igényelhető.

Hajduböszörmény, 1941. év november hó 20.

Dr. vitéz Ujvárosy Imre s. k.
birtokossági elnök.

Különfélék

Kovács János érsekuradalmi alerdész eljegyezte Retek Ilonkát Tompáról.

Lukács Klárka és Baranyai Ferenc október 30-án házasságot kötöttek.

Doroszy Olga és Horváth Lajos november hó 9-én délután 4 óraker tartották esküvőjüket a vashosszúfalusi r. kath. templomban.

November 2-án tartották eljegyzésüket Miskolcon Kőhalmi Annikó és Kilvály Gyula uradalmi erdész.

A fiataloknak sok szerencsét és boldogságot kívánunk.

Varga István kartársunkat a Kormányzó Úr Öfőméltósága a „Nemzetvédelmi Kereszt“-tel kitüntette.

Loránt István kartársunkat a Kormányzó Úr Öfőméltósága a „Nemzetvédelmi Kereszt“-tel tüntette ki.

Akik az alant felsoroltak lakhelyét ismerik, közölgék azt a szerkesztősséggel: Papp József Fenyőfő, Lengyel Pál Császár, Baunsteier László Diósjenő, Kiss János Túrje, Balogh Antal Sopronkövesd, Marosits Pál Budapest, Németh István Ungvár, Szabó Sándor Kelevíz, Kotsi Hugó Soroksárújtelep, Boros István Tápiószecső, Major Lajos Lendvadedes, Szabó Lajos Ekel, Garami Árpád Mocsolyástelep, Csontos József Tornaújfalu, Simon János Homokkomárom, Kovács Ede Mihály Csapod, Molnár István Budapest, Keréta László Taracköz, Fazekas Pál Gyimesbükk, Bali János Kishársközitelep, Jánosi Emil Párkányána, Papp József Bogyoszló, Zengő Mihály Nagyberezna, Varga József Tormaszentandrás, Keresztes Ferenc Bakonycserje, Horbán György Taracköz, Patyi László Kapuvár, Sarudi Ferenc Abony, Plenka László Kerekhegy, Parkanszky Ferenc Ujdiósgyőr, Szuhay Miklós Kisvárdá, Komondi Ferenc Pápa, Czepeczauer Pál Miskolc, Varga Ernő Losonc.

Szerkesztői üzenetek

Jauszky Lajos Nagykovácsi. Tagdíja 1941. év végéig rendezett.

Pölcz Kálmán Sárpentele. Tagdíja 1942. február hó 15-ig rendezett. 1941. januártól egész tagdíjasnak van előírva.

Traxler Ferenc Bustyaháza. Tagdíja 1942. április hó 1-ig rendezett.

Németh János Bakócza. 1941. április hóban küldött 50 fillér temetkezési segélyt. A szelvény hátlapján nem kért üzenetet. Temetkezése rendezett.

Hesz Pál Fenyőfő. Tagdíja 1942. március hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 7 pengő túlfizetése van.

Németh Géza Himód. Tagdíja és temetkezési segély 1941. év végéig rendezett.

Varga Sándor Iharkút. Tagdíja 1942. év március hó végéig rendezett. Temetkezésnél 2 pengő túlfizetése van.

Ilj. Sümeghy Sándor. Tagdíjhátraléka 1941. év végéig 8 P.

Patakfalvi József Zsigárd. Tagdíja 1942. március hó 1-ig rendezett. Temetkezésnél 50 fillér túlfizetése van.

Vörös Rezső Körösmező. Tagdíja 1941. év rendezett. Temetkezési segély részösszege az eddigi halálesetek után rendezve lett. Mikor jön? Komáromba várjuk. Pálmai.

„Jóska“. Tagdíja 1942. május hó 1-ig rendezett. Temetkezési hátralék nincs.

Pénztári beszámoló

Október havi befizetések folytatása: Rác József Esztergom 3, Princzes József Szakmár 2, Pipás András Mezőhegyes 20, Hugli Pál Gyöngyössolymos 3'50, Pölcz Kálmán Sárpentele 6, Szaniszló Béla Csernaholva 3, Saliga János Szentdomián 12, Knébl Ferenc Bp. 25, Heisz János Zagyaróna 6, Jauszky Lajos Nagykovácsi 6, Takács László Nagybocksó 12, Duchon Lajos Fülek 12, Sesttyák Mihály Püspökhatvan 3, Vörös Ferenc Küldoromlás 7, Csizmadia Vince Iharkút 8, Tatai csoport 55.50, Traxler Ferenc Bustyaháza 12. Összes befizetések október hónapban 628 pengő.

November havi befizetések: Forgács Pál Lovászpata 12, Fischer Géza Alcsút 7.50, Juhász János Miskolc 3, Szalai Lajos Erdőháza 1, Slauszky Ernő Királyszállás 4, Szabó István Vitnyéd 12, Máté István Keselyűs 14, Stavcsevity János Izbella-föld 6, Németh János Bakóca 50 fillér, Erdő Károly Pilis-szentlélek 2.50, Magyar Gyanta és Vegyitermék Bg. 15, Berze

Lajos Gödöllő 50 fillér, Kurati Gyula Rétság 8.50, Müller Géza Szigetmonostor 8, Szakács József Szolnok 1.50, Varga Pál Réde 6, Gyűszű József Munkács 5, Weinrach Géza Taracköz 20, Melki Apátság Pápfalva 3, Füsti Molnár Sándor Fűzesabony 2, Tihanyi, Szabó és Ahád Kerepes 3, Bagi József Kelebia 12.50, Grellneth János Pátkapuszta 1.50, Hunyadi János Pilismarót 5, Hesz Pál Fenyőfő 12, Németh Géza Himód 7, Murányi János Gyöngyössolymos 3, Varga Sándor Iharkút 8, ifj. Sümeghy Sándor Sorokmajor 10, Neuman Károly Vigant 4, Pakódi Gyula Buják 6, Poprády Kálmán Szentendre 11, Kasza József Pécs 2, Tardos Ferenc Bodrogszentmária 5, Barnóczky István Debrecen 10, Horvölgyi Lajos Cserépfalu 3, Parma Béla Ógyalla 5, Horváth József Réde 6, Minya József Kőrösmező 93.38, Kohály Ferenc Szabadbattyán 2, Kiss Ferenc Pécs 50 fillér, Gráczi László Pécs 3, Doktor Antal Vásárosmiske 6, Hámori Antal Tát 6, Lovász József Zalaapáti 1, Miltényi János Gödöllő 6, Nádaskay Richárd Bp. 20, Bátor József Tarany 1, Patakfalvi József Zsigárd 10, Ughy József Hont 1, Vörös Rezső Kőrösmező 20, Hevesy József Zánka 10, Bitay István Tusnádfürdő 6, Balázs Imre Somoskőújfalu 3, Spanyol Béla Bp. 3.

Emlékműre befizetett: Murányi János Gyöngyössolymos 1 pengő.

Görgényszentimrei Országzászlóra befizetett: Murányi János Gyöngyössolymos 1 pengő.

Folytatása lapunk legközelebbi számában.

Kartársi üdvözlettel:

Pálmai József

főszerkesztő.

Állást keresnek:

Berény József vadőr 14 évi gyakorlattal állást keres. A vadászat terén hosszú évek tapasztalataival rendelkezik.

Címe: Monor, Széchenyi-út 9. szám.

40 éves, nő, 3 gyermek atyja, 50%-os hadirokkant, 11 évi erdészeti gyakorlattal azonnali belépéssel állást kér. —

Cím: Tata II. Esterházy-utca 1.

30 éves öskeresztény szakvizsgázott erdőőr, aki erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint apró és nagyvad óvásban és vadászatában is nagy gyakorlattal rendelkezik, jelenleg is állásban van, 1942. április hó 1-re állást keres. Cím a kiadóban. 545/1941.

18 éves, róm. kath. vallású erdőgyakornok állást keres. 2 évi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Szucsák Ferenc Tiszagyulaháza, u. p. Tiszaszederkény.

Vadászat terén hosszú gyakorlattal bíró 38 éves, nős, családos, katonaviselt vadőr állást keres. Címe: Januk András Tárnok 5., u. p. Sárosfa.

40 éves, nőtlen, r. k. vallású szkv. erdőőr, 12 évi gyakorlattal állást keres azonnali belépésre. Erdőbecslési munkálatokban szaktudása van, haltenyésztésben jártas. Cím a kiadóban.

Erdőkerülői vagy vadőri állást vállal 23 éves ref. vallású, nőtlen egyén, aki nyolc hónapi gyakorlattal rendelkezik. Címe: Józsa István Berhida, Rákóczy-út 47.

26 éves róm. kat. vallású nős, szakvizsgázott erdőőr, aki az erdészet minden ágában, mesterséges fácántenyésztésben 7 évi gyakorlattal rendelkezik, azonnali, vagy bármikori belépéssel állást keres 116/1941.

29 éves őskeresztény, 4 középiskolai végzettséggel, alerdészi szakképzettséggel, erdőtenyésztésben, kitermelésben, erdőbecslésben, valamint üzemterv készítésben is; irodai munkákban és vadászatban jártas, jó bizonyítványokkal azonnali elfoglalásra uradalomnál vagy nagyobb fakitermelő cégnél, vagy fatelepre állást keres. Cím a kiadóhivatalban. 439/1941.

26 éves rk. vallású nős, katonaviselt egyén vagyok, széreny javadalmazás mellett azonnali belépésre állást keresek oly erdőgazdaság vagy vadászatgazdaságnál, ahol a vadőri vizsgáláshoz szükséges 3 évi gyakorlatot megszerezhetném, szíves megkeresést kérek; címem: Bánkertti János Esztergom, Mátyás király-u. 23 sz.

Vizsgázott 21 éves nőilen, jól képesített vadőr állást keres azonnali belépésre, aki az apróvad vadászatában, gondozásában, ragadozók irtásában kellő gyakorlattal bír. Szíves megkeresést kér: Szilicsány Ferenc szkv. vadőr, Veréb Fejér m.

Összetartásban rejlik az erő!

Kartárs! Tégy eleget kötelezettségednek és fizess meg a hátralékos tagdíjakat és temetkezési hozzájárulást.

**KARTÁRS! RENDELD MEG MÉG MA
egyesületünk jelvényét,**

amely nemcsak azt igazolja, hogy Egyesületünknek tagja vagy, hanem kivitelénél fogva csinos ruhadísz is.

Ára: 2.— pengő.

Megrendelhető Egyesületünknel.

